Melania Cuc

MIERCUREA DIN CENUŞĂ

Roman

2008

MELANIA CUC

MIERCUREA DIN CENUŞĂ

Familiei mele,
cu dragoste

Bucureşti, 2008

Tehnoredactare: Melania CUC
Coperta: Melania CUC
print@Motivation
Responsabil carte: Adina STOICESCU
Editor: Ion Gabriel PUŞCĂ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

CUC, MELANIA
Miercurea din cenuşă / Melania Cuc ; pref.: Aureliu Goci ; ed.: Ion Gabriel Puşcă. - Bucureşti : ZIP, 2008
ISBN 978-973-88849-0-8

I. Goci, Aureliu (pref.)
II. Puşcă, Ioan Gabriel (ed.)

821.135.1-31

2008

---

edituraziP@gmail.com, edituraziP@yahoo.com,
str. Ion Țuculescu, nr.19, bl.C37, ap.7, sector 3, Bucureşti
Tel: 0728586680 / 0744665126

De acelasi autor au mai aparut:

1. GRAAL, roman
2. Femeie în fața lui Dumnezeu, roman
3. FRUCTUL OPRIT, roman
4. CINÂND CU DRACULA, roman
5. IISUS DIN PODUL BISERICII, proză
6. IMPOZIT PE DRAGOSTE, roman
7. GALAXII PARALELE, poeme în proză
8. TABLETE CONTRA DISPERĂRII, poeme în proză
9. www.rebel 2004.ro, poeme în proză
10. ŞOTRON, poeme în proză
11. FĂRĂ NUME, poeme în proză
12. PEISAJ LĂUNTRIC, poezie
13. DINCOLO DE JERTFĂ ŞI IUBIRE, poezie
14. CĂSUȚA CU POVEŞTI, versuri pentru copii
15. BIOGRAFIA UNUI MIRACOL, proză
16. DESTIN, proză
17. VERSURI SCRISE PE ZĂPADĂ, pentru copii
18. VINE MOŞ CRĂCIUN, poezie pentru copii

O SCRIITOARE ATIPICĂ ŞI SURPRINZĂTOAORELE EI ROMANE

Melania Cuc este o scriitoare foarte sigură pe condei, cu antene perceptive deschise nu numai spre lumea din jur, ci şi spre straturile de adâncime ale conştiinței şi spre conexiunile naturiste şi cosmice ale ființei, scriitoare oscilantă la începuturi între poezie şi proză, dar performantă în ambele modalități scripturale; poetă cu rezoluția unei individualități cristalizată în zona unei umanități delicate, grațioase - dar prozatoare puternică, din categoria incredibilă a luptătoarelor şi autoare aşa cum înseşi Vitoria Lipan ar scrie romanul ,,Baltagul''. În ultimii ani şi într-un timp relativ scurt, doamna Melania Cuc şi-a conturat şi aprofundat un pregnant chip scriitoricesc.

Autoarea fantasmează cu inteligență şi curaj, nu se teme de rigorile romanului (pe care le ştie şi, uneori, le respectă, alteori le

persiflează) şi nu se intimidează nici de libertățile formale pe care noile tehnici romaneşti le acreditează pentru a le discredita. Modul în care se apropie de proză doamna Melania Cuc, o ființă delicată şi fragilă şi cu o experiență de viață de tip poetic, este direct, abrupt, fără conveniențe. N-am exagera dacă am numi câteva scene de confruntare... curat naturaliste... oricum o proză cu puternică forță narativă şi cu puterea de a construi oameni şi locuri.

Deşi, poate aminteşte de romanul „Cimitirul BunaVestire” al lui Tudor Arghezi, ***Miercurea din cenuşă*** *rămâne, mai de grabă, un roman postmodernist, decât un simplu text comic şi satiric, potențând uriaşa putere de fabulație a autoarei care, cam de multă vreme, ne pregăteşte o bulversantă evadare din cuminţenie.*

În romanul ***Mirecurea din cenuşă****, autoarea foloseşte un tip de discurs ficțional de sorginte confesivă în care agentul narativ nu*

disimulează condiția de scriitor. Există şi aici, ca şi în precedentele romane, o acuitate exacerbată a suferinței, o suferință exprimată direct, brutal, fără reținere, ca într-o operație pe viu, fără anestezia cuvintelor alese.

După un război biologic trepanant, întoarsă din moarte, eroina se prezintă ca Cenuşăreasă: „...Sunt numai anonima, femeia care adună cenuşa fierbinte din vatră cu propria-i mână.”

Revenirea la viață înseamnă, într-un fel, şi renunțarea la filosofia existenței şi la pecețile tradiției, dar şi asumarea condiției de a trăi sub spectrul numărătorii inverse, sub o apăsare terifiantă, aproape insuportabilă: „...tocmai eu să fiu la trei paşi, la un pas... la un lat de deget de moarte, moartea ca fenomen natural, nu ca valoare a tuturor lucrurilor...”

Experiențele existențiale la limitele percepțiilor umane, o familiarizează cu clişeele culturale ale extincției, iar durerea fizică face separarea între lumea materială şi viața

interioară fluidă, aburoasă, inconsistentă: „...nu sunt vie, dar nici moartă, ca morții, întinsă şi plânsă pe năsălie”. Sub spectrul durerii, trecutul a căpătat neutralitatea, cenuşiul lucrurilor consumate: „...nu-i făină albă, nici negru de fum.”

La acest prag al confuziei ori al contaminării dintre viață şi moarte, divagația fantastică nu mai pare nefirească, iar personajul îşi traversează boala mergând înainte printre întâmplări viitoare.

Alternanța timpurilor narative deblochează mai multe straturi de semnificație: un nivel istoric (cu referințe reale sau atestabile), un nivel al construcției ficționale în care imaginarul produce semnificații generale ori arhetipale şi un nivel simbolic, reluări şi retrăiri misterioase cu extensiuni în parabolă. Discursul narativ performează cruzimea incredibilă a situațiilor-limită; şi nu este o duritate afectată, jucată, confecționată, cum se mai poate descoperi în

proza feminină, ci o distincție organică în armonie cu universul ficțional şi specificul tipologic al personajelor.

De aici şi amprenta asupra timpurilor narative intersectate: prezentul spitalului, contaminat de un prezent halucinatoriu al conştiinței, apoi trecutul incert în care o conştiință maladivă conservă dialogul cu moartea, autentifică istoria familiei şi viitorul individual. Acuitatea maladivă a autoobservației crude, nemiloase şi dorința virilă de a-şi depăşi condiția („...deşi sunt numai o cenuşăreasă, poftesc la poamă domnească”) conturează un puternic personaj feminin. Bolnava ataşată la aparatele de resuscitare pare un mic monstru de metal care se atârnă disperată de lumea aceasta pe care nu o iubeşte, dar nici nu o urăşte îndestul pentru a o părăsi.

Spitalul, ca şi mediile prin care trece eroina, sau incendiul cel mare care distruge turnul Catedralei sunt elemente de un realism

tulburător. Discursul narativ dur, neiertător, de o cruzime care i-a speriat pe alții, își are locul lui în registrul stilistic al romanului, contrastând, pentru o armonie subtextuală, cu rafinamentul trăirilor şi finețea spiritului de observație.

Foarte interesantă şi inovativă ideea reluării legendei Cenuşăresei, cu localizări atestabile şi precizări calendaristice. Mai mult decât atât, spune biografia unui personaj din imediatitatea controlabilă sub semnele imponderabile ale destinului Cinderelei, şi devine, aş zice, o temă avangardistă pe care numai o scriitoare atipică, nonconformistă poate să o ducă până la capăt.

Romanul ***Miercurea din cenuşă*** *se încheie la modul burlesc, sarcastic şi fantastic, reînvie personajele arhetipale şi se prăbuşesc stâlpii universului într-un fel de apocalipsă benignă, o operă bramburită, voit iregulară şi bombastică în care se rescriu şi se contaminează miturile tradiționale, povestea*

lui Rasputin intră în narațiunea Cenuşăresei, Moartea devine un personaj quasi-simpatic, iar Arap Alb flirtează cu Ana lui Manole.

Melania Cuc susține, în acest timp de criză a literaturii, narativa debordantă, în formula postmodernistă a operei-bazar. Critica tradiționalistă ar defini-o, cu vechile concepte, drept o creație fantezistă, performantă în zona detaliilor, a imprevizibilității cursului narativ, nu şi în sensul construcției. Proză de imaginație şi nu operă de cunoaştere, text de virtuozitate stilistică şi nu de artificiale divagații filosofice, ***Miercurea din cenuşă*** *pare să dețină rara distincție de a satisface atât cititorul dornic de senzațional şi pitoresc, cât şi criticul atent la universul ficțional şi semnificațiile de profunzime.*

Aureliu Goci

- Numele şi prenumele !

- Cenuşăreasa. Atât!

- Starea de fapt?

- Speriată de moarte…

Insul mă priveşte circumspect, îşi face semnul crucii pe piept, apoi mă *invită* să merg după el, spre clădirea impunătoare a Clinicii de Urgență.

- Nu, nu mi se poate întâmpla mie, una ca asta!

Țip şi ploaia mă înnebuneşte, îmi astupă gura cu vălătuci uriaşi de apă sălcie.

Nu mai am voință să calc prin băltoace cu papucii mei de mătase turcească. Stropii cheflii mi se prind de gleznele umflate, de

pulpe, de genunchii tremurând de frig şi frica iminentă de moarte.

- Inima nu doare!...

Mă încurajez fără strop de convingere.

Mai apoi, la hala de triaj, o încăpere ce-şi arată cu fason incisivii de crom nou nouț al clanțelor de la uşile termopan, încerc să nu mai ascult zumzăitul de viespar al aparatelor care mă evaluează în centimetri cubi de sânge oxigenat pe minut.

Computerul îmi monitorizează, poate, ultima clipă din viața pe care nu am dat un sfanț până astăzi.

M-au preluat, m-au dus, am ajuns, sunt la terapie intensivă.

Gata, nu mi se mai răsuceşte furibund cuțitul durerii în plex decât aşa, calm, alintat, ca o amintire din tinerețea de care eram convinsă că m-am debarasat, că am clasat-o în alt şir de ani, în alt calendar.

Mă simt sleită, zdrelită de parcă m-aş fi târât zile şi nopţi prin lanuri verzi de urzică.

Nu-mi pasă! Nu mi-e milă de mine, nici teamă că inima-mi va plezni ca o căpută de gheată cârpită.

Din tavan, tubul fluorescent îmi pompează raze hibride direct în pupile.

Până şi lumina ochilor, aşa, multă – puţină, câtă mi-a mai rămas de folosit fără rame de ochelari şi fără lentile, lumina asta arde, sfârâie direct pe bumbul de lacrimă plină.

Parcă aş fi muc de ţigară aruncat de un tebecist în scuipătoarea cu salivă amestecată în sânge.

Nu doar nervul optic, şi venele şi arterele, aorta… toate componentele agregatului care sunt, stau gata să facă implozie de la un biet hap de nitroglicerină.

Pântecele-mi creşte ca aluatul de pâine, ca un uter gestant creşte, se străduieşte cât poate mai bine să cuprindă întreagă perechea de gemeni, pe Cain şi Abel desigur.

Corect? Corect.

Speranța mea şi disperare mea stau pe aceeaşi felie de materie pipăibilă, doar o pată de ser incolor stropindu-mi cearceaful, țesătura uzată şi rece ca pielea de guşter bătrân.

Stomacul săracul, doar el îşi mai cere dreptul la tainul zilnic. Spasmul îl presimt, apoi îl simt cu toată puterea barosului lovind nicovala din fierărie.

Acum, durerea orbească îmi împlântă şişul în splină.

Lupta finală se dă pentru venin şi adrenalină, pentru drogul pe care viscerele îl îngurgitează ca un prunc smotocind, sătul, mamelonul rănit.

Râgâie porceşte stomacul săracul.

Pancreasul varsă în exces insulină…

Tremur, transpir şi o hămeseală de fiară mă ia în primire.

Nu mă mai sperie balamucul lăuntric. Mă las pradă tevaturii, mecanismului prin care războiul meu biologic se duce fără cavaleri cruciați, fără puşcaşi de elită, fără flotile şi sistemele de intimidare psihologică a inamicului public.

Sunt numai anonima, femeia care adună cenuşa fierbinte din vatră cu propria-i mâna. Atât.

Bătălia se dă în numele meu, pentru încă o secundă în plus la linia vieții.

- Încă o clipită, vă rog!

Cerşesc milă, implor, ştiind că odată întoarsă din moarte voi lovi iar şi mereu cu stângul în dreptul.

Oho, nu am drept, nu am voie să mă neliniştesc din nimica!

Sunt o pacientă înregistrată corect, o figurină mai casantă decât sârma Wolfram din bec.

Sunt păpuşa spânzurată în ață, nu o femeia care iubeşte, boceşte, îşi pierde vremea înşirând la pagini rupte din carte.

Mi-e sete de aer.

Simt buzele pleznind peste gingiile fără de sevă. Aud cum iese înjurând embrionul cuvintelor cu care ar trebui să strig după medic, după asistentă…

La ce bun atâta risipă?

Stau bine mersi în sicriul meu cu fascicole electronice şi monitoare ce-mi iau pulsul. O galaxie de leduri verzi, leduri roşii şi galbene îmi fac hoţeşte cu ochiul. Cifre peste cifre vin la adunarea şi la scăderea liberă ca mintea computerului ce-mi trasează dintr-o mişcare propria-mi hartă sinoptică.

Sunt în al nouălea cer. Este ca şi cum trupul meu ar fi un front atmosferic, un abur...

Ce mai tura-vura, cu atâtea mari-consumatoare de electricitate ar trebui să mă simt importantă! Sunt soft-ul perfect.

Sunt îndărătnică şi, o armată de oameni şi-a pus mintea cu mine, vrea să mă salveze. De cine?

Evoluez ca la circ. Eu sunt marea înghițitoare de săbii!

Tocmai pe mine să cadă năpasta, tocmai eu să fiu la trei paşi, la un pas… la un lat de deget de moarte, - moartea ca fenomen natural, nu ca valoare a tuturor lucrurilor?!

Un dublu clik greşit, o inspirație-expirație şi… gata! Numele meu s-a şters din memoria colectivă. S-a rupt în şapte ața paiaței.

Asta nu se poate! Alarma e falsă!

Inima mea ştie ca nimeni să mă pună pe jar tocmai când cred că sunt fericită.

- Nu, încă nu!

Țip în felul meu, cu jumătate de gură. O frică cleioasă ca guma proastă îmi astupă protestul.

Gata, mă sufoc…

Masca de oxigen se holbează la mine de sus. Nu-i între mine şi ea distanță ca de la cer la pământ, aş putea întinde mâna s-o pipăi, s-o prind... Nu vreau, nu pot, nu ştiu!

Sunt gata să-i cer altuia ajutorul, să deranjez asistenta, care, cu datoria împlinită, la capătul unei ture *nebune,* tocmai îşi face *inventarul* :

-Acesta rămâne. Celălat, la morgă… repetă pe silabe, în timp ce îşi potoleşte căscatul cu încheietura palmei asudată de lanțul brățării de argint coclit.

Lângă femeia tânără şi sănătoasă, bracardierul, cu paqntofii sport puşi direct pe picioarele goale, ascultă şi notează totul în foaia de observație ca şi cum ar fi vorba de o marfă scumpă şi perisabilă.

Acum şi-a aşezat pixul după ureche şi priveşte plictisit, în gol, fără să vadă ecranul computerului care, ca un seismograf japonez, îmi înregistrează extrasistolele…

- Iaca, învăț anatomia pe propria-mi piele - zic, doar pentru a sparge atmosfera asta, ternă ca o pagină de gazetă politică.

Eu doar cred că vorbesc, timp în care silabele refuză să-mi plece de pe corzile vocale dezacordate, dezmembrate ca întregu-mi sistem.

- Da', cu asta ce facem?

Bărbatul pune întrebarea cu glas plat şi, fără să-mi facă cineva desen după natură,

realizez că face referință la propria-mi persoană ca la o legumă.

-Dacă semnează pe propria-i răspundere, poate pleacă acasă. Condiționează un ins, pe care nu-l văd, dar mi-l imaginez aşezat într-o rână, pe patul, liber, de lângă uşa camarei de serviciu. Are vocea alterată de țigări şi oboseală după noaptea afurisită.

Pe mine nu mă ia nimeni în seamă. Vorbesc lăuntric, torn cuvintele alandala, fără cap şi coadă. Zadarnic. Încerc să reconstitui punctul din care s-a rupt *filmul.*

Acum nu-mi mai pasă că n-am asistență de Stat asigurată 24 din 24 de ore, nici că m-am născut şi voi muri ca o măturătoare alcoolică. Sunt ceea ce sunt; un biet mercenar fără soldă dar cu pieptul ciuruit în acul sutelor de decorații din tinichea spoită cu aur.

Îmi coordonez perfect şi trupul şi gândul:

- Vă ordon, supravieţuiţi!

Aproape că strig; mă smulg din chingi, dau să fug, vreau să alerg în noaptea frumoasă ca o ţigancă îmbrăcată-n mireasă.

Dau să mă ridic în capul oaselor.

- Auleu, maică, cum doare! Da, dar am reuşit să mă salt pe salteaua de vată cât un vârf de caia bătută-n potcoavă.

Chiui din străfundul plămânilor mei, iarăşi doldora de aer.

- Hai! Încă un efort, prostuţo! Ca la naştere, aşa… împinge, mişcă-ţi sângele! Ştii că poţi!! Împinge!

Mă ambiţionez ca un pifan pe care îl arunci pe linia întâi fără instrucţie, fără muniţie.

Am şi ajuns deja pe marginea patului. Picioarele mi se bălăngănesc ca un spânzurat, deasupra papucilor de mătase

turcească. Picioarele, proastele, refuză să păşească.

Abandonez jocul cu sorții, cad înapoi, peste perna plină cu fibră de plastic.

Sunt în pericol ca o dresoare parfumată şi închisă în cuşca unei fiare. Sunt cina următoare.

Am fost prinsă, înfăşurată în cabluri, trasă pe clişee fotografice şi în memoria computerelor savante.

Dar eu sunt în viață! Îmi stă gândul să zbor, să răstorn stativul cu punga de perfuzie…

Curată sinucidere?

Iadul, cu veşnicia lui de hidrocarbură fierbinte, nu mă cam sperie.

Buzele-mi tremură totuşi, pe o rugăciune din amintire. Litania cuvintelor e ca un antinevralgic pentru durerea-mi din tâmple şi din inimă.

Pic, pic… glucoza autohtonă în amestec cu medicamente mirobolante, americane, îmi intră pe sub piele, penetrează muşchii antebraţului, pereţii vasului cu sânge, intră şi trece prin cordul care a devenit higroscopic.

O sugativă de calitate extra. Soarbe cu nesaţ tot lichidul sintetic.

Ce bună-i beţia asta chimică! Am devenit aproape euforică.

Ţăranca din mine îşi adună, a pagubă, palmele una peste alta. Toate cele zece degete, cu manichiura proaspăt făcută, podul de palmă, căuşul cu drumul destinului şi cel al vieţii tremură ca falangele degetelor de pe gâtul viorii.

Palmele care au mângâiat şi lovit, trudit şi strivit,care au scris versuri şi au trântit uşa casei de locuit… sunt două turturele tipic urbane dar legate între ele pe viaţă.

Fac ceea ce ştiu eu mai bine, ceea ce am învăţat din start; stau ca pe jarişte în punctul situat între două clavicule care –mi fumegă, ard.

Inima! Şi-a făcut, nebuna, de cap.

Încerc să-mi trec toată Viaţa prin faţă. Este ca un şir de cicatrici, o poveste nescrisă dar pusă pe celuloidul cu filme din secolul trecut. Lumini şi umbre…

Unde? Când? Cum? De ce am greşit?

Întrebări de jurnalist frustrat.

Îmi văd trecutul ca prin sită deasă.

Nu-i făină albă, nici negru de fum. Doar cenuşă! Spuză trasă din vatră.

În ciobul de memorie stau înţeăenite moliile banalităţii, *nimicul* ce ţine de locul şi de omul comun.

Nici o crimă, nici un jaf la drumul cel mare, nici descoperiri ştiinţifice epocale. Toate zilele mele au fost fascinante dar… aproape anoste, normale.

Vanitatea îmi dă ghes. Mă eliberez de vina primordială şi şterg, scot din *fişa* persoanei care am fost toate încercările pe care le-am depăşit.

Am noroc porcesc la compunerea asta, scriu şi şterg fără să las urme de radieră. Lucrarea finală e clară şi fără cearcăne de creion sau cerneală .

Şşşt! … şi fraza, paragraful care m-a incomodat a dispărut din Biografia mea.

Prin spaţiul o dată golit trece aerul, - sunt un vid fluierând.

Ce pun la loc? îmi zic, în vreme ce alţii bolnavi sunt aduşi în sală, şi spaţii albe-albe distrug chiar fişa mea personală.

Alb imperial! Tot mai alb, ca şi cum hemoglobina nu ar exista, şi, într-un final îmi accept situaţia.

S-au albit şi ferestrele şi cearceafurile, şi pereţii… Părul meu e un câmp de colilie de argint fluturând în briza dimineţii.

Sunt la locul promis, în spațiul unde nu mai este nici durere, nici întristare…

*

Am ajuns la Ocean. Sunt Oceanul pictat cu pescăruşi şi delfini jucăuşi…

Am ajuns cu bine la amintirea care-mi convine.

Plaja e golită de oameni. Valul loveşte clam în digul pe care merg. Merg la pas prin clişeul vetust de vacanță.

Apoi mi se prind, mă agață mă trag la țărm corăbiile şi copiii… Şi răsăritul soarelui stă desupra capului meu gata ambalat în hârtie de mătase portocalie.

Mi-e greață de atâta iubire de sine!

Îmi impun să uit de dantelele fine, de oja de unghii, de perlele satinate şi false, de tot ce ar părea a fi decadent în democrația nouă şi nebuloasă.

Nu reuşesc din prima dată. Insist!

Fug cât mă țin picioarele pe şoseaua liberă şi națională.

Mănânc bine şi dorm prost, învăț greu şi uit repede; sunt animalul prefect.

- Tot înainte, prieteni! De ce aş privi îndărăt?

Eu sunt eşantionul-martor, femeia vremurilor în care înveți din pântecele mumei cum să minți că iubeşti.

Sunt amnezică şi fericită o singură clipă, apoi vin amintirile; lovesc, ciupesc , rănesc. Încă trăiesc deşi nimic nu mai are contur foarte sigur.

Norii se bulucesc peste imaginea omului care am fost. Nu mai am vârstă, nume, apartenență la trib, nici sex nici chef să cheltuiesc chenzina pe *fie ce-o fi*.

Nici limitele fizice sau morale nu mai contează azi.

Tavanul alb şi cerul albastru sunt conglomeratul important şi fără de capăt.

Nu mai am nici un plan. Sunt un număr de inventar. Cifre întinse pe un pat medical.

De sus în jos, camera de luat vederi mă supraveghează ca pe un ins important.

E o teamă rece, generală! Strâng pleoapele peste lacrima gata îngheţată. Aparatul indiscret s-a îndepărtat de mine, de pat.

Văd galaxii de stele verzi şi herghelii de cai priponiţi pe pereţi.

Nu, nu doar visez.

Vopseaua zugravului este încă untoasă, moale, de mă pot afunda în ea ca într-o baie cu sirop de arţar.

Ce pictură suprarealistă aş scoate, Doamne, dacă aş îndrăzni şi m-aş tăvăli peste urmele de var, de cretă, - m-aş răsuci din nuanţă în nuanţă de voal bun pentru ‘mormântare! Tablou halucinant, greu de respirat , dar în care aş fi singurul personaj cu scaun la cap.

Neghioabă ce sunt, nu îndrăznesc nici să icnesc, darmite să execut numărul major dintr-un circ fără spectatori. Nu am lonjă de maximă securitate, nu am obținut rată de încredere pe viață, nici măcar doi bani nu am, atât cât costă un bilet la galeria artiştilor.

Ce va zice Lumea despre mine? Nu-mi pasă, nu-mi mai pasă.

Viața-i ca viața: scurtă, arțăgoasă, insățioasă şi tare frumoasă...

Moartea, o da, ea este Liniştea, este Tihna; o femeie, nici tânără nici bătrână, cu rochie roşie, şorț alb şi ilic adunat în nasturi de argint peste splină.

Are cosițele în trei împletite şi trase în față, peste sânii tari ca marmura funerară.

Umblă nevăzută şi neauzită, cu sandale din piele de om pe picioarele goale.

Priveşte în stânga, în dreapta, - pipăie, ascultă respirația, ia pulsul ... pune

diagnosticul fără să greşească planeta, ţara, spitalul, patul, pacientul…

Partea mea de sănătate ratată este trecută cu *roşu,* la Dânsa în acte.

Dar, cine sunt eu, să mă ia cu ea pe sprânceană!?

Sunt numai un ciob din miliardele de schije tot mai mici, tot mai nervoase de alună zdrobită de brumă.

Nu sunt defel furioasă pe soartă. Nu mai am puterea să refuz sau să mulţumesc pentru ceea ce mi se aduce gratis pe tavă.

Mă joc de-a sintagmele, trec la ficţiune, execut din convingere tot ceea ce nu voi înţelege vreodată.

Surâd tâmp, salvator, ca un diabetic ce şi-a injectat în exces insulină.

Sunt iar vie şi cu poftă de cafea fără zahăr!

Din uşă, Dânsa se uită la mine, nu cu silă, doar cu milă de mănăstire, de parcă ar

fi, Doamne, o moarte începătoare în meserie.

- Vine sau nu vine?

Face un pas înainte, un pas înapoi; eu fac frisoane, îmi tremură carnea pe oase ca blana pe câinele ce latră în ploaie.

Nu am nici lenjerie şi nici rochie de mătase pe piele, nu am nici pantofii de firmă în picioare… De ce m-ar lua Dânsa, la ea în odaie?

Salonul, cu miros de spirt şi flacoane golite, prinde iz de apă stătută de ploaie. Dânsa stă de sentinelă, rezemând uştiorul uşii de plastic.

Şi-a pus căştile pe urechi şi bate ritm wagnerian cu unghiile-i lăcuite, în aer. Cântă-n surdină.

Nu-i în criză de timp, ca mine, ca tine - Dânsa are cheia Veşniciei pe mână.

Ar trebui să profit cât mai pot, să mai spun o rugăciune, să-mi cer, din Cer, porția

de sănătate ce mi se cuvine. Dar, dacă Dumnezeu e supărat şi nu îmi răspunde?

Mai ieri, eram prea ocupată cu vanitatea personală şi cu serialele de televiziune. Nu *aveam* timp să-L mărturisesc, să-I vorbesc.

Acum, întind mâna spre El, țipând ca flămândul după o bucată de pâine.

Temperatura iar îmi creşte în sânge. Dacă aş pune termometrul la subsioară mercurul ar fierbe, tubul de sticlă ar plezni în şapte, în nouă.

Şi Dânsa, din palidă moartă e stacojie la față şi toată transpirată. Îşi face vânt cu poalele rochiei ridicate. Pe dedesubt e fără jupoane de pânză sau ață.

Văd cum, peste umăr i se strecoară o rază.

- O fi aripă de înger sau gură de coasă? Doar întreb nu că-mi pasă!

O, dacă Dânsa ar fi o persoană de parte bărbătească, atunci aş putea jura că-i zdrobită de soartă,- că-i gata învinsă în revoluții trecute, că e trasă pe roată, de glonț împuşcată…

Dânsa-i ca vulpea, nu are umbră, nu lasă urmă.

Ia, s-o ignor, să-mi zic rugăcioune până la capăt.

- Iisuse, ai grija de cei ai mei, nu de mine anume!

Ce altruistă! Halal simț al proporțiilor în lupta pentru supraviețuire! Constat cu stupoare, că nu mai dețin nici instinctul de conservare.

Acum, dinaintea mea, Dânsa dansează ca Fata Morgană. Face pe artista dar este nbumai o femeie uşoară, banală. Nu-mi mai inspiră nici greață, nici teamă.

Un fâlfâit de aripi fără culoare loveşte brusc fereastra, tavanul.

Simt aerul nopții de vară, invadând de afară, cum îmi spală de sudoare rece ceafa şi obrazul.

Dânsa bate călcâiele, ia poziția de drepți, e în picioare; colo, o femeie supusă şi totuşi rigidă, ca o lumânare.

Şoimul de vânătoare şi-a înfipt ghearele-n hainele ei, sus pe umăr. Pasărea de pradă are harnaşament din piele stropită cu sânge şi praf de peruzele de mină bătrână.

Dânsa nu poartă podoabe, doar coasa cu limbă de aur.

Entitatea asta are bilet de liberă trecere pe la vămi şi frontiere ce nu şi-au găsit încă loc în atlase geografice. Vine şi-n Clinică, - chemată ori nechemată, trece prin zid, sparge lacătul la dulapul cu morfină şi cu aspirină.

Vreau sau ba, e aici, e vie. Între noi stă semnat un armistițiu de câteva clipe.

Îmi urmăreşte respirația de pisică bolnavă. Întorc fața în pernă. Gura-mi prinde să geamă.

Dânsa insistă şi-mi suflă în ceafă.

De jur împrejur cercul de cretă-i mai strâmt, lumea-i nebună.

Cum mă mai răsuceşte-n cearceafuri, se hârjoneşte cu mine precum cobra cu vrabia oarbă.

Aş scuipa-o în ochi, i-aş da cu tifla dar, nu e potrvit s-o fac pe deşteapta.

Abia de ridic dreapta, brațul fără ac de seringă. Este un gest de socializare şi care ar vrea să însemne: Vino! dar mai ales: Adio!

Printre paturile golite de suflet, drumul e liber.

Dânsa nu se încurcă în detalii, în speculații ce țin doar de oameni,- vine, vine ață să mă ia în primire.

Ce mai paşi desenează pe gresia pardoselii, cu talpa-i subțire! Operă cu adevărat post modernă!

O, de nu ar tăbărâ taman azi femeia de serviciu cu mop-ul!

Mâine am să chem aici, la fața locului, toate televiziunile, radioul, ziariştii, preoții, vracii, primarul şi pe cei de la *situații de ugență!* Îi vor prinde, lua, cu siguranță amprenta!

Se va scrie cu majuscule, nu despre Dânsa, doar despre mine-n ziare. Voi conferenția pe tot Mapamondul …

- Puşchea pe limbă!

Lângă mine, Moartea umblă ca pe coji de sticlă subțire, scrie ca penița ai bună pe coli trandafirii de hârtie.

- Ce spun eu?! Magia asta-i considerată *prostie* în societatea aflată în plină expansiune strict consumistă.

Să-i fie şi… să-mi fie de bine!

Rămânem două femei ca şi singure printre cearceafurile pătate cu sânge, tinctură de iod, albastru de metil, violet de gențiană, flori de penicillium şi acreala sudorii de dinaintea plecării definitive.

Dânsa e blândă cu mine, mă prinde de mână. Şi, eu, care o credeam a fi o hârcă nenorocită, însetată de sânge…

Altminteri aş fi foarte bine. Dânsa citeşte ca prin sticlă în mine.

Mi s-a tăiat respirația, ca la un intervi pentru slujba visată. Țin dinadins să fac impresie bună, să-mi etalez talentele şi obiceiurile perfect adaptabile la programul şefului de la pompe funebre.

Regret că nu am fost de un veac la institutul de înfrumusețare. Mi-ar fi stat bine sidefată, coafată şi cu machiajul ca o mască pe față. Ce mutră ar mai fi făcut, atunci, îngerițele celea ranchiunoase!

Până una alta, voi fi cadavrul clasic.

- Din țărână ai venit, în țărână…

Un ciob din prohodul bunicii mi se agață ca nătângul de limbă, de memorie. Insistă să cânt după el, ca diacul săracul.

- Hooo! Ştiu eu ce ştiu; sunt un corp; numai elemente, valențe chimicale. Dar, ce importanță mai are azi ambalajul?

Spiritul, aura îmi sunt sfârtecate în indiferența de paiață trasă din ațe.

Râd ca nebuna, hohotesc să nu urlu, să nu mă fac de râs în fața Morții, a vivandierei ce-şi face doar treaba pe câmpul de luptă. Strânge în groapa comună toate trupurile fără sorți de izbândă în experimentul medicinei moderne.

E linişte de clocă în Clinica asta, de aş putea îndrăzni s-o întreb despre una, despre alta. Nu-i curiozitate pur femeiască, nici vorbă de bârfă la o cafeluță cu lapte.

Dar, interesele noastre se despică ca limba de şarpe.

Îi văd cosițele negre, acum despletite şi aruncate pe spate ca la fetele nemăritate, degetele fără inele, genele-i de iarbă arsă şi dantura cu incinsivi de lupoaică gata să nască.

Mda, recunosc, este foarte frumoasă. Poate-i chiar o femeie de treabă, dar… pentru nimica în lume nu aş lua-o cu mine acasă.

Acasă?!

Ce untoasă e vorba asta. Numai pronunțând-o şi văd întinsă felia de pâine cu care aş putea să-mi hrănesc familia, prietenii, duşmanii…pe un an, pe vecie.

Inima pârdalnica, numai ea-i vinovată că nu sunt vie, dar nici moartă ca morții, întinsă şi plânsă pe năsălie.

*

Dincolo de fereastra care mă desparte de oamenii ce se luptă între ei pentru plus valoare şi lanțuri de aur masive, se revarsă zâuărelul de zâuă.

Dacă aş țipa cum face ierunca de munte? Cine ar îndrăzni să mă facă nebună!?

Dar, eu nu am glas, nu am nici putere şi nici chef de petreceri nocturne.

Stau cablată la pat, supusă aparatului care se declanşează. Bzzzz! Din cinci în cinci minute fix îmi măsoară tensiunea arterială, oxigenul din sânge, îmi ia pulsul dorinței de-a ieşi din criză cum iese pironul din rana de palmă.

Am gândit şi scris cândva, despre Iisus.

E dimineață devreme. Iisus al meu curăță merii de omizi, în Eden. Nu se cade, nu aş îndrăzni să Îl chem? Ce aş putea, mai mult decât mi s-a dat, să Îi cer?!

- Hei! Negociază, cu El, pentru încă o zi, pentru un an întreg, pentru zece decenii, o mie! Poate îți dă, nu se ştie.

Dânsa mă lasă să cred că este femeie miloasă şi că îi pasă de mine.

- Ce să-I dau la schimb, cu ce să girez? Întreb, şi-s gata să jur, că-s dispusă la schimb.

O, nu! Nu sunt eu omul care se ține cu dinții de promisiune.

Ş'apoi, nici nu ştiu dacă Iisus mă ține minte după nume, după mers târâş pe genunchi prin țărână…

N-am să-L chem, să-L aduc din Cer pe pe Pământ, pentru un pentru un eveniment ce stârneşte doar compasiune.

Iisus e aşteptat cu steaguri şi fanfare la înarmare în irakuri, afganistane… pretutindeni unde, noi, oamenii, ne călcăm în picioare, ne ucidem pentru o cană cu apă şi ciozvârta de carne.

Sunt o furnică ingrată, mult mai îngrijorată pentru fărâma de hrană, decât de ce mă aşteaptă la Judecată. Arma mea-i ironia, reminiscență umană, un rest din haz-ul şi necazul pe care Destinul mi le-a trimis drept pedeapsă .

- Nu se face gaură-n Cer pentru că moare un rebel.

Dânsa şi-a spus replica fără să respire şi-i din nou gata, să facă ce are de făcut pentru mine.

Sigur m-aş simți mult mai bine dacă acum, Iisus ar fi față în față cu mine.

Vine sau nu vine????? Gândesc la El cum ar gândi o călugăriță la mire.

- Facă-se voia Ta, precum în Cer aşa-i şi pe Pământ. Gândesc optimist! Nu voi sta şi număra la păcate.

Dânsa mă citeşte ca pe o carte. Vede şi paginile retuşate, filele smulse sau arse,-

tot însemnări fără importanță, poveşti de cu final imposibil de realizat.

- Vezi, în urma mea las un şir, un maldăr de foi în manuscris ce nu vor fi semnate, publicate, criticate vreodată…

Îi vorbesc cu sfială. Dânsa nu mai râde, nu mai dansează. A devenit serioasă ca o lumânăreasă abia angajată.

Îşi trage gluga roşie peste ochi, peste nas, peste gură şi, o ceață rece, umedă, se lasă peste pat, peste clinică, peste lume şi peste întreaga-mi făptură.

*

Nu se aude zgomot de uşă închisă de afară, dar ştiu că am rămas singură cu o duzină de bolnavi ce-şi ocupă paturile de după draperiile din folie şifonată.

În culcuşul meu, sub lumina de neon sunt doar eu şi aparatele care prind să se zbuciume, să se zdruncine, palpitând,

clipind din ledurile ca nişte ochi din mărgele modelate într-un atelier din Murano.

În camera asta, ca un sarcofag din sare de mare, nu există veste de salvare, nu există cârje, prim-ajutor de care să mă sprijin de îmi vine să umblu la baie. Am nevoie de apă şi aer.

Apăs butonul de urgențe la nimereală.

- Să vină infirmiera!

Ordon, nu mă rog şi, cu misiunea îndeplinită, mă las în voia aparatelor care iar îmi iau rapid pulsul, tensiunea arterială… Îmi iau mințile.

Sunt sleită ca o fântână şi foarte liniştită.

Moartea s-a întors nechemată în sală, nu mai pleacă de aici nici picată cu ceară.

Sângele prin vene abia-mi alunecă-n unde din ce în ce mai scurte.

Un muşchi mi se zbate în coaste, îmi tremură bărbia, am obosit şi-s gata a plânge.

Suport pe viu manevra destinului, aştept să trec Stinxul fără monedă de aur pe limbă.

- Unde sunt bunicii, fratele, tata… Întreb. Strig. Nu mă aude nimeni.

Inima proasta, mi-a făcut bucata!

Of, inimă…

Ce copilărie, refrenul mi se prinde de creier, de meninge. Devine contagios şi iaca, prind să cânt de adevăratelea şi pentru prima dată în viața asta fără cap şi coadă.

Ei na, sigur, cânt fals dar o fac din tot sufletul. Acum este în duet, apoi o corală intonând la imni bizantini clincănind ca o salbă din aur.

Îngerii tineri, toţi studenţi la Muzică sau Medicină, fac cu rândul, sub geamul termopan, îmi cântă în strună.

Eu urlu cât mă lasă durerea de inimă, ţip ca la naştere în hărmălaia care devine din ce în ce mai cleioasă. Dintr-o clipă în alta risc să nu mai pot extrage din notele false.

Peste Clinica de Urgenţă, peste oraş, peste lume - miliarde de îngeri cu şi fără aripi, solfegiază ca o zăpadă sulberată de aer.

- Ssstt!

Acum au tăcut şi liniştea muşcă iar din timpanele mele casante ca foiţa tutunului de Havana.

O, dacă aş avea o harfă, o violină! La ce bun?

Gânduri de femeie aproape nebună de frică. Nu încă!!

Moartea mă aude cum oftez, cum mă scald în sudori reci şi cum delirez. Vine, îmi arată *asul* din mânecă, dă tonul la marşul funebru.

-Bumm, truumm… trec peste mine tonele de alămuri şi un singur glas de femeie imită torentul. O voce nici goală, nici plină cântă-n surdină.
Dânsa are har de primadonă urcată pe scena unde cameliile curtezanei cu ftizie au fost schimbate cu artificii de butaforie.

Îmi pipăi locul de inimă prin țesătura de la pijamaua fără nasturi. Da, încă mai bate, se încadrează în standard. E aproape ca nouă. Nu are poftă să doarmă, să moară.

Nici eu, cea întreagă, nu mai sunt chiar bolnavă de frică. Mă simt din ce în ce mai voinică şi din ce în ce mai importantă pentru lumea pe care, încă o mai văd cernută prin sită.

Urlăm, ţipăm, concertăm la întrecere pentru un public format doar din umbre.

De la galerie, studenţii împuşcaţi în Revoluţie aplaudă, bat din picioare. Ceilalţi, muncitorii morţi de silicoză, aruncă spre cuşca sufleorului cu ouă pe cartelă şi pătlăgele saturate de fosfaţi şi alte chimicale.

Totul se petrece pe viu, în direct şi în consonanţă cu istoria repetitoare. Aştept să tragă şi tunurile, salvele de onoare. Să bată gongul meciului cel mare… Sunt în pragul delirului.

Aproape că am sărit din patul meu special, în picioare.

Îmi vine să joc cadril cu băiatul înalt din scaunul rulant, cu asistenta sobră şi cu tot soborul de sfinţi din Calendarul Creştin ţintuit în perete. Abia mă abţin.

Se aude sirena Ambulanţei. Altă urgenţă!

De la brancardier la medic, tot personalul e pe poziție de atac frontal.

- Coliziune-n lanț!
- Dacă nu era descarcerarea de față… o mierleau cu toții.

Insul în uniformă de voluntar dă explicațiile clare, apoi se retrage în culise ca un personaj teleghidat.

- Vine, vine, vine măciniş nou pentru râşnița Clinicii de Urgență! Completez eu, care, am aaflat despre accidentul cu un mort şi patru răniți grav,- ei sunt *eroii* care țin de acum centrul atenției generale.

Din cuibul meu, izolat de perdele din material plastic, nu-i văd pe figuranți. Mi-i imaginez doar, - pe unii tineri, pe alții bătrânicioşi şi obezi,- amestecând rugăciuni, înjurături, gemete şi miros de lumânări, ca la un priveghi.

Privesc în tavan. Este un cer plat, o foaie perforată din loc în loc cu vîrful de creion.

- Îi lipseşte a treia dimensiune! Constat.

Nici eu nu mai am volum, nici greutate, lungimea, vârsta, nici identitatea europeană… pentru care atâta am luptat.

Nu disper, ştiu, sper că totul ține doar de imaginația mea de scriitor.

Ochii mi se închid şi lacrimile le simt lovindu-mi pe dinăuntru în pleoape. Le provoc cu răutate, cu masochism aproape.

Oricum, nu am la mine batistă nici de bumbac, nici şervețel de unică folosință...

Port în geantă doar Cartea de identitate şi un capăt de creion… dermatograf! Nu periuță şi pastă de dinți, nici Biblia cu psalmii credinței.

Sunt, am fost mereu o ciudată. Nu am fost băiatul aşteptat de tata, nu am fost

fetița care învață ce-i bine şi ce-i rău, direct de la mama.

In jurul meu se ridică şi se năruieşte o lume.

- Nu-mi pasă!

Gândesc şi vorbesc ca şi cum aş mâzgăli un semn, în cărbune, pe ciorapi de mătase.

Mă duc pe copcă şi n-am învățat să spun nici… Te rog! Nici … Mă iartă!

- De ce fac pe nebuna, îmi dau importanță? Nu-s nici prima şi nici ultima care se întoarce la *bază.*

Ce limbaj! N-am ce zice, s-a prins educația serioasă de mine ca apa de gâscă.

„Moartea e rece”- îmi scria Maestrul, cândva. Ştia ce ştia.

Pacientul din stânga a horcăit noaptea întreagă, se îneca în sânge şi salivă. Îmi părea a fi un porc în dimineața de Sfântul Ignat.

Aşa cum îl auzeam, grohăind de după paravan, mi-l imaginam imens, chel şi cu burdihan revărsat peste brăcinar.

Da. Cu el, pentru el, aparatele şi-au dus misiunea până la cap. Non stop au lucrat. Fără milă, fără silă. Bzzzz! Bzzz…şi apoi: Stop cadru! aş zice dacă ar fi vorba lung metraj.

Aici nu e secția de cronici, nici sanatoriul de nevroze. La urgență se lucrează cu foc deschis.

- Patul lui e liber, curat! Anunță Moartea pe megafoane, apoi îşi ia ceaşca de cafea, se aşează cu ea, lângă mine, pe pat.

- Sunt o maestră în meserie! Îmi zice, plină de mândrie, şi îmi arată cadavrul insului care a fost un atlet adulat.

Sigur este cald încă dar pare ca din ghips, pe targa aia, ridicată, dusă pe sus de două halate din doc verde.

Mă mir că mortul nu-i defel supraponderal, nici în etate. Să tot aibă 30 de ani…

- Gata, l-am luat. Habar n-a avut că era cardiac. Îmi explică Dânsa, în timp ce-şi aprinde papiroasa fără chibrit şi fără brichetă şi se culcuşeşte în cearceaful meu cald.

- Nu l-ai lăsat să-şi trăiască traiul şi să-şi mănânce mălaiul… adică, să-şi adune laurii olimpiadelor. N-a fost un ratat!

Vorbesc să nu tac, timp în care Dânsa mă împimge, se ridică, aruncă restul de cafea la chiuvetă, stinge mucul ţigării sub tocul botinei, ia creionul chimic îl umezeşte pe limbă, bifează încă un număr de pe Listă.

O puzderie de idei, care de care mai nebune, îmi dau târcoale. Mă simt inspirată nevoie mare; din relaţia mea specială cu Moartea aş putea scrie o carte!

Ce zic eu? Zeci de volume postume, tipărite-n tiraje gigant, ca să ajungă, pe gratis, la lume.

Păcat că nu am calculatorul cu mine, nu dețin nici pix şi hârtie, nici puterea de-a scrie.

Dar, cine mă opreşte să mă joc cu sintagmele cum îmi convine? Nimeni.

Stau la pândă ca la jocul cu zaruri, scutur, amestec, arunc… şase – şase, poartă-n casă!

Dar nu sunt la table şi nici la barbut, - jocul ăsta este unul foarte serios, dureros. Mă prinde şi mă trage afară din carne şi oase, ca şi cum sufletul meu ar fi un făt mort şi extras din burta balenei cu forcepsul.

Ce o fi, o fi! Zic şi plusez la noroc. Arunc zarurile doar cu o mână, cea fără acul perfuziei.

Dânsa, partenera mea de distracție, habar nu are cu cine are de-a face. Nu mă cântăreşte de cinste, nici zarurile nu le măsoară în grame,- este foarte, foarte grăbită să câştige partida, ca orice femeie cinstită.

Tremură de ambiție, e aproape un Om în carne şi oase. Evident riscă prosteşte şi pierde pe propria-i mână partida.

Revanşă? E mândră, prea mândră. Renunță, aparent salvând situația.

Azi sunt victorioasă! Să vină fotograful! Vreau o poză, aşa, în pijama de spital şi cu papucul pus pe jugulara ei fără sânge!

Odată învinsă, Dânsa-mi promite vrute şi nevrute, ca un politician bun de gură.

- Fie! Ca un rege la regatul său, renunț şi eu la publicitatea pe gratis.

Dânsa-i evident, furioasă, şi şoimul de vânătoare fornăie pe nările înguste, dar

fără să i se mişte cu un centimentru pe umăr.

*

Ce-o fi făcând mama, la ora asta din noaptea amestecată cu zorii de ziuă? Doarme sau îşi târşeşte prin casă, amintirile din tinerețea-i bătută în brâgle şi spată de soartă.

- Ce face Mona? Ce face Adi?

Depinde de fusul care le toarce orele planetare.

Iisuse, te rog, fie ca grija copiilor mei să o iei şi s-o porți, pentru mine, pe brațe!

Ce face Mitrut la 5 dimineața? Ca întotdeauna, mă aşteaptă.

Boala mea e o bivoliță care vede-n roşu. Iese din mâluri, tropăie, trece, rupe ombilicul mic cât un plasture. Fără buric nu mai am neamuri, legături, speranțe.

Pe tavanul cu tuburile fluorescente, acum răsturnate, nu mi se arată aura de Sfânt, cum mi se mai întâmpla altădată, doar un giulgiu gălbui ca o hartă din caroiaje trase cu degetul unui copil ce a mâncat la cină magiun.

Sunt iar îndărăt, un prunc în satul fără nume. Prohodu-i pregătit cu prapuri noi şi lume, multă lume în haine bune, aproape ca în filmele de acţiune.

E măturat în casă şi pe prispă, dar caravana cinematografică întârzie ca o ambulanţă rămasă în drum fără benzină.

O re-alcătuiesc din memorie pe actriţa din Zboară cocorii… Văd chiar şi invalidul de război, în căruţa lui îngustă şi trasă prin noroi de un şarg chior. Eroul lălăie din armonica cu burduful perforat de glonţ şi sabie.

În ultima ogradă de pe uliţa noastră, moaşa satului scoate lipitorile

farmaceutice, din sticla de un kil. Le fixeză pe pielea picioarelor ei descărnate. Punctează cu ele tot firmamentului de varice albastre. Vampirii trag sângele viciat ca o pompă industrială. Se adapă până cresc, ajung cât buricele degetelor. Sunt cât prunele grase. Grele. Se desprind, cad. Moaşa le adună, le stoarce-n căuşul de palmă.

Văd numai sânge, sânge! Roşu absolut.

Transpir sare.

De pe dealul duhnind a romaniță înflorită, straja strigă, să audă tot satul:

- Se dă peşte la co'perativă!!!

- Da', lumânări au adus, mă Ioane?… îl întreabă bunica cu acel arțag care are menirea să o diferențieze de *culduşii* cătunului, de cei care pun pe masă doar dude coapte şi mămăligă veche.

Vine şi perceptorul cel tânăr, un ins spelb şi cu nevastă mută din naştere.

Ne bate în poartă. Lângă el e şeful de Post. Sigur nuse încumetă să umble după dări şi *zăloage.*

Mama?

O, ce tânără şi frumoasă mai este! Fuge cu legătura de perne, cergi şi cu toate rochiile ei de mătase adevărată în brațe… Le ascunde în căpița din fundul grădinii.

De ce crişcă din măsele şi suduie tata? Nu a băut nici țuică de prune, nici vin *oltoan.*

- Cine vor fi aceia,- *activiştii* şi *cozile lor de topor?!*

Îi pun întrebarea obraznică, şi el, tata,- nici viu , nici mort,- mă prinde de umăr, mă trage, mă duce cu el în afund.

Ştiu că e mort, că e singur… dar cum să să-l ajut! Sunt, am rămas o fetiță.

În sicriu, tata poartă brâu împodobit cândva cu monezi de argint. Acum, doar o curea încercănată de sudoarea aşezată strat după strat, de atâta lucrat pentru dări şi *datorii* de război.

- Pe tata mi l-ai luat pe când era mult mai tânăr decât sunt eu azi.

Îi vorbesc Dânsei clar, răspicat, de parcă i-aş ține un curs de educație patriotică. Nu o cert, nu îi zic: Mulțam.

Pentru mine tata-i nemuritor, doar a făcut frontul rusesc pân la Don.

S-a întors acasă fără gloațe n mațe, în brațe, în cap.

În sat, toți muncesc din greu, pentru cote în grâu, struguri, lână, floarea soarelui şi procentul de smântână per oală de lut.

Pe mine, un copil, nu mă ia nimeni în seamă acasă. Părinții nu-mi vorbesc, nu mă laudă, parcă nu m-au făcut din dragoste ci din sticlă subțire de lampă.

Urc în podul cu paie de orz şi citesc „Aşa s-a călit oțelul”. Evadez.

Frumoşi vor mai fi mestecenii ‘ceia… Ce dulce e cvasul… nu ca merii mei transilvani!

Sunt aproape fericită în ignoranța-mi de copil crescut precum buruienile. Habar nu am ce-s bolşevicii, nici ce-s ‘mericanii.

Proşti mai sunt oamenii mari, că îşi fac atâtea probleme!

- Manevre! Maaanevre!!!

Femeia strigă de peste gard, ca şi cum ar anunța că a intrat în sat Circul Globus.

Vecinătatea s-a înviorat brusc. Femeile spoiesc vatra casei şi-şi scaldă copiii, la albie, cu leşie. De unde sodă de rufe, săpun de prăvălie? E sâmbătă, seara înainte de duminică.

Tancurile rup în şenile spinarea drumului de lut reavăn. Soldații iau cu

asalt grădina Curţii grofeşti, acum intrată cu acte în inventarul comunei.

S-au şi apucat de săpat şanţuri, bat piloni şi ridică zeci de corturi din pânză kaki. Fluieră şi înjură ca birjarii.

Nu sunt eroi cu adevărat, ca Zoe şi Şura! Nu au nimic special care să mă detremine să îmi pierd toată ziua, privind la ei cu gura căscată. Mai bine mă întorc la cărţile cu partizani care trec Volga cu papiroasa aprinsă în gură. Ăia, da, ostaşi. Jarul nu se stinge, foiţa nu se udă!

Doi ofiţeraşi vin la noi pe sub seară. Se tocmesc cam prea mult pentru tocana, pe care mama oricum o fierbe, la focul aţâţat cu vreascurile aduse de mine, cu cârca, din pădurea sătească.

Au ajuns la înţelegere şi se bea aldămaşul.

- La masssă! Strigă mătuşa, profesoară de rusă.

Tovarăşii ofiţeri nu se închină. Hăpăie, sparg oscioarele de pui în măsele, le sug măduva...

-Dulce, bre!

Se ling pe degete şi, abia apoi scot din portofel câte o monedă de un leu fiecare. Le aşează grămăjoară, pe masă.

- Vinu-i din partea *casei*.

Vorbeşte tata din capul mesei, important ca un staroste.

Tocmai ce a dat cep butoiaşului păstrat pentru orice *eventualitate,* adică, pentru comândarea bunicii. Habar nu avea că ea, bunica, îi va supravieţui şi lui şi butoaielor cu vin din încă vreo zece recolte.

Parcă nu mai sunt pe pat de spital, am paraşutat în timp şi în spaţiu. Acasă.

Nu-mi miroase a spirt medicinal ci a busuioc şi mâncare un pic afumată…

Casa noastră s-a umplut de gradaţi şi soldaţi fără nume.

La masa cu muşama cumpărată pe *puncte*, mai mult se vorbeşte,- vrute şi nevrute, decât se bea să se îmbete.

Toți au poveşti de viață extraordinare.

Şi le spun de-a valma.

Substantivul RĂZBOI a devenit un fel de parolă la noi.

Unul, mecanic pe tancheta cu şenile, apare din cămară, cu o halcă de slănină şi una din cărțile, împrumutată de mine, de la biblioteca sătească.

Mama surâde inofensivă. Ei, dacă ar fi acela un civil, l-ar lovi cu făcălețul în cap sigur. Haina militară impune respect şi mai ales, adâncă supunere.

- Bată-te soarele, să te bată, băiete; ai lăsat oala cu lapte descoperită! Sare bunica, curajoasă, cu gura ei mare şi ştirbă.

Ca un personaj adiacent unei schițe cazone. Soldatul nu ia în seamă o babă.

Scuipă pe degete, răsfoieşte filele, caută după fotografii deocheate. Nu le găseşte.

Dezamăgit, dă cartea mai departe.

- Cine face lectură în casa voastră? întreabă maiorul, doar pentru a se pune şi mai bine cu gazdele, care-i juraseră că vinul nu are strop de zaharină, şi că, a doua zi nu o să-l doară capul chiar de-ar bea cu găleata.

- Fetița noastră, ea îşi strică vremea şi ochii cu poveşti bolşevice, zice mama şi buzele i se încrețesc de parcă ar fi mâncat pe loc aguridă.

- A′ naibii, a parcurs ea patru sute de pagini???? Imposibil!

Celălalt ofițer, cu ochelari de miop, preia acum cel mai celebru roman al lui Mihail Şolohov. Flendurite, paginile zboară din cotorul tras în ața destrămată.

Mă aplec şi le strâng cu făraşul, văd numai cizme ruseşti, bocanci nemțeşti şi

opinci confecţionate din piele adevărată, de bivol.

Pentru prima dată în viaţa mea, cineva mă admiră. Toţi îmi dau sfaturi şi ghionturi în ceafă, ca la copiii de trupă. Dacă aş fi majoră, sunt sigură că m-ar trata şi cu ţigări fine, din cutia pe care scrie: *Virginia.*

- Da'poi, cum - se laudă tata. Îi ea cât o gărgăriţă da'-s hotărât s-o fac dăscăliţă.

- Preoteasă, mă, omule! Îl contrazice mama cu emfază temperată, cât să-şi impună propriul punct de vedere dar să nu-şi scoată bărbatul din sărite.

- Popii noştri, greco-catolici, sunt la gherlă…

Tata vorbeşte doar cu jumătate de gură şi schimbă discuţia pe făgaşul care îi convine:

- Fata mea citeşte, cartea şi ziua!

- Nu se poate! Îl contrazice caporalul, care, tocmai toarnă, cu ulcica, apă, în căuşul palmelor pe care maiorul, un tip brun şi cu despicătură de baionetă în umărul obrazului, i le întinde din reflex dobândit în cazarmă. Gelatina de la oscioarele de pui nu se ia cu una cu două de pe degetele pe care, simplificând situația, bărbatul şi le şterge de turul pantalonilor fără culoare clară.

- Nici eu, bre, nu am citit o carte aşa de groasă!

- Punem rămăşag? îl provoacă tata, şi, nici una, nici două, scoate cei câțiva lei din chimirul în care, nu rezistau banii nici cât apa pe rață.

Cureaua tatei miroase a tutun cultivat în grădina noastră.

Mama îşi trage năframa pe gura, cu care stă gata să îşi certe bărbatul .

Bunica se închină la icoana cu Sfântul Niculae, trezorierul sfinților din înalturi.

Degeaba-i toată tevatura. Se leagă pariul şi normal, a doua zi, tata pierde. Din pricina mea. Rămăşagul!

- S-a pus în poară. Nici n-o vrut să deschidă cartea. Amu ce să-i fac?! S-o bat? Mi-ar seca mâna… Ia-ți banii, domn′ ofițer, că, de nu, tot mi-i ia perceptoru′.

Tata e trist de parcă el a pierdut bătălia pentru Leningrad.

Eu sunt disperată, taman în seara asta a intrat în sat şi caravana cinematografică. Nu are ecran de adevăratelea. Imaginile joacă direct pe tencuiala peretelui de la viitorul cămin cultural.

Straja strigă din deal:

- Film, film cu paraşutişti. 1 leu de bilet pentru ăi mari, pentru copii vă mai târguiți.

Pe atunci nu visam prinț pe cal alb, doar aviatori şi spioni.

Învățasem pe de rost Imnul Armatei. Nu am ajuns soldat doar pentru că, la arme adevărate nu era loc pentru o fetiță îndopată degeaba cu untură de peşte şi polivitamine. Crescută după Programul partidului.

*

Ies din amintirile personale golită de spaime. Constat indiferentă, că am riduri la colțurile gurii, la ochi… că inima pompează ritmic, aproape ca la carte. Ar trebui să fiu fericită?

În jurul meu, aparatele de măsurat sănătatea organismului bâzâie suspicioase. Oamenii cu sânge cald în artere şi vene, s-au bulucit în dreptul ferestrelor. Până şi muribundul, cel cu cancer în ultima fază şi anus contra naturii, face târâş printre

paturi, cu punga cu fecale trasă de şireturi pe sub pantalonii pijamalei decolorate.

Un şoarece alb traversează salonul, un salon nou nouț şi cu dotare de excepție.

Şoarecii părăsesc corabia care se scufundă, şobolanii părăsesc abatajul mai înainte ca minerii să simtă cutremurul.

Cobaiul de laborator are ochii albaştri, tegumentele roz şi nu îi mai este frică de oameni. Merge pe pardoseala laminată cu paşi mici şi siguri.

Nu simte, nu-i pasă că poartă germenul maladiei decisive injectat direct în carotidă.

El este cel mai perfect mediu pentru medicamentul încă neomologat.

Experimentul a fost un succes ştiințific declarat. Trâmbițat, aplaudat, premiat, mai apoi…uitat în Dosar, pe un raft.

Acum e rândul cobaiul să tragă ponoasele.

Are burta umflată şi nu mai poate trece de vrana din zid, prin locul îngust dar singurul care i-ar fi putut asigura dreptul de-a muri în libertate.

Sunt convinsă că tot ce văd, aud, pipăi şi miros, se petrece doar în mintea mea inflamată de frica de detoate.

Este ca o premoniţie, ca şi cum aş şti că un cataclism e gata să devasteze oraşul dar nu pot face nimic.

Şoarecele cobai, camera asta ca o cuşcă fără gratii, totul este ancorat în prezentul pe care îl detest, îl grăbesc să alunece către viitorul, din păcate, incert.

Crainica de la radio anunţă plat:

- Încă un ostaş român a murit în teatrul de luptă din Afganistan.

- Ce contează un pion! Gloria lui e oricum, garantată postmortem. Îi dau eu, replica, de la distanţă.

Experimentul mondial continuă cu voluntari tot unul şi unul. Punem la bătaie tot arsenalul, tot ce avem mai scump în vânătoarea de oameni. Să trăiască Sistemul!

- Continuăm să transmitem din Aeroportul Militar,-aici, tocmai a aterizat cu bine aeronava cu sicriul eroului…

Vocea crainicei urlă acum, ca într-un receptor de telefon public. Aparatul radio, cârâie ca un curcan. Îl aud prin geamul larg deschis, vibrând dinspre banca din parc, locul în care îşi face veacul golanul iremediabil al generației cu dinți puternici, de plastic.

Apoi, brusc, limbile focului de la catedrală, para roşie-vineție se infiltrează parşiv prin frunzişul arborilor ce fac front comun între gardul clinicii de urgență şi autostrada în construcție.

Vocea radiofonică are sincope, se confundă, se amestecă cu rumoarea străzii care, pare a fi înnebunită de un aşa spectacol.

Arde ca un brad de Crăciun cel mai înalt turn de biserică ridicat vreodată de oameni. Nu. Nu e el, tocmai Turnul Babel…

Undele hertziene sunt devastate, forfecate în țipete de femei isterizate, de înjurături bărbăteşti şi de cele câteva rugăciuni, pe care nici Dumnezeu nu le mai poate culege dintre ordinele scurte, - date de pompieri, şi executarea manevrelor,- recunosc, spctacol inedit pentru un oraş de provincie.

Încă sunt om din carne şi sânge, nu-i rezist ispitei spectacolului unic şi, cu acul de seringă în venă, cu stativul de care atârnă recipientul cu seruri şi glucoză, după mine, mă ridic precum Lazăr din

morți. Sprijin fereastra, sticla în care dogoarea incendiului se multiplică dintr-o secundă în alta.

Peste noi toți, cerul e roşu ca borşul în care carnea de miel nu a legat încă spumă.

Mii de porumbei făcuți scrum zboară odată cu schijele a milioane de țigle arse în cuptoarele începutului de Ev Mediu. Printre ei, văd şi scrisoarea Poetului. Un tip romantic. Fumul literelor sale este mai altminteri decât cel al materialelor de construcție,- are consistența unui vis cu plante de in înflorit.

- Şi Vaticanul îşi anunță alegerea Papei, cu fum alb. Zic pentru cine ar dori să asculte ce are de spus o nebună de rând.

-Papa a murit. Trăiască Papa!

Parafrazez din prostie, în timp ce vâlvătaia reală se ridică peste clopotele, care se topesc instant. Focul umblă gol

peste urletul plebei excitate şi îngrozite, peste iadul iscat de la un simplu chibrit.

Pe umărul meu stâng se opreşte din cădere un porumbel năucit. E fragil de mi-e şi frică să îl ating.

Eu şi el, împreună respirăm cât un om întreg.

Nu mai sunt păsări cântătoare în tot oraşul nostru, un burg tuns chilug. Cele care i-au mai rezistat focului sunt cu cionturi de aripi şi cu penajul cărunt.

Un pârâit ca de harbuz răscopt irită timpanele celor ce s-au adunat în Piață ca în stal, atraşi de vrajba dezastrului.

Ca într-o cezariană hotărâtă tardiv, Cerul a pleznit, s-a rupt sub buric.

Nici heruvimii şi nici serafimii, Sfântul Gheorghe însuşi, patronul soldaților, nici sfântul Ilie… cel cu trăsura intemperiilor… nu se încumetă să se mai nască o dată, să iasă şi să se înroleze voluntari la

departamentul de pompieri, care nu-i mai fac față incendiului.

Tulumbele gâfâie astmatic. Hidroforul gigant a prins aer. Scara de urgență nu e scara Sfântului Iacob…

Focul intră în vrie şi fluieră ca o locomotivă fără frână. Duduie aerul comprimat între ziduri.

Geme asfaltul şi ca o biserică din sticlă topită, nava ridicată din zidărie şi lemn straşnic, aruncă spre țărână picuri din clopote, bucăți din odăjdiile invizibile ale arhitecturii .

Una după alta, corzile de orgă seculară prind să intoneze imni funebri, să jelească precum o văduvă la căpătâiul sicriului cu soldatul necunoscut.

Nu există un organist apt de treabă în tot oraşul nostru, în toată provincia!

Dar, nu mai are nici o importanță personajul lipsă, nici piromanul.

Evenimentul şi-a pus gheara pe istoria locului, este deja un personaj cu dosar penal, cu rechizitoriu în regulă.

Şi ce dacă?

Clopotele s-au topit. Ceasornicul din Turn s-a oprit.

Tone de materie incandescentă scapă la vale, ca şarja de oțel din furnale.

Tencuiala, epiderma fină a zidăriei medievale nu mai face față dogorii. Turnul s-a inflamat galopant, tuşeşte, icneşte, dă sânge în batista de iarbă pârjolită a parcului ce-i stă ca un preş destrămat, la picioare.

Bătrâna din casa de peste drum, a tras obloanele, s-a ferecat în odaie. Poate a murit sau … spune rugăciuni pe rozariu.

O pisică lehuză îşi cară puii, unul câte unul, în gură. Le schimbă culcuşul.

Moartea şi Viața!

Lumea agonizează!

Cu scrâşnet de oase frânte în bătaie de palme, turnul de biserică s-a prăvălit ca o claie de surcele aprinse de oameni.

Brusc s-a lăsat tăcerea ca o ghilotină pe grumazul reginei.

Curând se va ridica, se va auzi din nou vuietul multiplicat al mulțimii.

Ce senzație extraordinară, ce joc de *artificii* atrage, îngroaşă, face fără de dimensiune răgetul acesta, de fiară scăpată din cuşcă.

Parcă aş fi Nero în persoană. Privesc din locul meu sigur, jariştea imperiului comunitar.

Nu, eu sunt doar un gladiator, nu un nebun sau o fiară închisă pe viu în catacombele de sub Colosseum.

E timpul să se tragă şi fotografii, să se filmeze pe viu evenimentul. Reporterii toți în păr transmit răguşiți şi congestionați în

obraji, dau ştirea fierbinte de la fața locului:

-Arde Catedrala!

Mai departe, milimetru cu milimetru din edificiul gigant, lemnul, vechi de secole, din grinzi şi căpriori, cel din cornişă şi suportul pentru orologiul care mergea fără a fi tras din arc făcut de om,- se contorsionează, se gheboşează, se zbate zadarnic, ca un cadavru aruncat pe vatra de crematoriu.

Imaginea asta ar putea deveni insuportabilă pentru cei cu inima slabă.

Incapabilă de mai mult de atât, aştept clipa finală, deznodământul, când tot acest eşafodaj din fibră biodegradabilă şi cărămidă solidă se va nărui. Fie ce-o fi, să se termine odată vacarmul!

Oamenii de bine, adunați ca la meciul de fotbal, în jurul bisericii aprinse, au luat parcă drog la comun. Câțiva bărbați plâng

de adevăratelea, alții sunt asudați, palpitează ca la o paradă cu femei obeze şi aproape de tot dezbrăcate.

Suntem doar oameni, am intrat cu toții în ritul grotesc. Gustam pe viu fiecare secundă de frică care ne alimentează cu adrenalină.

Pompierii nu ajung cu furtunul la inima focului. În circul foamei de senzațional, incendiul îşi face *numărul* până la capăt. Real.

Un spectacol de sunet şi lumină cum nu am mai avut de secole multe,- de la năvălirea Hoardei de Aur, în burg.

Chiar şi amatorilor de sport cu risc maxim, de data asta, li s-a dat mult prea mult.

Sticla ferestrei, prin care privesc cu triumful şi frica unui om ce stă dinaintea dezastrului, s-a înmuiat, este un înveliş din gelatină transparentă peste bomboana

fondantă. Pot să-l apăs cu degetul cât vreau, amprenta mea va rămâne pe veci, aici, mărturie a prezenței factorului uman la dezastru,- un semn defel anonim pe cronica orașului.

Bolnavul cu anus contra naturii stă pe genunchi, sprijinit de peretele salonului. Are obrazul prăfuit cu var şi funingine. Miroase tot a scrum şi a carne intrată în putrefacție.

Ar putea ține loc de basorelief, de efigie perfectă a dezastrului umanității.

Transpir şi mi-e greață, mi-e silă de mine ca individ care, îmi tot reproşez de la o vreme, că sunt mică, fără putere şi că fac degeaba umbră pământului.

M-am prăbuşit ca un halat de molton, peste patul, care… mă cuprinde cu viclenie de amant fierbinte, între vintrele-i acoperite cu muşamaua şi ea transpirată. Leoarcă.

O clipă de renunțare la viață.

Atâta le-a trebuit aparatelor mele de resuscitare; şi iar sâsâie ca un harem de gâşte nefericite. Mă ciupesc de peste tot de unde mă mai pot prinde.

Mă las în voia lor, mă prefac învinsă.

Sunt leneşă, bolnavă sau doar obosită?

Refuz să mai văd soarele vânăt la ochi, turnul bisericii lipsă, fereastra mototolită şi colțul din cameră, de unde, cadavrul unui şoarece-cobai răspândeşte germeni de gripă.

Moartea, acum în salopetă de lucru, smulge încă o filă din calendarul prins cu pioneze în perete.

- Azi, azi a fost miercuri! Constat cu superficialitate şi fără dorința de-a schimba situația.

*

Simt în coaste salteaua dură a patului de urgență, un fel de targă cu mai multe folosințe. Mă răsucesc în cearceaful umezit de transpirație rece. Mi-e greață.

Gândurile revin ca furnicile, se focalizează iar pe *eveniment*, pe clipa prezentă.

Monitorul de la căpătâiul patului meu s-a calmat fără tranchilizante. Moțăie cu ledurile date pe *verde*.

- O fi programat, dacă mor, să-mi facă şi disecție?

Ce tâmpenie! Mă cert şi insist să cred că totul mi se arată doar distorsionat, ca un picior pe care îl introduci în apa dintr-un lighean. Clar-neclar, efect galopant al puf-ului de nitoglicerină, administrat cu efect scontat.

Om, chimie şi maşinărie; ce triunghi mai facem împreună!

Lumina încă unei zile linge cu insistență de linx transpirația condensată pe sticla de fereastră.

Moartea n-a mai trecut pe aicea de câteva zile.

- Ha, i-am tras clapa şi de data asta!

Fac pe grozava şi încep să filosofez, adică, să vorbesc întruna, tura-vura…

- S-apoi, sfârşitul meu nu-i sfârşitul lumii! zic şi îmi fac rapid planuri de viitor.

De ce mi-ar fi frică?

Fluier ca golanii, după femeia cea rece, cea care mi-a fost mama şi fiică, soră, prietenă şi dăscăliță, toată săptămâna trecută. Din celălalt capăt de lume, Dânsa aude,-vine, îmi răspunde cu o glumă.

Îmi vine să mor de ruşine, să mă spânzur ca scaiul vânăt de rochia ei nouă şi toată brodată cu perle mari cât buricele degetelor de femeie bogată.

Întind mâna, să-i pipăi trena din brocarturi cu fir şi mărgele, dar …Dânsa nu e pipăibilă ca giurgiuveaua ferestrei, care scârțâie în balamale neunse.

Prin fereastra întredeschisă, aerul altei dimineți intră fără permisiune. Îmi flutură părul, îmi usucă bluza pijamalei şi gura. Mi-e frig şi mi-e cald deodată.

Mă simt singură, abandonată într-o sală plină de bolnavi incurabili.

- Vino! M-am săturat de viață! Ia-mă!

O chem şi, de aş putea umbla fără ajutoare, aş ajunge la Dânsa, aş strânge-o în brațe.

Am să dorm singură, somn parşiv ca cel de lehuză.

Dincolo de ziduri e casa de naştere. Când e linişte, îi aud cum plâng, cum se nasc singuri. Pruncii sunt muți, sunt orbi, sunt surzi, sunt încă fărăr nume pe lume.

Lumina le arde retina, aerul le răneşte plămânii. Rezistă!

Monitorul meu medical prinde a sâsâii ca un şarpe de apă. Nu ştiu ce are, dar nici nu îmi pasă.

Dintrodată mă simt sănătoasă şi cu chef de petrecere adevărată.

- De ziua mea, îmi adun toți prietenii şi o facem lată! Voi fi beată criță, voi fuma marijuana şi, dacă totul va decurge cum mi-e speranța, voi înota sub Lună plină, în fântâna de la Prefectură.

Ha, sunt, voi fi o nebună!

Prin sticla şmirgheluită de lumina diurnă, văd cum Luceafărul de dimineață se holbează la mine.

Mi s-a făcut piele de găină pe brațe, pe coapse, o frică animalică mă strânge de beregată. Tuşesc sec, repetat, tuse măgărească. Mi-am tras cearceaful, aspru peste coşul pieptului, peste bărbie, peste

frunte. Tusea şi-a încheiat prima repriză. Deocamdată, mă simt în siguranță.

Peste oraşul meu, peste lumea de afară, plouă iară. Apă grasă, îmbibată toată cu cenuşa de la incendiul de Miercuri la amiază.

Spre canale obturate cu munți de deşeuri domestice, trag torentele leşioase. În caldarâm creşte rapid trosoctul şi menta sălbatică.

Eu mă simt, sunt uşoară, din ce în ce mai uşoară.

M-am şi săltat, plutesc cu un lat de palmă, cu un stat de om sunt deasupra corpului meu,- m-am debarasat de lest, de acel manechin rigid şi acoperit cu pânza ordinară a unui cearşaf sfârtecat în convulsii.

Dânsa îmi face loc, taie breşă printre sufletele moarte din naştere.

Cu mânecile suflecate stă gata să împingă roaba plină de cuie şi sicrie.

Constat că nu-mi mai este frică de nimica pe lume. Sunt ca într-un miez de navă cosmică, imponderabilă şi inconştientă.

- Nici Timpul meu nu mai contează. Ziua nu mai are orele ştiute!

Unde, când am citit teoria asta?

Sunt mimetică, mă adaptez rapid la ştirile proaste şi condițiilor-limită. Ştiu pe de rost Teoria Sfârşitului Timpului! Nu-i percep defel scopul.

Ş'apoi? După mine, potopul!

- Hei, hei! Vezi că umbli prin străchini! Mă apostrofează Dânsa, din strada toată inundată cu smoală, apoi mă dă în primire primului înger care îi iese în cale.

El aduce cu un spiriduş tânăr, cu un elf în hăinuță trandafirie.

- Helo!

Îl salut voit cosmopolit, şi dau să mi-l fac prieten. Socializăm ca pasagerii într-un aeroport.

Cum ne mai potrivim!

Vorbim şi vorbim, bârfim cu voluptate pământeană şi abia într-un târziu observ că stăpânesc limba îngerilor destul cât să nu îmi fie ruşine de mine; vorbesc cu punct şi cu virgulă, dar mai ales, cu foarte multe semne de întrebare. Cine? De ce? Când? Unde? Care?

Aflu că nu va fi sfârşitul Spiralei, doar un final din Timp. Noi, oamenii ne vom transforma din mers, ca soia, ca hibrizii de tomate, ca dinozaurii…

*

Din una în alta, nici nu ştiu cum am şi ajuns în Poarta Raiului. Trece peste zid, doar un ram din Pomul Cunoaşterii. Fructele lui nu sunt nici din aur, nici din

platină,- sunt mere adevărate şi coapte, ce aşteaptă, păzite de Şarpe, să fie furate.

Aş intra şi nu aş intra în Grădină. Locuri de muncă ar mai fi, dar nu pentru una ca mine, care nu şi-a plivit, pe Pământ, nici propria-i grădină.

Îl întreb pe îngerul de gardă, dacă viața în Rai este una tipică monahală.

Îngerul râde de-i saltă pe burtă surtucul, îi sare scufia de pe creştet, bate din aripi. Nu-i tânăr nici bătrân, colo un ins cu care ştii că poți bate palma la târg.

Mă încântă ideea de democrație celestă şi să aflu că, Apocalipsa nu-i aşa cum am văzut-o eu, pe zidurile Voronețului.

Îmi propun să gândesc în roz şi, odată întoarsă în viață, să-mi zic:

- Sunt fericită! Sunt perfect sănătoasă!

Am devenit exaltată, un pic vanitoasă,- deşi-s numai o cenuşăreasă, poftesc la poamă domnească.

De pe Golgota se aude plânsul soldaților Romei. Cad în genunchi şi îşi cer, unii la ații, iertare. Nu ştiu care dintre ei merită să poarte pe lance pielea balaurului.

Nici nu mai contează!

Îngerul meu de pază a adormit în iarba crescută până-n barba Sfântului Petru, cel ce reazemă stâlpul Porții de aur. Apostolul are la brâu o legătura de chei mare cât un caier.

Eu sunt doar un Om tânjind spre Eden!

Mă arunc în fața lui în genunchi, mă rog, plâng, îmi smulg părul din cap… jur că mi-am purtat Crucea cuminte, cu capul pe umeri…

Aiurea!

A sosit şi Dânsa, ține un Bilet de intrare în mâna palidă, mare.

Îmi pune lesa, mă trage, mă duce cu sine, printre lanurile de crini înfloriți din Grădină. Alt înger mă ia în primire.

Prind să miros a ger şi flori de măr,- a priveghi şi botez.

- Se sufocă pacienta de la 13! Moare proasta asta cu zile!

- Da, analizele i-au ieşit foarte, foarte bine!

- Masca de oxigen ! Unde-i masca, grijania maică-si ????

Aud lupta oamenilor de la reanimare ca pe o poveste despre cu totul altă persoană.

Mie mi-e bine. Dânsa mă conduce cu blândețe şi fermitate pe aleea din cioburi de stele. Lesa e din piele, nu lasă urme vizibile cum ar face o pleasna din cânepă.

Gata! Înghit şi nodul care-mi mi-a stat în gât de o vreme Atât!

O tihnă de catifea regală îmi atinge, îmi linge sufletul, pielea…

Sunt fără culoare şi mai uşoară ca o floare de urzică porcească.

În camera de urgență, cineva toarnă apă rece pe mine, altcineva încearcă să mă scoată din moarte cu şocuri electrice.

Îngerul meu de pază a adormit în iarba celestă. Nu vede, nu aude nimic.

Dânsa pierde controlul o clipă. A slăbit şi nodul la zgardă, mă lasă… cât să strig:Apă!

Eu tac. Nu mai am limbă.

Un bărbat, poate medicul, pune tifonul, suflă; mi se face respirație gură la gură.

Suflul lui miroase a țigări şi gumă americană. E tare şi iute, pot să-l mestec în dinți şi-n măsele, pot să-l țin sub limbă, ca pe nitroglicerină…

M-am umflat ca un balon de distracție. Abia mai încap în patul îngust, ca de campanie.

Da, constat cu indiferență că sunt înapoi, în trupul meu micuț şi multiplicat în tuburile fluorescente care luminează

puternic. Sunt o pleiadă de cenuşărese mititele, care se rotesc în cercul de cretă al disperării mele.

Sunt ameţită, cherchelită de parcă aş fi coborât dintr-un montagne russe. Sunt o roată şi mă învârt ca nebuna! Ura! Ura!

Mai repede, mai sus, mai ...

Culorile Pământului au intrat una în alta, sunt palide, moarte, un experiment dintr-a 7-a elementară..

- Aşa, albul să trăiască! strigă un paramedic fără frontiere.

Eu văd cu alţi ochi, decât el, lumea materială, - plictisitoare ca o făină fără gust, fără miros şi fără darul de-a creşte-n covată. Simt în nări miros de pâine caldă şi habar nu am că acesta-i mirosul curajului.

In lumea supertehnicizată, când cota creşte la bursa sexului şi demografia-i armă cu fitilul aprins,- o armată de meseriaşi îşi face datoria, luptă pentru

recuperarea unui hoit de 47 de kilograme. Le pasă de mine.

Dacă aş avea un pic linişte, mi-aş face sigur planuri de viitor.

Medicii şi monitoarele cu becuri colorate mă zgalțâie, mă pălmuiesc cu toții.

- Iar a dat *eroare* bestia de computer… scâjneşte stagiarul.

Eu constat că nu mai am acul perfuziei în vena de la braț. Serul şi sângele, în melanj, curg, pătează cearceaful verde, duşumeaua albastră.

Sunt uşoară, un fulg. Plutesc între cer şi pământ spre amurg!

Dinspre casa de neşteri vine iz de placentă proaspătă şi buruieni zdrobite în copite de bivoli.

Transpir ca în saună. Mi-e fleaşcă părul şi pijamaua din fir de matasă artificială.

Mă simt prinsă ca un peşte în acvariu. Sunt un peştişor atipic şi antipatic , care

face degeaba giumbuşlucuri dinaintea unui cârd de rechini flămânzi.

Lucrurile au reintrat în ritmul firesc, omenesc. Personalul medical, cu misiunea îndeplinită şi fişa completată la zi, se pregăteşte pentru schimbul de tură.

Îi cer infirimierei un pieptene, oglinda, pudra de orez, creionul dematograf şi rujul ca fraga…

Fetişcana râde şi pleacă, tîrând după ea măsuța cu resturi de pansamete pline de sânge.

De dincolo de draperiile de plastic, accidentații din seara trecută nu se mai aud cum se înjură, îşi bagă de vină, nu pentru mort,- pentru că au făcut zob o maşină de *firmă*.

Nu am încotro, mă resemnez cu părul vâlvoi, nasul lucios, buzele palide şi ochii fără linia trasată în tuş, ca la curtezanele din vechiul Egipt.

Nu am oglindă dar ştiu că nu sunt o prezență cât de cât agreabilă. Mi-e milă de mine pentru prima dată în viață.

Întorc capul către perete să nu mi se vadă lacrimile, lacrimi adevărate.

Pe perna plină cu ghemotoace din material spongios, a apărut un măr abia cules din Pomul Vieții. La Maternitate s-a mai născut un copil.

Din icoana lui, de pe peretele alb, Sfântul Gheorghe, îmi face cu ochiul, apoi reia lupta de fiecare zi, cu balaurul.

*

Cred că am adormit, somn chimic, cu coşmaruri imposibil de povestit la lumina zilei. Încerc să ies din vis ca din nisipuri mişcătoare, cu cât mă zbat să înaintez spre liman, cu atât mă afund în hău şi mai tare. Alunec, fac târâş cu mâlul care îmi trece de buric, de subsiori, de grumaz…

Horcăi în somn, mă zbat şi mărul cade, se rotogoleşte, printre picioarele paturilor de fier vopsit mat.

Cineva mă scutură bine, mă strigă fără să-mi spună pe nume.

Nu mai am nume?! Sunt doar un număr de pat, ca la inventar. Sunt sută la sută anonimă.

- Habar nu aveți cine sunt eu! Îmi vine să strig, să-i pun la punct pe haiadamacii care îmi apasă din nou coşul pieptului aşa, ca la o maşină capota. Careva îmi înfige acul de la seringa cu adrenalină direct în inimă.

Vorbesc între ei despre mine ca despre o pisică năpădită de pureci.

Tipii ăştia chiar nu realizează că-s Om.

Cel cu ochi verzi şi tatuajul pe gât este stagiar sigur, - prea tânăr pentru a nu-mi fi jenă să-i arăt corpul meu uzat de ani şi dureri. Lângă el, din nou stă ciopor tot

echipajul de *bord*, -asistenta, brancradierul şi ...

Moartea?

Dânsa lipşte. Cine ştie pe care câmpuri minate mai seceră şi coseşte.

Mă las în voia oamenilor cu milă şi patalama ştampilată la mână.

Speranța, din nou zglobie şi în rochie cu decolteu generos, îmi fâlfâie arome de cafea proaspătă pe sub nările rănite de tuburi şi valve medicale.

Realizez vag că am revenit din nou printre semeni.

Mă salt, sigur că m-am ridicat singură în capul oaselor.

Acum pot să mă privesc de sus în luciul casoletei cu instrumentele de urgență. Constat că nu sunt nici frumoasă, dar nici urâtă din cale afară… Sunt ca din marmură.

Lumina neonului îmi fardează mov pleoapele, îmi trage în culori de pământ buzele amorțite.

O mască perfectă, o figură fără riduri, fără expresie.

Nu mai sunt legată la aparatele sofisticate, nu mai stau agățată de masca cu oxigen, de alți inşi cu pretenții că, ei ştiu ce este Viața.

Fâllll! Fâllll! întorc paginile vieții mele în răspăr cu degetele înmuiate în saliva care abundă, mi se scurge la colțurile gurii .

Iar poftesc după aer!

- AER!

Între timp, în oraş, s-a organizat chetă, se adună fonduri pentru reconstrucția Turnului de la Catedrală.

Oricum, nu mai am bani în batistă, sub pernă.

Sunt o zdreanță printre alte zdrențe de abur.

Icnesc, mă dezlipesc, cad înapoi, iar mă forțez, şi…gata! Am scapt din carcasa de carne.

*

Am ajuns pe un acoperiş abrupt şi placat cu folie de cupru înverzit de oxizi. Sub picioarele mele reci şi foarte galbene, stau turnulețele unui castel ca de vânătoare.

Vântul alungă imagini amorfe, formațiuni noroase fără semnificație pentru ciobanii fără stână, pentru agricultorii de duminică, doar pentru meteorologii care cred că țin sub control graficul cu schimbarea. Schimbarea climei, desigur. Se *mănâncă* unii pe alții, îşi iau doctoratul şi mor anonimi în laboratoarele amplasate în chiar buricul oraşului.

Ei sunt bugetari, nu conferențiază despre Sfârşitul Vremurilor.

Mai în amonte, sau… mai în aval, peste râul duhnind a păstrăvi electrocutați de la firul rupt din stâlpul de înaltă tensiune, dincolo de drumul forestier, - acum şi el spulberat de puhoiul ploilor din noaptea trecută, lângă singura colibă din pustietatea ca şi absolută, zăresc un copil. Numele lui este Crai!

L-am recunoscut imediat că mi-e neam nu după epoleții de pe manta, nici după blazonul nobiliar.

Ştiu că-i stăpân pe loc şi pe situație, după cum munceşte cu toate zece degetele, după cămaşa de cânepă şi crăpăturile din călcâiele în care spinii de măcieş au înflorit sânge.

Crai sapă cu mâinile goale, scoate din râpă tină fertilă ca şi cum ar fi un solomonar ce a desfundat o fântână.

Am ajuns lângă el, sunt din nou pe pământ; ştiu, simt după aerul care miroase

a lapte de capră sălbatică şi a mere creţeşti uitate pe cracă.
Iarba-i în floare uscată, ceru-i albastru …

Prind şi eu să frământ la ţărâna înmuiată cu apă de ploaie de parcă aş pregăti la vopsele pentru zugrăvit de icoane.

Copilul e tare frumos dar mut ca un peşte.

Oricum, las' că vorbesc eu, ca întotdeauna, prea mult.

Plămădim, amestecăm, cot la cot, noroiul cu bobiţe sfărmate din aur. Frământăm, legăm, rostogolim bulgării mari cât să-i putem căra fără roabă.

Eu lucrez, cu degetele pline de inele, doar puşcoace, arme aproape letale.

Crai a şi încheiat alt un stol de păsări de codru şi unul cu berze ce vin să cuibărească în luncă la noi.

Le-a rotunjit capul cât să-i încapă în căuşul palmei. Le-a tras din lut pliscul şi le scobeşte nările câte-ş două, găvanele ochilor potriviți, nu mari ca la cele de pradă.

Aleargă cu unghia pe şira spinării făpturii, ca un virtuos ce cântă dumnezeieşte doar pe gâtul ghitarei.

Schimbă mersul, se lasă către pântece, adăugând, una câte una, viscerele cele gândite de Dumnezeu pentru hrană, supraviețuire şi mai ales pentru înmulțire.

Nu mă vede, nu mă aude; nu-şi pierde vremea cu mine, o ființă care nu ştie încotro merge, nu ştie de unde a venit odată pe lume.

Copilul dă formă definitivă jucăriilor fără să le atingă. Le alipeşte, din şindrilă, aripile-n perechi, ca la îngeri.

Din punctul meu de vedere, totul este aproape prefect, numai că, băiatul din

Munți nu este Iisus, aşa cum, o clipă, chiar am crezut.

El abia de îndrăzneşte să privească la Cer. Eu nu am curajul să-l văd cum se căzneşte să le sufle, păsărilor, aburul Vieții prin nări.

Stau, aştept de un veac şi mai bine, ca… oarecine să întrebe, să se intereseze şi de mine.

Nici de sus, nici de jos, nu mă caută nimeni.

M-am săturat, mi-e greață de liniştea asta ca de prăjitură. Casc, fără să mă jenez, fără să-mi duc palma la gură.

Lângă mine, copilul munceşte, asudă. Şi-a aşezat stolurile, cârdurile de zburătoare pe umeri, pe creştet şi merge, urcă spre piscuri. Eu îl urmez la pas pe cărare.

Mi se pare a fi o cruce umblătoare, din care păsările ciugulesc fărâme de carne.

Calea-i îngustă, neumblată de veacuri de om, - nu mi-e uşor să o urc. Mă simt din ce în ce mai anevoioasă, mai grea, mai diformă, parcă aş fi o capră gestantă alungată din turmă.

Urcăm la întâmplare, fiecare cu crucea lui în spinare.

Inima mea oboseşte prima, se înfurie, loveşte în stern cu durerea aşchiei smulse cu dalta din cremene.

Crai merge, în fața mea, pe vârful picioarelor, lin şi fără frică de vipere, de pripoare.

După el, pe genunchi, pe coate,- zdrelită şi asudată fac şi eu târâş pe Golgota care mi-a fost dată.

Nu am steag național în buzunare. Nu am nici raniță cu apă şi mâncare.

Am intrat în toată aventura asta la nimereală.

Cum să marchez clipa, măreția; triumful omului în fața naturii?

Chiui cât mă țin plămânii, acum plini de ozonul pădurii.

Sunt foarte, foarte aproape de fericire, mai că aş putea s-o ating cu vârful degetelor. Nu, nu-mi voi duce gestul până la capăt.

Dacă-mi reuşeşte?! La ce aş mai visa altădată?

Cu ochii-i lăsați spre țărână, Crai se roagă muțeşte, suspină.

Ar trebui să-mi fie ruşine de mine! Sunt totuşi femeie, s-ar cădea să am milă de copil, nu de mine.

Pe custura îngustă de zare, un fulger se zbate-n convulsii ca un balaur ieşind pentru prima dată din mare.

Acum, tunetul – malaxor zdrobind oasele tuturor sfinților şi cele ale dinozaurilor din muzeele planetare – vine,

vine-n furie. Calcă, scarmănă galaxia cu ghearele lui de pocitanie neverosimilă.

De dincolo, din valea locuită de oameni, peste cionturile de jărăgai încă viabil, țăranii mei se retrag în codrii cu bisericuța lor din nuiele cărată-n spinare.

Imaginea asta, pentru mine, este cutremurătoare.

Aş nota-o în jurnal, motiv pentru cartea mea următoare. Nu am hârtie, nu am creion, nici creta cu care să trasez un crochiu sau cerc de apărare.

Bat clopotele Mitropoliei de Bizanț în neştire. Nu le aude absolut nimeni.

Răgetul furtunii se amestecă cu scheunatul bombardierelor invizibile.

- Sunt tunurile Generalului!

Scuipă ghiulele în catapetesme, dacă… va mai fi scăpat vreo biserică din foc şi sabie…

Vorbesc eu, cea atoate-ştiutoare şi-s gata să-mi înjunghii duşmanul ce-mi trece Istorie prin paloş, puşcă, suliţe, iatagane…

Sunt, am devenit o răzbunătoare!

Craiul Munţilor îşi strânge buzele una în alta. Este mut ca toţi muţii.

Oricum, mai mult de atât, nici chiar el nu ar şti ce să spună.

Culmea Golgotei noastre e năclăită de sângele lui Iisus, Ştefan, Mihai, Horia, Iancu…

Sfinţii din vopseluri au ieşit buluc din icoane. Nu mai au mantii de pace, toţi poartă săbii curbate, cu pecetea şi semnul revendicării vechii Dacii.

Codrii cresc din nimic la străini în cale. Pietrele cât palma se ridică spre soare… Apele buiesc fierbinţi din jugularele subterane…

Generalul a intrat cu armata în Vale. Măcelul e-n floare.

Eu mă rog smerită, de sfântă izbândă.

Crai nu se mai închină. Ar fugi în lume, cu instinctul mânzului fără mumă.

Eu nu mai am cale de întoarce, tac şi zac pe genunchii umflați de artrită. Meditez la ce a fost povară pentru viță, nu la prezentul, ce-i din nou gata să ne înghită.

Umbra mea a crescut, s-a lungit ca un grumaz sub secure peste pădure.

Mă ridic cu greu pe picioarele fără sandale, şi constat că nu sunt mai voinică decât o buruiană.

Nu port oglinjoară cu cristale montură, nu am ruj, pudră, nici poşetă de *firmă.*

Port tulpan de caşmir alb, peste părul ros de boală, - sunt aproape cheală.

M-aş retrage învinsă în casa mea de vacanță, numai că nu mai am *casă*, nici masă, nici pat, nici dorința de-a săpa un

bordei, de-a ridica un palat cu mărgăritar în loc de fereastră.

Peste noi toți, cerul s-a tocit ca o talpă de pantof uzat.

De la Est la Vest şi înapoi trec razant cu țărâna alte biserici cu aripi de şindrilă. Par a fi planoare, ori cocori uriaşi dar fără penaj.

Sfinții mucenici de pe câmpul de luptă pentru dreptate se ridică la Cer, îşi ocupă locurile făgăduite, - se aşează după milostenie şi credință, la masa Raiului şi în ramele icoanelor arse de cătanele Generalului.

Crai le face cu mâna ca unor nave-n derivă, îi salută pe sfinți cu palma lui micuță şi unsă de tină saturată cu rocă auriferă.

Abia acum înțeleg de ce, copilul ăsta străluminează ca Luceafărul de ziuă chiar dacă e noapte peste întreaga natură.

Pepite de metal rar se frâng sub stâncă şi Muntele se ridică de un cot mai spre Soare. E dimineaţă iară, deşi nu am avut nici un strop de întuneric.

-E zi veşnică!

Îmi zic şi mă aşez lângă Crai, care, peste buza crevasei, îşi aliniază stolurile, cârdurile de păsări din lut şi colb scump după neam, cântec, apucături şi după forma penajului.

El stă pe vârful picioarelor la doar o dungă de deget de piatră, suspendat în aer. Pare un zburător de circ sprijinit în lonja nevăzută, de siguranţă.

Îi dau o pasăre, din cele oprite în iarbă. O ia cu grijă în palmă. Obrazul micuţ i se crâmpoţeşte de efort ce depăşeşte limitele biologice ale unui copil ce ar trebui să fie în clasa a treia-a primară. Buzele i se întind în colţurile gurii şi, un: Ssssst… îi scapă cu

greu de pe corzile vocale, nu mute, doar atrofiate de nefolosință.

- Zboară!!! Loveşte din aripi!!

Țip eu cu disperare, în locul copilului care, singur trăind în pustietatea asta n-a mai exersat limbajul care îi ajută pe oameni să-şi spună gândurile.

Prima pasăre din rândul dintâi îndrăzneşte, porneşte, ba chiar reuşeşte să bată o dată din aripi: Fâlll, fâlll…

Apoi liniştea icneşte, creşte.

Mai grea decât aerul, jucăria de lut s-a prăbuşit în prăpastie.

- Din pământ ai venit, pământ vei ajunge! zic eu, cu aroganță tipic umană, dar şi cu o tristețe care nu mă caracteriza defel în lumea prin care nu am trecut ca brişca prin slană.

Crai e încăpățânat precum catârul tânăr. Continuă ritualul, eliberând din

materia ca şi moartă, tot acel păsăret cu aripi din solzi de şindrilă.

Este un joc tot mai trist şi în care el, micuțul creator de iluzii, îmi aminteşte de măreția Celui cu aripi la mâini şi picioare.

Păsările prind să cârâie, să ciripească între ele,- ciugulesc jnepenişul şi iarba fiarelor.

Au devenit egale ca formă şi culoare.

Îmi amintesc de clonare, de trufia cu care ne îmbuibăm zi de zi, mileniu de mileniu, noi oamenii. Îmi trec prin fața ochilor, şiruri prelungi de chipuri egale în simetrii şi mă îngrozeşte plictisul care va pune gheara pe trupul şi mințile noastre.

Serii şi serii de făpturi cu dimensiuni trase la indigo se conturează în eprubetele unui laborator infernal iar foamea de imagini inflamează şi imaginația mea, de om pentru care Etica este doar un detaliu de Dicționar.

Mă bucur că nu sunt nevoită să-mi vorbesc gândurile. Obrajii îmi ard, am roşit de ruşine de mine.

Păsările de lut cad, se lovesc, se terciuiesc în sol, precum poama din livada fără stăpân.

Au ajuns iar noroi, o aluviune pe care torentul o cară printre cadavre de păsări adevărate şi de animale, printre rădăcinile şi trunchiurile arborilor fără de vârstă şi cu mulțimea de bârne smulse din podețele şi din grinzile smulse din casele oamenilor.

Intru în panică. Mă mişc din ce în ce mai repede, trec de pe un picior pe altul. Dau în clocot de nelinişte.

Crai nu mă ia în seamă. E calm, mult prea calm pentru un copil singur pe lume. Are privirile fixate într-un punct doar de el văzut, undeva în carnea Pământului. Nu-i nici trist, nici vesel. Este munteanul care ştie să-şi poarte povara; s-o ia în fiecare zi

de la capăt fără recompense, fără laude, fără brutalitate.

Fire de aur adevărat îi lucesc în pletele grele de noroaie. Epiderma lui străluceşte ca o cămaşă, ca o tunică placată cu foiță foarte subțire.

Calcă direct pe aer, pluteşte, mai apoi, de-a lungul potecii cioplită de cine ştie cine, în cioburi din dale de marmură albă şi neagră.

Suntem singurii pietoni pe o cale de acces necunoscută oamenilor cu putere şi bani, de ei, stăpânii duri ai Secolului care a trecut cum trecut-a cămila biblică prin urechile acului.

În anii bisecți, vin aici şi trei ciobănei - merg umăr la umăr, turmă la turmă, doar cu mioara cea prevestitoare de moarte, legată şi cu botniță de câine de pază pe gură.

În urma lor, în urma noastră, rodeşte cernoziomul îngrăşat cu sângele martirilor de pretutindeni.

Crepusculul străluceşte de îmi ia ochii şi iar regret că nu sunt în timpul şi spaţiul real, că nu am la mine celularul şi camera de filmat.

Muntele lui Crai pulsează ca o inimă de linx tânăr. Din fundul prăpastiei, păsările trase-n aval de torent, încep să înveţe metamorfoza durerii, aşa cum o divă, învaţă cu greu şi uită uşor, rolul care i-a adus incontestabil, succesul.

Fără păsări, fără păcate, băiatul s-a întors pe solul solid. E ostenit, sleit.

A adormit cu ochii deschişi.

Eu mă întorc, ca drogatul la drog, la viaţa mea asistată, din salonul de la spital, în patul, care mă aşteaptă aşezat în primul rând, către geam.

Mi-a fost dor de oameni din carne şi sânge, de oameni cu boli şi nevoi sociale, inşi cu bucurii şi secrete dar mai ales flămânzi de bani şi vorbe fără cap şi coadă.

Mă simt ca într-un tren personal - unii urcă, alții coboară - fiecare îşi spune povestea vieții pe şleau, convins că se vede cu vecinul de pat pentru prima şi ultima oară.

În locul gol, tocmai a fost adusă pe targă, o altă pacientă pe moarte. Are rană deschisă la gât şi pleoape vinete, pântecele rotund şi şolduri extrem de înguste.

- Gravidă! Decretează medicul în timp ce ține ridicată mâna cu mănuşa de cauciuc plină de sânge.

- Imposibil! Nu are nici 13 ani.
Susține total neconvingătoare asistenta şefă, dar formând numărul de telefon de la secția de ginecologie.

Infirmiera, asistentele, medicii… tot personalul este iar în alertă.

Tampoanele de vată, anticoagulantele nu mai fac față. Pe cearceaful verde, petele de sânge proaspăt par maci într-un câmp înflorit.

Din sala de aşteptare se aude, prin zid, plâns mocnit, de bărbat. Apoi, bocete de femeie.

Noua adusă, pe targă, nu se prezintă tocmai ca o persoană cu care aş putea pune azi de şuetă.

Întorc capul în pernă.

Privirea, ochii fetiței gravide continuă să mă urmărească, deşi între paturile noastre s-a tras deja cortina de protecție.

Nu mi-e foame, nu mi-e sete nici măcar de aer pe ziua de astăzi!

Am arsură ca de prună pe gură.

*

Ieri am primit sfaturi medicale şi biletul de externare.

Plec acasă pe *semnătură*.

- Fie ce-o fi. Îmi voi trăi clipa cu intensitate maximă! zic, în timp ce îmi fac planuri şi bagajul pentru excursie.

Un rucsac ponosit, două pulovere colorate, aparatul de fotografiat, pesmeți, conserve cu şuncă presată…

O, da, şi trusa de urgență, medicamentele cu denumire celebră.

Am luat hotărârea nebunească împotriva familiei, a prietenilor, cunoştințelor, a tuturor oamenilor cu mintea întreagă şi parcă lipiți cu miere de asfaltul oraşului.

Nu sunt un VIP, cui să-i pese de mine? Mass-media e prea ocupată cu povestea fetiței care *ar trebui*, ba să nască, ba să avorteze…!

Pe sticla televizorului se perindă vraci şi preoţi, doctori în ocultism şi doctori în medicină, dascăli şi miniştri… Toţi înfierează *situaţia* dar nimeni nu ştie pe unde ar putea fi scoasă *cămaşa,* ca să rămână totuşi întreagă.

Fetiţa gravidă trebuie că e de-o seamă cu Crai, copilul nimănui, pe care l-am tot visat în nopţile lungi, de spital.

Dacă a fost vis-vis ori realitate curată, nu mai are acum defel importanţă. Muntele lui Crai există, este trecut cu litere de-o şchioapă în atlase, pe harta geografică.

Pentru el las în urmă oraşul cu spuza de cenuşă abia răcită pe streaşină. Porumbeii fără cuib şi fără de speranţe certe într-o generaţie viitoare.

Biserica musteşte de apă, de hidrantul cu care pompierii au stins limbile

balaurului, pe care omul modern îl denumeşte tehnic: Incendiu.

Dincolo de gardul improvizat, mai mulți inşi scormonesc, strâng din scrum resturi ale aliajului din fostele clopote. Colo, nişte zgârciuri de metal lipit peste lemnul ciung dar lustruit de pârjol şi patina vremurile trecute.

Mă străduiesc, reuşesc să întorc capul dinspre dezastru, spre vitrina cu pantofi de sezon. Deşi sunt aproape descultă, nu mă atrage oferta evident, generoasă.

- Nu-mi pasă de modă, de toc-cui! Am nevoie doar de câteva lucruri simple pe lume,- îmi spun.

Mă voi reintegra, voi intra în comuniune cu natura mamă.

Voi inhala Viață prin toți porii ființei mele, aflată în pragul autodistrugerii.

Când mă voi reîntoarce acasă, voi fi alt om, altă persoană, chiar dacă în buletin va apărea acelaşi nume, aceeaşi adresă.

Voi pipăi, voi gusta, am să-mi cumpăr, am să fac, am să cer, am să iau şi am să fur… tot ceea ce nu mi-am permis nici în gând până astăzi.

Voi merge la piața îmbrăcată în blana de vulpe polară, haină scumpă, canadiană, pe care în zece ani am pus-o pe mine o singură dată!

Voi cheltui ca un nabab ultimii bani din coşnița familiei pe… nimicuri. Aşa!

Deja nu mai aud scrâşnet de frâne de automobile, nu mai văd culori măsluite pe panourile de promovare a mâncărurilor saturate de chimicale.

Fericirea mea ca ins, nu se mai măsoară în bani şi-n putere!

Aiurea! Mă mint singură, ca o călugăriță necoaptă.

Moartea m-a păsuit şi de data asta. Dânsa-i înțelegătoare ca orice soră de caritate.

Doar mă urmăreşte, ştiu că mi-a luat urma, amprenta palmei şi pe cea dentară.

O simt şi acum, cum mă împinge din spate, aproape că-mi cară rucsacul greu, de parca aş căra pietre de râşniță în el.

Iaca şi stația de Taxi.

Şoferul, un plăvan în jenşi noi şi cămaşă cu flori, îmi preia bagajul, îl aruncă în portbagajul maşinii vopsită galben-portocaliu.

- La autogară, vă rog! Comand ca şi cum aş spune: „La Bulevard, birjar!”

Gesturile se derulează cu încetinitorul. Semaforul dă roşu, aşteptăm blocați în trafic bară la bară.

Un puşti urâțel se aruncă cu sticla pe jumătate cu apă, să spele parbarizul.

Şoferul îl înjură cu capul scos afară, prin geamul lăsat. Țâncul râde şi scuipă țâşnit, printre dinții, pe botul maşinii.

Ne-a întors spatele. Caută un alt chilipir.

Semaforul dă verde, pornim şi, de data asta, am şi ajuns la destinație.

Mă trezesc cu bagajul trântit direct pe ciment, gata să-mi strivească bombeul tenişilor vechi de când lumea.

Plătesc cu o bancnotă substanțială ca valoare bancară, dar conştiința lucrează, - imediat mă simt vinovată de corupție generală şi pretind să-mi se dea *restul.* Corect.

Şoferul, uns cu toate unsorile meseriei, priveşte doar lung, foarte insistent spre rucsacul meu burduşit ca pentru o expediție în Himalaia.

Vrea, ține să mă simt vinovată. A reuşit.

- Mersi…

Scap de pe buze cuvântul-miracol, cu voce voalată.

M-a luat de fraieră! Şi ce dacă?

Este dis de dimineață şi sunt prima clientă pe ziua asta. I-am făcut safteaua şi gata.

Dacă prostia se plăteşte odată şi o dată, laşitatea nici nu pute, nici nu se-nroşeşte la testul cu hârtia de turnesol.

Eu sunt numai un ins etalon, care dă din coate, se strecoară ca apa printre pietrele care nu se vor despicate.

- Pagubă în ciuperci!

Apelez doar la un simulacru de ironie şi constat pentru prima dată în viață, că nu mai ştiu cum să mă port în societatea, care, evident, a turbat aşa, peste noapte. Am devenit complexată, frustrată, reuşesc să îmi fac din prieteni duşmani, să împiedic în toate...

Voi fi o învingătoare ! Voi fi numai zâmbet, aşa ca o dantură decupată de pe cutia cu pasta de dinți chinezească.

Vreau să ies din situația de moment onorabil.

- Nu-s rea de pagubă, zic, la care, şoferul mă salută cu două degete duse la un chipiu evident, închipuit. Scoate pachetul cu ultimele două țigări şi-mi zice :

-Serveşti ?

- Nu fumez niciodată!

Îi arunc vorbele ca pe o înjurătură şi, cu bagajul târâş după mine, intru mândră şi singură pe platoul autogării.

Este de fapt un careu din beton coşcovit, în care autobuze de toate mărimile şi culorile vin şi pleacă într-un talmeş balmeş greu de reținut chiar şi de dispecerul, care, acum bea *capucino* dintr-un pahar de unică folosință, rezemat cu umerii de uşa Biroului de Mişcare.

Nu-l mai întreb de ora plecării, încerc să mă descurc cum pot cu datele lapidare din graficul afişat pe peretele clădirii, o zidărie moştenită de la vechiul regim şi în care actualii patroni nu au mai investit nici un sfanț.

Aflu că mai am de aşteptat cel puțin un ceas şi jumătate.

Fac târâşul înapoi pe pista de ciment, printre valurile de pământ scurmat din şantul în care câțiva muncitori se străduiesc să introducă, sau să scoată, o conductă de material plastic.

Sar peste obstacole şi ajung la primul chioşc alimentar, de unde cer o butelie cu apă plată şi un tub cu pastile mentolate.

- Mentosan? zice vânzătoarea şi cască gura de îi pot vedea caria din măseaua de minte. Da', acum avem acces nelimitat la gumă de mestecat, pastile americane sută la sută. Vă servesc?

-Ţţţţ !

O refuz cu aroganță nepotrivită, semn că aş fi cam zgârcită. Îi las totuşi ceva în plus, nu chiar cât ar pune un patron de Fotbal în cutia milei.

Revin la peronul meu de plecare, unul fără marcaj clar, şi, ca tot călătorul, reazem de-a împicioarelea zidul din cărămizi roase de igrasie.

Mă mut de pe o talpă pe alta, aştept să treacă vremea, dar minutarele pe cadran se mişcă greu, parcă nu am mai fi în secolul vitezei.

O femeie în halat cu însemnele companiei de transport în comun, cu făraşul într-o mână şi mătura în cealaltă, încearcă fără nici un chef şi fără succes, să adune maldărul din coji de semințe şi mucuri de țigări, resturi de ambalaje care de care mai colorate, din perimetru.

Praful se ridică şi apoi se aşează peste bagaje şi peste călători.

Suntem acolo o turmă întreagă care nu comentează, nu intervine, se supune situației din inerție.

Din stradă de aude sirena ambulanței. Inima mea tresare, se sperie, doare. De sus, de pe capota maşinii albe, Dânsa, în straie de lucru, murdare de puroi şi sânge, nici nu mă vede, nu-mi face cu mâna.

Trece mai departe.

- Salut! şi La revedere!

I-aş zice cu ironie de învingătoare, dar frica îşi înfige gheara în diafragma mea, care prinde să se umfle, să se zbată ca puiul de potârniche în palma cosaşului.

Să iau o pilulă!

Cotrobăi febrilă prin geantă, timp în care femeia cu mătura se face că munceşte.

Se apropie în trombă o limuzină cu număr de Italia. Trece impertinentă peste

linia de marcaj, virează şi frânează scurt, oprindu-se cu bordul la doar o palmă de noi.

Tânăra de la volan glisează geamul doar atât cât să-mi pună întrebarea, impersonal şi cu accent evident, meridional.

- Perono uno?…

Îşi mângâie ceasul cu brățară în emailuri şi cristale industriale.

Îi răspunde afirmativ, îngrijitoarea, fluturând mătura ca pe un toroipan de retezat trestia, apoi, îşi continuă treaba pentru care este plătită.

- Mamma mia, ce mizerabilă-i țara asta! Hapciu!

Tânăra face constatarea fără ură, fără mânie, strănută, gest care ne dă de înțeles că ea, nu-i un exponent al societății care mai are un drum lung de făcut către culmea civilizației urbane.

Continuă să stea la volan, cu batista de hârtie tamponându-şi nasul cât pătlăgica.

De pe bancheta din spate, ca o albină plină de saci meliferi, abia se extrage luxului epatant, o altă femeie – una mai în vârstă, corpolentă şi cu basma neagră peste părul cărunt. Nu se grăbeşte, se supune zâmbitoare ordinelor, pe care tânăra domnişoară i le dă fără s-o menajeze.

Trage, scoate singură, din portbagaj, toate sacoşele din plastic, burduşite cu îmbrăcăminte second hand. Le aşează în grămadă, lângă rucsacul meu, care, acum, pare a fi un cangur speriat.

- Vezi, că te fură!!

- Cine, maică!? Pune, în replică, întrebarea, cumătra, acum cătrănită şi cam sătulă de ifosele fiicei ajunsă doamnă mare.

- Ăştia! Eşti chioară, tu mamă?… zice, din ce în ce mai inflamată, tipa cu maşină

de firmă, şi arată cu capul spre mine şi cei câţiva ţărani, care în aşteptarea autobusului, gustă mezelul direct de pe o foaie de ziar.

Nu se face s-o fac eu pe deşteapta, să mă bag unde nu-mi fierbe oala, şi s-o pun la punct.

Tac, înghit nodul din gât, ca de obicei, în folosul armoniei generale.

Femeia cu basma neagră a terminat de cărat şi numărat bagajele.

Vrea să-şi mai sărute o dată fata plecată în lume.

Tânăra cu tricou mulat pe sânii siliconaţi se fereşte de buzele ţărăncii cât poate. Până la urmă, mama reuşeşte, apucă să-şi pupe fata, fie şi numai pe umărul bronzat şi cu tatuaj micuţ, la modă în vara asta.

- Ciao! Te sun imediat ce trec cu bine de vamă.

Să vin şi la anul acasă?!! Ha, nu-şi mai petrece Rita încă o vacanță cu mârlanii d'acilea!

Dacă-mi ies ploile, voi fi cu Aldo la safari în Kenia…

- Dumnezeu să mie te alduiască, tu fată!

Mai zice țăranca, printre sughițuri de plâns hohotit, acum când maşina cu număr de Italia demarează, şi ea nu mai riscă să-şi facă de râs copila care a învățat din mers cum să se descurce în lumea mercantilă şi pusă pe hartă.

Între timp, autobusul nostru, unul de duzină, a tras la peron ca un cal cu căruța în fața cârciumii pline.

Şoferul, cu pantalonii călcați la dungă şi gulerul cămăşii răsfrânt peste reverul sacoului bleumarin, ia în primire pasagerii şi bagajele. Ceva nu este tocmai în regulă. Cei prinşi cu musca pe căciulă, fac roată pălăria de fetru, în care un domn rotofei,

aşezat pe rândul întâi de scaune cu husă albastră, aruncă două bancnote de 1 leu, leu greu. După el, venim toți ceilalți.

Cu suma gata făcută şi biletele în buzunare, la oră fixată, uşile ni se închid automat.

Plec de adevăratelea, fug în pustietate.

Nu am acele emoții tipice, de copil trimis în tabără pentru a fi cumințit. Nu retrăiesc nici o amintire, doar neliniştea se înfiripă clipă după clipă, până când, stomacul prinde să-mi freamăte ca aripa unui fluture prins în pioneză.

Este, evident, emoția drumului ce duce spre niciunde!

Eu, ageamie în lupta de supraviețuire, mă voi hrăni din ceea ce-mi va oferi natura cu zgârcenie sau cu dărnicie.

În lumea mea obişnuită am avut suficiente atacuri de panică, pentru a nu face față disputelor narcisiste de breaslă, a

nu mă lua la bătaie cu peştii cei mari ai *oceanului*.

În curând voi ajunge acolo unde Dumnezeu Însuşi pogoară, calcă desculț prin iarbă. Se întinde cu brațele sub ceafă şi priveşte Cerul de la distanță, aşa cum pădurarul cel bun ştie să vadă pădurea peste coroana copacilor.

Voi fi singură în spațiul nimănui, ocupând locul în care securea țapina şi *drujba* nu au fost încă aduse, puse la muncă.

Deocamdată sunt printre oameni, pasageri care suportă, fiecare în felul lui propriu, febra călătoriei. Sunt destui, diferiți; tot personaje posibile pentru cărțile pe care, cândva, de va fi, le voi scrie.

Suntem ca zarzavatul în ciorbă în etuva care a devenit interiorul mijlocului de locomoție.

Nimeni, absolut nimeni nu îndrăzneşte să pretindă *aer condiționat*, aşa cum scrie în oferta promoțională a firmei de transport.

Încerc să trag de storul slinos al ferestrei.

Plexiglasul nu glisează şi mă mulțumesc să privesc, mai departe, ca prin abur, peisajul ce mi se oferă pe gratis.

Lunca râului e grea de mâluri şi de clorofilă buiacă.

Se face linişte şi călătorii prind să adoarmă unul câte unul. Timpul stagnează. Roțile rulează singure peste spinarea drumului de pământ, drum de țară.

Îmi adun palmele pe genunchi şi gândurile într-o singură acțiune; ce voi face mâine!

Brusc celularele sună ca nebunele. Se formează numere şi toată lumea aceea, ce părea mototolită ca un şervet de bucătărie,

zbârnăie, s-a trezit cu chef de afaceri sau de petrecere.

-Zonă cu *semnal*!

Insul din dreapta mea vorbeşte ca pentru sine, în timp ce îşi trosneşte fălcile, se scarpină pe sub pălărie, şi formează numărul *aghiotantului*, din memorie:

- Mă, Ioane, mă, muls-ai oile? Adăpat-ai măgarii?... Noa, bine!

Închide telefonul şi fluieră scurt şi subțire, ca şi cum şi-ar fluiera câinele de turmă.

Constat că sunt singura de acolo, care nu are telefon mobil, nici ceas, nici brățară cu *magneți* prinsă la mână.

Nu am măcar o biografie de care să fiu mândră.

Parcă aş fi abia sosită în lume.

Interceptez, fără vreo intenție, discuțiile fiecăruia dintre ei; iar de la un timp, gândurile mele se intersectează cu

gândurile lor. Ricoşează, sar scântei ca şi cum lama de oţel ar lovi într-o stâncă.

Bani, bani, bani; averi!

Mi se face frică de ceea ce nu înţeleg.

Le memorez planurile de afaceri, codul Pin şi codul IBAN. Aş putea da greş doar în ceea ce priveşte educaţia, buna cuviinţă. Ciobanul îşi sună acum, nevasta. E roşu-n obraz şi cu sudoare pe frunte:

-…dapoi' cum! Sigur c-o semnat! Suntem propr'etari, darlyng, sută la sută. Mi se face greaţă, organismul meu refuză să mai digere ciozvârte din vieţile altora.

- Sunt un biet om, fie-vă milă!

Ţip fără ca cineva să mă ia în seamă.

Până-n seară mă voi cufunda definitiv în codrii cu cel mai scump lemn de rezonanţă de pe tot Continentul.

Vreau să urc Muntele lui Crai, lăsând să cadă cortina între mine şi acei inşi, care ies

din birturile unde ciorba se vinde cu cât poate duce o burtă flămândă.

- Lăcomia linge farfuria.

Mă trezesc silabisând, făcând abstracție pentru prima dată în viață, de cei mulți, care m-au ponegrit pe nedrept, dar şi de cei extrem de puțini, ce mi-au rup, mi-au dat din bucata lor de pâine şi unt.

Cohorte de oameni fără trup trec direct prin mine şi eu îi accept, îi las să-mi calce pe mândrie cât încă mai pot.

- Coboară cineva ?

Şoferul întreabă din inerție convins că nici un om cu scaun la cap nu s-ar opri, la numai un ceas până în seară, la marginea Pădurii.

Realizez că am ajuns la punct fix.

Ca pe un poligon de tir un glonț, aşa țâşnesc de pe scaunul meu, cobor fără să spun *la revedere , adio.*

Mă simt expulzată de societate, ca şi cum aş fi fost împroşcată din praştie în punctul zero al redefinirii mele.

Un nor de colb alb înghite autobusul cu pasagerii care moțăie, acum că celularele iar nu primesc semnal.

Privesc după maşina hodorogită ca după un vis din care, la trezire, nu-mi amintesc mai nimic.

*

Habar nu am de când stau pe marginea drumului forestier, aici, de unde pornesc, se rotesc serpentinele mai multor cărări. Nu ştiu care este cea adevărată.

O negură nepământească ține Muntele lui Crai pe o mie de brațe.

Mă ridic, mă reaşez, de data asta pe o veche bornă de kilometraj. Este un menhir care, în aşteptarea geologului care să-i

descifreze actul de naştere, creşte, creşte cu intenția vădită de-a ajunge la Cer.

Nici la dreapta, nici la stânga nu văd unelte şi nici pas de picher iar drumul se îngustează, devine potecă fără marcaje care să mă încurajeze-n vreun fel.

Îmi iau tableta pentru inimă, ultima din cele câteva care mi-au mai rămas în cutia de farmacie.

Beau apa din butelia de plastic. Este searbădă, vâscoasă ca şi cum ar avea în ea fibre nevăzute de mătasea broaştei.

- E dioxină!

Vorbesc singură. Nu-i de bine cu mine.

Pe fundul recipientului din material sintetic, lichidul îşi schimbă culoarea, a devenit, gri, negru…
Sunt plină de colb, dar nu pot să-mi mai spăl nici fața, nici mâinile.

Am de cucerit falii de rocă şlefuită de alunecările ghețarilor.

Am lăsat în urmă colinele cu pomi fructiferi, mănăstirea măicuțelor ortodocse şi noua pensiune turistică.

Îmi pregătesc cortul, unul ieftin şi prin care ploaia trece ca prin sită din blană de câine.

Nu îmi fac probleme. Va fi ceea ce trebuie să fie!

Din amonte, pe firul râului, coboară un grup gălăgios, semn că inşii aceia nu au nimic în comun cu protecția naturii.

Sunt trei bărbați în putere şi o femeie, - una înaltă, dreaptă-n spete şi cu cizme cazone în picioare.

Ne dăm bineţe. Deşi nişte ciudați şi unii şi alții, mimăm, respectăm cu toții regulile nescrise.

- La Cotă ninge. Nu ai pătură?!

Şeful grupului mi se adresează ca fetei din vecinătate, şi chiar mă bate pe umăr.

- Ia-o p'asta! Eu, oricum, nu mai sunt dispusă să repet *experiența*, zice femeia în timp ce îmi aruncă de sus, pledul albastru.

Le mulțumesc oferindu-le hrană din conservă şi câte o tabletă din mentosanul ieftin, cumpărat din autogară. Nu mă refuză.

- Să facem tabără laolaltă. Propune careva şi eu mă gândesc că e de datoria mea să adun vreascuri, să aprind şi să întrețin focul. Zis şi făcut.

Ei sunt amabili, plini de jeg şi poante răsuflate, dau semne că sunt dornici să se întoarcă rapid la civilizație.

Eu sunt doar curioasă iar întrebările mele, mai întâi îi amuză, apoi îi deranjează.

- Dacă am dat peste veche mină de aur?! Sigur, e plină cu aurul proştilor!

- Adică?… insist, nu cu interes doar din ignoranță de orăşeancă.

- Cu *sarea mâței,* femeie! Sunt felii cât palma şi-s strălucitoare ca soarele…

- Ai tu, mai mult aur în verighetă decât am văzut noi pe aceste coclauri! Mă lămureşte şi femeia, în timp ce se descalță şi-şi întinde tălpile spre para focului din lemne.

- Păi, Legenda…

Eu continui, insist în prostie, până când haidamacul, cel cu tatuaje de-a lungul ambelor brațe, nu mă mai suportă:

- Ori eşti proastă, ori ne tragi de limbă, viperă spurcată!

Am rămas ca trăsnită şi mă pregăteam de retragere.

- Nu-l lua în seamă, e rău de-l calci pe bătătură, dar are inimă bună.

Şi-a riscat viața cu mine, când s-a spart barajul… îmi vorbeşte femeia cu duioşie aproape maternă, în timp ce îşi trece degetele greblă, prin pletele furiosului.

Nu înțeleg o iotă din toată povestea. Am să mă retrag, ca melcul în cochilie, în cortul, pe care l-am ridicat, nu o să mă credeți, singură singurică.

În lipsa mea, cei din jurul focului sunt ca dinamita, stau gata să explodeze.

- Mi-ai mâncat economiile de o viață cu *expediția* asta, în Transilvania!
Nu există nici o comoară nici în mină, nici sub albia gârlei. Păstrăvi, da, peşti sunt cu turma… dar nu-s ce-mi trebuie mie.

- Nu-l lua în seamă, Mărie, dragă. În Kevin al tău, vorbeşte amărăciunea, ruşinea, teama. Cum să se întoarcă în Cartierul de Vest fără o para chioară? Îl vor linşa cămătarii sigur.

- Sorry…. Hai să bem, am păstrat sticla asta pentru victorie. E o victorie că, încă… trăim!

Vorbeşte femeia categorică şi trage dopul sticlei în care alcoolul clincăne a petrecere.

Tipul cu plete slinoase bea primul şi sticla trece mai departe, din mână în mână.

Nu mai vorbeşte nimeni.

Într-un târziu, femeia şi după ea, ceilalți, lălăie o baladă de înstrăinare. În fața focului, chipurile le sunt stacojii, sangvine.

Butelia cu tărie scoțiană face drumul de la unul la altul.

Cum, *prin cine*? Nu ştiu, dar alcoolul a ajuns şi la mine.

Beau fără mofturi, sorb picătură cu picătură din băutură.

Am devenit şi eu euforică şi mai slobodă la gură decât am fost vreodată:

- Beau pentru Comoara de sub Fața Apei! Avem aur acolo cât nu puteți voi

căra cu mărfarele, cu vapoarele, cu avioanele militare…

-Aiurea! Totu-i legendă de prostit turiştii lacomi ca mine. Nu mă mai las prins încă o dată în nadă!

Aproape că țipă insul, isteric dar şi incitat, gata să reia Planul pentru care venise pe Muntele unde, fusese cât pe ce să-şi piardă viața.

- Este comoara Regelui meu! Insist copilăreşte, răsucind cuțitul în rana străinului.

- Dovedeşte-o!

Mă voi fi simțind eu puternică şi Acasă, dar devin tot mai nesigură pe situația care îmi scapă din mână.

Vorbesc întruna până nu-mi mai recunosc nici amintirile, nici vocea, - spun vorbele cu acel timbru metalic, care sună, bate în propriile-mi timpane. Am devenit

înfumurată şi nesăbuită, neghioabă ca o pasăre ce va pieri pe propria-i limbă…

- Kevin, femeia asta-i o vrăjitoare! Cine ştie de ce e în stare. Eu zic, să ne vedem de drumul nostru cât încă mai este lumină. Haideți, tot calabalâcul la spinare! Într-o oră facem jacuzzi la pensiunea din vale.

Fără să îmi arunce o privire, fără să mai scoată o vorbă, cei trei bărbați în putere i se supun femelei, precum dulăii de stână ciobanului, care le pregăteşte tainul de zer amestecat cu tărâțe.

Le văd doar spatele, perechi de umeri gheboşați sub ranițele supradimensionate; colo un grup de turişti ca oricare altul.

Se îndepărtează lovind cu tija detectoarelor de metale în balega de urs şi în bolovanii rostogoliți peste calea năpădită de mici sânziene montane.

A mai rămas din imaginea aceea doar un punct pe orizontul grăbit de înserare.

Acum îndrăznesc să le fac semne zeflemitoare. Le dau cu tifla învingătoare. Râd şi mă tăvălesc prin foile de ferigă ca un mânz prin lucerna în floare.

Nu-mi pasă că-mi rănesc genunchii, coatele; mai fac un rostogol, încă o tumbă,- uşor…uşor până ajung la apa izvorului. Beau direct din pânza freatică şi pe săturate, ca animalele.

Sunt o pisică sălbatică care a şters-o din cuşca ei civilizată, de la grădina zoologică.

Mă simt curată pe dinăuntru şi pe dinafară. Pentru prima dată în viață, miros a cristale şi iarbă abia germinată.

Pătura, primită de la vânătorii de comori, are iz de țigări amestecate. Este o țesătură pufoasă, numai bună să o întind pe jnepeniş, să-mi odihnesc pe ea oasele decalcifiate.

În aval sunt oamenii cu problemele lor. În amonte se răstignesc umbrele unor

arbori despre care nu am învățat la şcoală, şi nici nu i-am văzut în grădina botanică.

Nu mă mai mir, că, deşi nu am trecut niciodată prin zonă, recunosc toate potecile, hățişurile de afini, până şi vechile avanposturi ale oştirilor ce au fost odată.

Eu sunt doar un civil, nu am arbaletă, arc şi săgeți, nici măcar briceagul cu care să curăț fructele. Fructe sălbatice.

Ceva indefinit ciupeşte din colțul inimii mele încă slăbite.

Puii cârsteiului o zbughesc cu spaimă din cuibul pe care eu l-am strivit cu talpa bocancului.

Imi vine să plâng. Nu am cui să mă jeluiesc şi stau în neştire cu genunchii adunați la gură, privind amurgul, răsăritul Luceafărului, ridicatul de Lună, răsăritul Luminii...

Zile şi zile intră, ca ploaia prin umbrela cârpită, prin mine.

Focul e stins, cortul gol şi rucsacul fără firimitură de hrană. Nu am griji.

Nu mi-e foame, nu mi-e frică de fiare, de frig…

Continui să aştept ceea ce trebuia să se întâmple odată şi odată.

*

-Ptrrrrru!!!! Prtu, tu Iapă, tu…

Încă un pas şi ne duceai pe lumea ailaltă.

Aud şi înţeleg cuvintele vizitiului, ba chiar mă revolt ca şi cum eu aş fi preşedinte la asociaţia de luptă pentru drepturile animalelor domestice.

Scrâşnesc din măsele, dar nu mişc un deget.

Iapa nechează, muşcă înrăită-n zăbală şi sângele proaspăt i se amestecă în spumele izbucnite-n colţurile gurii rănite. Zaţul roşu se prelinge peste căpăstrul

țintuit cu bumbi de aramă proaspăt lustruită.

Este un exemplar cabalin născut a fi liber, nepotrivit cu hamul şi mai ales, cu stăpânul; cu acel viforos în rubaşcă albastră, şalvari de mătase adunați în carâmbii unor cizme de iuft, cum nu se mai găsesc decât la bâlci şi în muzee.

Personajul are ochi foarte verzi sub sprâncenele păduroase. Nasul e drept, bărbătesc, defel potrivit cu buzele pofticioase şi bărbia crăpată ca podul de palmă a unui pietrar veritabil.

Nu ştiu dacă mă vede. Nu ştiu dacă eu mai am consistență, de aceea privesc deocamdată cu interesul unui cinefil pentru o peliculă care a făcut epocă.

Învinsă de om, iapa se opreşte câine-câineşte. Încă-i furioasă, loveşte cu copita în buza prăpastiei.

Falia se rupe exact în locul unde un mac a răsărit, înflorit… dintr-o sămânță purtată de vânt, cine mai ştie de unde.

Muscalul cărunt sare din trăsură cu iuțeală de pumă adolescentină.

Nu înjură, nu scuipă - este galant, ca şi cum i-ar sta în jur o mulțime de dame de lume. El ştie că face spectacol.

Întinde brațul cu un soi de amestec de ironie şi ceremonie vetustă. O invită pe doamna cu pălărie de dantelă să se lase, să coboare pe brațele lui, din caleaşcă. Femeia suspină ca o primadonă pe scenă şi se aruncă cu toată puterea de care este în stare la pieptul masculului mirosind a transpirație şi tutun de calitate, nu a mahorcă.

- Iaca şi jupâneasa de care aveai tu, nevoie! Zice insul, cu cucoana planturoasă încă pe brațe, dar arătând cu capul spre

tufişul, în care, ascunsă, credeam că nu m-a descoperit nimeni.

- Să vină la mine cu referințe, măi Rasputine! Fără recomandări sigure, eu nu iau în soldă pe nimeni.

- Da' ce, eşti chioară, cucoană dragă?

Asta nu-i nici tânără, nici bătrână, nici frumoasă nici urâtă, nu poartă podoabe. Cred că-i numai bună să curețe argintăria, să îți facă patul, să fiarbă cafeaua dar, mai ales, să curețe sobele din cele o sută de camere, câte zici că are Castelul.

- Ba, să nu vină la mine fără hârtie!

Femeia-i nărăvaşă, insistă sigură pe sine. Drept răspuns, bărbatul o trânteşte pur şi simplu pe iarbă, îi arătă spatele. Pleacă.

Cucoana cu pălărie liliachie şi mănuşi din gutapercă croşetată cu scoici aproape microscopice, se menține cu greu pe verticală. Când reuşeşte şi îşi vine în fire,

de pe aceeaşi poziţie de şefă incontestabilă, porneşte aţă spre mine.

Nu mi-e la îndemână să văd din nou oameni, să asist la gâlceavă. Îmi ascund din instinct faţa şi tot trupul în pledul albastru.

O simt doar la un pas distanţă de mine.

Mi-o imaginez cum se sprijină pe picioaruşele încălţate în conduri roşii cu flori galbene.

Ea e gata să-mi tragă pătura de pe umeri. Cu greu se abţine. Încă mai crede că aş avea acel strop de curaj nebunesc, că m-aş lupta cu ea, m-aş opune.

Simt mâini uriaşe, palmele vizitiului mă înşfacă de păr, de umeri, mă saltă, mă îngenunchează şi mă dezbracă de haine cu privire aceea ciudată.

Am devenit un subiect de discuţie, de dispută - sunt un sclav la prima sa licitaţie din piaţa publică.

-Phii, da-i cam slăbănoagă pentru o cenuşăreasă, Rasputine dragă.

-Las că, o îndopăm noi, aşa ca pe o gâscă, şi-i mâncăm ficații la iarnă.

- Nu mai glumi aşa, bădărane!

- Eşti tu o prostuță, stăpână! Îi răspunde birjarul, folosind un accent care îmi aminteşte de Lenin, Dostoievki, Gorbaciov, Esenin, Stalin...

E un amalgam în mintea mea, în viața mea nouă şi caut zadarnic ajutorul de care aş avea nevoie acută, ca de dozatorul de aer.

Celălalt călător din trăsura de epocă, este un bărbat tânăr şi cu privirea catifelată ca la o fată.

Nu-l interesez neam. Continuă să rămână impasibil, somnolent, sprijinit între pernele de călătorie,- piese de epocă rarisime, din piele fină şi patinată de vreme.

Pare un manechin viu, un tip plătit cu ora să poarte costum, pantofi, cravată de firmă în vitrina unui magazin de lux.

Nu ştiu cum de reuşeşte să nu clipească, să fie foarte palid, de pot să jur că este mulajul de ceară al unui consumator înrăit de opium.

Nu mai ştiu cum am ajuns în fundul trăsurii, printre cufere ferecate cu peceți şi însemne heraldice, printre o mulțime de flecuşteţe rămase din arena unui circ ambulant dezafectat cu un an înaintea Războiului.

Iapa porneşte la trap mic. În urmele de copite se adună imediat apa moale, de ploaie

Am depăşit liziera care, crezusem naivă, că desparte sălbăticia de lumea oamenilor.

Îmi lipseşte şi rucsacul de doc, unul ticsit cu tot felul de obiecte imposibil de

renunțat la ele în lumea din care abia evadasem. Plecasem.

Nici hainele de munte, moderne, cumpărate la solduri în anul trecut; nici lenjeria intimă, nici batistele de unică folosință, periuța cu pasta de dinți, creionul dermatograf, aspirinele… nu mai există.

Şorțul fărră culoare, unul de servitoare, mi-e larg în talie, deşi l-am strâns cât am putut, peste fusta de lână țesută în casă.

Port cămaşa fără volane direct pe epidermă,- veşmânt cam uzat dar curat, cum sunt sacii din cânepă.

Cum nu am oglindă la mine, nu văd că-s cenuşie din creştet până la călcâie!

Trezit din somn, pekinezul matusalemic şi mereu în curs de năpârlire, mă mârâie, apoi, se linguşeşte pentru o firimitură de pâine.

Mă simt mai bine. Cineva are totuşi nevoie de mine.

Nu am apă, nu am merinde. Îl mângâi.

Javra prinde să schelălăie. Ce mai fericire!

Zâmbesc brusc înveselită, ca şi cum eu aş fi devenit stăpâna trusoului din lada ferecată şi agăţată de pântecele trăsurii ce readuce moda imperială a Vienei.

- Ia, fă-te încoa, fato măi! Uită-te în ochii mei!!!

Eu sunt Contesa, stăpâna ta şi a Castelului, - proprietara unui Munte de aur.

Ei sunt argaţii şi bărbaţii mei de încredere. Hei, vezi şi nu cumva să îndrăzneşti să te dai la ei!

Cum te cheamă?

Stăpâna mă întreabă o dată, încă o dată…

Eu plec capul, o las să înţeleagă că aş fi supusă şi bleagă.

-Pe naiba, eşti amnezică, fată!

Hei, dau o copeică de aur pentru un nume care să i se potrivească! Ia, zi, gospodar Rasputine, zi-mi numele care-ți vine mai degrabă în minte !

- O să-i zicem Nastasia, fireşte!

- Mujic prost ca noaptea; prințesa ta-i moartă, moartă; ciuruită de gloanțe! Ți-am poruncit s-o uiți. Pe naiba cu tine…

- Tu chiar nu ai fost botezată…???? Mă întreabă Contesa, din ce în ce mai nervoasă.

Ridic din umeri a confuzie absolută.

Stăpâna mea face un semn a lehamite şi priveşte cu oarecare nădejde, spre tânărul care prizează drog fără să-i pese de ce se petrece în jurul său şi în lumea adevărată.

- Cenuşăreasa!

Da, da, da; ăsta-i numele care-i cade ca apa pe peşte! Priveşte-i, unghiile rupte din

carne, părul ca mătura şi şorțul ars de tăciunii din vatră!

Rasputin e fericit că a rezolvat paşnic şi problema asta. S-a aruncat deja, răsfățat , peste pernele de mătase, între care, Contesa stă precum cloşca pe oul de aur.

- Fie! Zise ea năzuroasă. Apoi ordonă să oprească rădvanul. Iapa nechează, cedează.

Femeia coboră fără ajutoare. Face singură ocolul tufanilor, de unde revine după un timp în care abia de am numărat la o sută.

Are fața luminată şi un zâmbet moale în colțul gurii vopsite cu ruj rânced.

Rasputin, cu hățurile în mână, glumeşte ca rândaşii:

- Să-ți fie de bine, cucoană!

Contesa a devenit stacojie de jenă şi furie, aruncă în vizitiu cu pietre culese din malul care stă să se surpe.

Mujicul sare peste raful roții, o prinde în brațe, o strânge cu toată puterea sa de jivină bătrână.

Acum, Contesa plânge şi râde îngemănat, lovind din picioruşele, ce se arată albe, ca din porțelan, până la genunchi, mai sus chiar, de sub cercurile crinolinei de mătase adevărată.

Mujicul cunoscându-i meteahna, nu o ia în seamă. O excită, o ațâță, cum faci cu vreascurile foarte uscate, de care în acelaşi timp apropii şi îndepărtezi un fir de jăratic.

Contesa are peruca roşie căzută ca o bonetă pe frunte. Face gropițe în obrajii, râde şi plânge hohoteşte… Se preface că se gâdilă tare.

Se poartă ca o fată dezvirginată, nu ca o femeie bogată. Este ca o floare de plastic,- demodată şi prăfuită dar care nu se va veşteji niciodată.

Rasputin este cel care pune punct distracției nebune. O aruncă, din dragoste amestecată cu ură, pe locul ei din trăsură.

Femeia rămâne mai întâi mofluză, apoi devine nervoasă şi cere sticluța cu săruri. Eu nu-i găsesc la timp potrvit, nici cufărul, nici caseta cu intarsii de sidef din Indii.

Caut un flacon cu precipitat alb, de amoniac.

Ea respiră sacadat, este palidă ca moartă. A leşinat!

Capul i-a căzut pe perne ca la un pui de găină în abator.

Lângă ea, domnul cel tânăr, un lutier cu renume şi un vântură lume,- doarme fericit, sub efectul unei doze duble de drog. Are tegumentele cenuşii şi un fir de salivă galbenă i se scurge din gură, pătează lavaliera de mătase fină ca frunza de mesteacăn.

Nici chiar Rasputin nu îşi ia în serios stăpâna. Acum studiază cu atenție exagerată raful roților, osia şi inima vehiculului care a făcut epocă.

Mulțumit de cum stau lucrurile, trage şi de hățuri, îndeamnă iapa, care, pentru prima dată de când a cumpărat-o, nu are de gând să răspundă comenzii.

E sătulă de bici, de cravaşă.

Muscalul a schimbat tactica brusc, are vocea ca mierea. Nu mai înjură, se roagă de animalul pe care, îl mângâie lovind cu palma peste crupa cambrată.

Iapa nechează o dată înfiorată şi muşcă din zăbală. Îşi revine la timp ca să-şi forțeze norocul.

Se scutură, vrea să se elibereze din strânsoarea harnaşamentului din piele, în care strălucesc pietre semiprețioase.

Nu reuşeşte. Îşi întoarce capul spre stânga, spre dreapta, îşi cambrează grumazul iar coama i se vălureşte ca la caii sălbatici.

Poartă obloane din argint pe lateralele ochilor şi un panaş de colilie argintie chiar deasupra stelei din frunte.

Nu i-a reuşit gestul de sinucidere sigură. Nechează furibund, cu disperare aproape umană.

Deşi e femelă, mie nu mi se pare defel a fi jalnică.

Când nu ne aşteptăm,- crâcneşte, se propteşte pe picioarele din spate. Cele din faţă le are ridicate, sprijinite pe aer.

Nu mai este un animal domesticit de oameni.

E liberă să se arunce în prăpastie cu tot cu povara trăsurii.

Oare, o va face?

Rasputin îi suflă cuvinte şi aer fierbinte chiar în ureche. O dezmiardă, îi promite s-o iubească şi s-o hrănească nu cu iarbă, cu făraşe întregi de jăratic.

Contesa s-a trezit din leşin. Vomită cu capul plecat peste marginea roții. E o biată femeie singură şi sigur, bolnavă.

Aş vrea s-o încurajez, să-i vorbesc despre necazurile oamenilor din lumea din care fug eu. O lume cu un nebun, un schizofrenic şi un decompensat la… cinci pământeni!

Dar cine sunt eu ? O slugă bună să pună prişnițe, să alunge muştele din alcovul stăpânilor.

Contesa pare a fi un copil cuminţit cu nuiaua.

Iapa-i țâfnoasă. Fornăie pe nări, loveşte la întâmplare cu coada stufoasă.

Muscalul a schimbat tactica. Prinde cravaşa.

Loveşte, biciuieşte din ce în ce mai sălbatic, mai nebuneşte. Iapa nu cedează, a încremenit ca o stâncă de sare.

Stropi de sudoare i se scurg de pe şira spinării spre pântecele supt, se picură, se amestecă în iarbă.

Rasputin îşi şterge gura muşcată la sânge cu mâneca surtucului de serviciu, aurul fals din fireturi i se oxidează.

Nu-i pasă. Vrea să-şi demonstreze încă o dată că el e Bărbatul, şeful, - oricare femelă i se va supune orbeşte, vie sau moartă!

Pielea animalului de rasă a pleznit sub cravaşă. Sângele cald musteşte în rana peste care bâzâie deja muşte obeze, hrănite cu hoituri.

Toți ceilalți privim absenți, ca la teatru absurd.

Muscalul e din ce în ce mai trufaş, mai sigur pe sine. Nimeni nu suflă o vorbă, nici rea, dar nici bună.

Sub noi, vehiculul din bătrâna Vienă se balansează la doar un pas de marginea viroagei, prin care se strecoară firul incipient al cascadei.

Iapa nu mai este ceea ce pare, un animal supus, de povară. Refuză să tragă în hamuri. Osia şi roţile fălţuite cu abarescuri metalice scârţâie precum o cumpănă de fântână.

Calului pare să îi cresc aripi! Poate să zboare cu atelaj şi cu oameni.

- Turbata ta, Rasputine, ne omoară cu zile! Mai bine o lăsam ţiganilor, amintire.

- Mai tacă-ţi fleanca, femeie! Îşi repezi sluga, stăpâna, femeia care îi oferea nu doar pâinea şi băutura zilnică, îi asigura dreptul de-a umbla, deşi era mort, printre cei vii, prin lume.

*

Rasputin prinde să descarce singur cuferele grele şi ferecate cu lacăte de ale căror chei nimeni nu întreabă, nimeni nu-şi aminteşte.

Cu ochii injectați, ca o fiară, bărbatul doar mârâie în timp ce îşi aruncă surtucul plin cu fireturi, îşi înfăşoară brâul roşu peste rubaşcă. Nu scoate o vorbă, nu dă explicații.

Se apleacă, se lasă cu umerii sub inima trăsurii şi… icneşte. Nu reuşeşte din prima încercare s-o salte nici cât sare un greier prin iarbă.

Noi, ocupanți ai cupeului tapisat cu mătase roasă de molii, suntem palizi. Atât.

Nu-l vedem, dar simțim cum trăsura se mişcă, se ridică, în timp ce iapa, eliberată din harnaşamente, nechează fără nici o tragere de inimă.

Rasputin ne-a ridicat de un lat de palmă, mult mai sus…

Duce singur trăsura pe umeri, o aliniază pe linia terasamentului din tuf vulcanic. A reuşit.

Eu bat din palme, din inerţie, ca la fiecare final fericit de dramă umană. Nimeni nu mă aprobă, dar nici nu mă ceartă.

Contesa se smiorcăie în batista fină cu monogramă.

Luthierul ‘talian, cel mai mare meşter de viori a tuturor vremurilor, doarme ca un prunc legănat de mamă.

În minutul următor nu se întâmplă absolut nimic.

Iapa albă mi se pare a fi adormit şi ea, de-a-m-picioarele. Ea e Regina! De ce i-ar păsa de ambiţia, nebunia, trufia şi viciile oamenilor?

Muscalul i-a tras de pe cap toate curelele legate între ele cu fibule romane. A lovit-o cu palma peste crupa rotundă, îndemnând-o să plece.

Unde?

Liberă ca un canar născut în colivie, Iapa se roteşte, face cerc pe acelaşi spaţiu, unul extrem de periculos din punctul de vedere al geologilor.

În lava vulcanică coagulată pe jumătate, roca auriferă continuă să crească, să dea solzi, să devină pepită, apoi… se fărâmiţează milimetru cu milimetru, sub ochii şi spre disperarea savanţilor.

Pietre strânse în jnepenişuri se smulg singure. Vuieşte valea, vine torentul!

Cu batista, acum mototolită şi însemnele nobiliare pătate de lacrimi adevărate, Contesa numără pe degete; pronostic verificat în anii ei de bejenie:

-Dacă nu murim până ajung la 10, câştig sigur partida cu diavolul însuşi. Sunt mult mai puternică de cât mă consideră dânsul.

Tunetul viiturii pornită din creier de munte, trece cu repeziciune de accelerat fără frână, pe şleaul de alături.

Trunchiuri de arbori, leşuri de animale sălbatice, păsări fără penaj, pietre sparte în furia de ape… se afundă în mâlul gras, cernoziom sută la sută real.

Rana terestră se vindecă rapid, sub privirile nedumerite ale oamenilor, vii sau morți, care acum, când prăpădul s-a îndepărtat, îşi fac din nou planuri mărețe, de viitor.

Tihna primordială pare a se fi lăsat brusc între Cer şi Pământ.

Eu trag cu degetele-mi greblă, prin peruca răvăşită a Contesei. Nu reuşesc nici pe departe să-i încropesc coafura pe care o

avusese mai înainte ca vântul să-i fi făcut ferfeniță pălărioara ca o petală de iris sălbatic.

Nu mai are nici o importanță eleganța femeii, cochetăria dinaintea bărbaților, în clipa de față. Contesa se lasă alintată ca o pisică masivă de angora.

E moale - cocă, e la mâna mea, dar, ce voi face, Doamne, cu ea?!

Lutierul talentat şi nebun încă doarme sub efectul drogului scump. Pentru încă un ceas, nu va mai simți pe viu spasmele cumplite de pancreas.

Rasputin scuipă în palme şi aruncă lasoul spre grumazul cambrat al animalului, care pentru prima dată în viața lui paşte, se hrăneşte cu iarbă adevărată, nu cu jăratic.

Iapa se cutremură, nu-şi crede ochilor că ceea ce vede este şi realitate. E hotărâtă: nu va mai trage la ham niciodată!

Şi-a ieşit din şoc precum un cui ruginit din şindrilă. Îşi înfige copitele, lăcuite ca pentru spectacol, în muşchiul crescut firav pe falii. De jos, se aude chemarea urlătoarei.

Toți aşteptăm deznodământul firesc, momentul în care, trupul superbului patruped va zvâcni şi se va lăsa în voia gravitației.

Rasputin stă turceşte pe o lespede de piatră, cu chipiul de general în Armata Imperială pus la întâmplare pe ceafă.

Ii mai văd o parte din pletele încărunțite şi încâlcite de evenimente, fruntea care îi străluceşte de sudoare, mustățile uriaşe şi răsfrânte peste buzele ca două felii de şuncă apetisantă.

Este doar în rubaşcă, fără brâu peste mijlocul suplu.

Nu fumează, mestecă mahorca pe care, mai apoi o va scuipa cu silă, cât mai departe, în iarbă.

Îi e lehamite de toată tevatura oamenilor, nu mai crede nici în noblețea animalelor.

Epoca lui a apus.

Contesa este cea care îmi trage mâna din din peruca roşcată. Se ridică brusc, face paşi periculoşi dar siguri, de acrobat.

Îşi ridică poala crinolinei şi, când nu se mai aşteaptă nimeni la o minune, este deja sus, în spatele iepei negre ca noaptea.

Nu are şa, nu are scăriță, nu are cravaşă şi nu are pinteni cu care să-şi dovedească biruința. Lipită una cu pielea animalului, călăreşte, se lasă purtată ca de o măiastră, de jur împrejurul poienei.

Iapa îşi recunoaşte stăpâna. Nechează iar sunetul acela mi se pare a fi venit dintr-o altă lume, una mai bună şi de mult dusă.

Contesei nu-i pasă că i s-au dezgolit picioarele, că i se văd jupoanele cu dantelă de Flandra. Nu se ruşinează de trupul ei uzat dar care a aşteptat doar un semn, o scânteie, ca să revină la ceea ce fusese în tinereţe.

Este o amazoană fără scut şi mai ales, fără de arme.

Călăreşte şezând pe genunchi, apoi, ridicată fiind pe vârful unei singure botine,- încălţări scumpe, de Lipska.

În alt context mi s-ar părea o ciudată, caraghioasă, chiar dezmăţată.

În singurătatea aceea absolută, Contesa şi iapa gestantă, fac o pereche pe cinste - un detaliu al unui timp cu cavaleri şi curtezane imortalizaţi de artişti pe foiţa translucidă a ceştilor de porţelan de Maissen.

Contesa e femeie şi simte cum fătul se întoarce în placenta protejată de pântecele Iepei, ce-i gata să fete.

Vrea s-o oprească, să o ajute cu mâinile sale, dar natura îşi duce rosturile, cum ştie ea mai bine, prin lume.

Contesa descalecă, adică, sare în timp ce galopează. Crinolina i se umflă de aer, pare o paraşută de mătase extraordinară.

Acum e jos, stă rostogolită pe iarba săracă aşteptând ca Rasputin s-o ridice, s-o răsplătească pentru curajul de-a fi făcut cercul-morții fără lonjă de siguranță.

Bătrânul circar refuză s-o privească.

Deceniile de luptă cu unii, cu alții; războaiele duse cu sine şi cu toate crimele imposibile îi încovoiaseră şi lui şira spinării.

Dar, se ține încă tare în clanță!

Este un bătrân lup de stepă, gata să lupte fără limite pentru spațiul vital şi mai

ales pentru femeile pe care le cunoscuse, le lăsase să îl iubească, de-a lungul vieții.

Iapa neagră nechează frenetic, galopează direct către inima pădurii în care Crai, copilul singur, continuă să modeleze stoluri, cârduri de păsări din lut amestecat cu rocă auriferă. Jucării despre care el, orfan de mamă şi de tată, nu ştie că, deşi i-a dat aripi, păsăretului îi lipseşte dorința să zboare.

Meşterul de viori s-a trezit mahmur din efectul de drog.

Se freacă la ochi şi priveşte ca orb printre stâncile ce stau gata să se bată capete în capete. Vede o felia din cerul pe care planează câteva perechi de aripi, aripi fără de păsări.

- Sunt îngeri? Intreb eu, vorbesc pentru prima dată de când mă aflu în serviciul Contesei. Nu-mi răspunde nimeni şi nu mă obosesc să pun întrebări suplimentare, mai

ales că stăpâna îşi arată îngrijorarea pentru Iapa nebună, care va făta singură în mijlocul sihăstriei.

- Mi-e teamă că-i sfârtecă vulturii puiul!

Zice Contesa şi suspină melodramatic, apoi continuă să ronțăie din fărâma de zahăr cu iz de naftalină. Pare a fi o şoricioaică sigură pe sine, una care a avut de-a face cu pisicile din tot cartierul şi care ştie că nu poate alege calea de mijloc dintre o clipă de curaj şi o veşnicie de frică.

- Vom merge înainte. Mă voi înhăma şi voi trage singur trăsura, dacă e nevoie.

Rasputin îşi linişteşte stăpâna, care îl îndeamnă să-i povestească, amia oara, despre aventurile sale din stepa rusească.

- Hrrşti! I-am şi retezat mațul buricului, cu dinții!

- Imposibil….

- D’apoi, cum ? Eram doar noi în izbă, şi gărzile roşii ne luaseră urma. Femeia mea, una tare slabă de înger, plângea întruna. Nou născutul? Un bulgăre de carne ce-mi pulsa între palme…

Acum, ce să zic? Fie-i țărâna uşoară, că nici nu ştiu pe unde i-au albit oasele.

- Cui?! Întreabă curioasă şi un pic geloasă, Contesa.

- Marusiei…

Cu fi’miu, m-am întâlnit ultima dată la baionete, eram în tabere diferite. El tânăr şi cu steagul lui Lenin înfăşurat pe sub pufoaică nouă. Eu, atotputernicul, sfetnicul Țarului, îl aveam doar pe Dumnezeu nostru alături.

- Te foloseşti de cuvinte mari, pentru un mujic fără carte, ca tine! Ia, mai bine, du-te şi te-nhamă, cum ai promis, la trăsură.

- Am fost la viața mea şi măgar şi ghepard. Uneori mi-e silă dar niciodată ruşine de mine.

De la un timp, ciondăneala dintre cei doi mi se pare a fi susur de izvor. Nu-i mai aud. Ascult doar vântul, care a început să şuiere prin frunzişul arborilor.

Lutierul tresare ca la o chemare ancestrală. Îşi pune lentila monoclului în orbita ochiului stâng, timp în care iese, fuge, dispare din trăsura cu intarsii de argint şi sidef, părăsind locul călduț, unde dormitase drum şi timp foarte lung.

Pare a fi suferit o metamorfoză subită. Seamănă cu un puiandru de urs intrat prea devreme în călduri, nu ştie ce i se întâmplă dar fenomenul în sine pune stăpânire pe el, îl subjugă, îl învinge cu viclenie.

Nu-i mai pasă de iubitul lui Rasputin, de Contesa geloasă, de mine,- o femeie îmbrăcată în rochie cenuşie - de lumea

înconjurătoare, cu care nu se împacă, pe care n-o recunoaşte.

Se rostogoleşte buimac peste licheni pietrificaţi, prin prundiş şi rădăcinile ieşind cu ghearele galbene din pământuri.

A devenit, este un vălătuc de carne vie, din care sângele musteşte, îi pătează veşmintele din catifea veche, veritabilă.

Boneta breslei de artist lutier i-a căzut de pe părul care nu i-a fost niciodată retezat în foarfece.

S-a rostogolit ca un scalp smuls din întreg către crevasa îngustă cât să intre după ea, un şarpe, nu mână de om. S-a trezit brusc. Este încă întreg.

Lutierul nu mai este confuz, nici bolnav, nici dependent de drogul care l-a făcut din om neom.

Nu se mai simte un străin pe tărâmul unde Contesa l-a cărat ca pe un balot de

marfă sustrasă direct de pe Drumul Mătăsii.

*

Contesa nu este nume de femeie, doar un titlu de onoare pentru o amazoană celebră, o artistă ce făcuse toți banii zburând sub cupola circului celebru.

În lumea din care eu am plecat, Lutierul, Rasputin, Contesa ar fi făcut un triunghi, cel puțin bizar, dacă nu unul rău famat.

La locul şi momentul potrivit, germenul geniului unui constructor de viori reizbucnise şi, Doamne, ce strălucire mai aveau ochii omului, care bolise de trândăvie, secolele la rând.

Diapazonul a ieşit, a scăpat singur din buzunarul jiletcăi cu nasturi mari cât ciupercile otrăvitoare.

Metalul vibrează cu nelinişte, cu emoție, presimțind materialul sublim,

lemnul de rezonață ce trebuia să devină vioară.

Lutierul a lovit o singură dată în trunchiul falnic.

Arborele şi-a cutremurat rădăcinile, acum îşi scutură frunzişul şi, un sunet nelumesc se răstigneşte peste cer şi pământ.

Intrăm şi noi, oamenii, cu rădăcinile noastre comune, în fibra vegetală, devenim corzile unui singur instrument muzical şi… cântam, intonăm cu aroganță notele imnului breslei lui Stradivarius.

- Arborele vieții!

Exclamă lutierul Eros D'avani şi se aruncă într-un fel de dans sălbatic, aduce mulțumire naturii.

Aleargă fără paşi în jurul copacului din care sunetele ies ca şi cum ar ricoşa, din fibră, toți plumbii flintelor vânătorilor de demult.

Este un joc păgân şi fără de limite, la care Rasputin, se mulţumeşte doar să privească rânjind, în timp ce, cu degetele lui butucănoase dar pline de inele, caută febril prin cufărul stăpânei. Pare un dependent în sevraj, este palid şi transpiraţia rece i-a îmbrobonat toată faţa.

Muscalul pe jumătate nebun, cules de Contesă, mai mort de şiş şi boli lumeşti, dintr-o tavernă din Insula Şerpilor, nu tânjeşte după giuvaierurile artistei de circ, nici după opiumul care-i face mai uşoară maladia lutierului D'avani.

Printre dantele şi paiete policrome, printre chiloţii de mătase şi ciorapii croşetaţi din aţă mercerizată, a găsit, în sfârşit, ultima sticlă cu vodcă adevărată. Mostră de băutură din fostele pivniţe ale ţarului ciuruit de gloanţele bolşevicilor.

Contesa strânsă cu uşa, între nebunia lutierului şi cea a muscalului, preferă să tacă şi să privească.

Rasputin muşcă direct gâtul buteliei din sticlă veche şi fină. Schijele de sticlă zdrobită i-au tăiat cerul gurii, limba, gingiile. Le scuipă împreună cu resturile din dopul de plută.

Contesa pare a fi dezarmată dar nu se trădează pentru nimica în lume. Zâmbeşte prosteşte, este o biată paiaţă trasă în dreapta şi-n stânga, din aţe.

Rasputin îşi toarnă alcoolul în gura căscată. Tăria-i pârjoleşte beregata esofagul, ajunge în stomac, în măruntaie, de unde i se va urca, dintr-o clipă în alta, la creier.

Urmarea? Mai are vreo importanţă ?

Nebunul care a fascinat şi speriat mujici şi capete încoronate cu farmecele şi

secretele sale letale, este un bețivan în culmea extazului provizoriu.

 Bea vodcă pe jumătate cu sânge şi cântă despre stepa cu bisericile transformate în sanatorii TBC.

Îi e dor de acasă, de Viață, mai ales, e gata să ardă, să se topească după un fund de țărancă care să-i facă patul, să îl iubească.

Ştie, nu e loc pentru el în Istorie nici în cătunele, unde bărbații, întorşi din Mondial îl aşteaptă cu vadra de cvas în care fermentează otravă.

Îl doare gloria-i cocoşească de altădată, clipele în care Țarina însăşi îi cerşea prietenie pe viață.

Viața!

O curvă de sperietoare de ciori înfiptă în lanul cu floarea soarelui coaptă.

 - Eu eram Legea! Rasputin conducea un Imperiu fără ca cineva să crâcnească.

Acum sunt vagabondul fără identitate, fără frică de moarte. La ce bun să mă tot vântur prin lume, să încurc ițele corporațiilor internaționale?!

Lâncezesc fără sabie, fără sânge în carâmbii ăştia de cizme.

Eu, un zeu, să trăiesc pe spesele şi sub papucul unei femei care habar nu are ce-i cariera-n armată?!

Contesă, eşti femeie de treabă, vedea-te-aş moartă şi cu steag în poartă!!

Rasputin vorbeşte fără răutate, în limba pe care a supt-o odată cu țâța.

- Se zice că te-ai născut cu un dinte de aur în gură. Apăs eu, degetul pe rana bolnavului.

- Minciună!

Cine va fi fost, cum o fi fost femeia care i-a fost mamă? Îmi pun întrebarea şi-mi răspund singură: O cățea, o mironosiță…

Ce importanță mai are dacă nu l-a strâns de gât imediat după naştere.

Monstrişorul ei a crescut mare. Are darul beției şi al nebuniei.

Da', ce-mi pasă mie?

Uite, cum ține sticla cu însemnele Casei Imperiale, ca pe un țurțure de gheață ros pe jumătate, o ține în brațe. O leagănă şi o alintă cu vârful degetelor pline cu inele grele ca nişte adevărate ghiulele.

Bietul mort-viu îngână un soi de cântec de luptă, nu unul de leagăn. Este un marş al cuceritorilor, imn al înfrângerilor şi tămăduitor al tuturor bolilor.

Muscalul nu-şi mai aminteşte de vremurile bune, când Țarieviciul împroşca cu sânge pe nas şi pe gură. Curtea se aduna în odăița aia, într-un singur colț din Palatul de iarnă, loc în care Rasputin era doctor, vraci şi mai ales era sfetnic.

După el, la rând, alții rasputini, mai inteligenți, mai nebuni, au făcut istoria lumii una cu pământul.

Beat şi degradat, Rasputin a ieşit din Istorie gata sacrificat.

Îmi arată plumbii coagulați, alunecându-i pe sub pielea din dreptul inimii. Apoi îşi trage piepții rubaştei la loc şi ridică un crac din izmeana de postav grosolan. Da, are piciorul stâng din lemn de cireş.

Altminteri, pentru un ins mort, este un ins perfect sănătos.

Din sacii cu ruble de aur, pe care dormea în loc de saltea, ursul acesta, de stepă, a păstrat pentru el, doar efigia unei micuțe copeici.

- Sunt omul de care s-au temut generali şi mareşali, cel în brațele căruia a gemut şi urlat în extaz o armată de femei pe care jur, le-am făcut fericite.

Eu sunt Rasputin, cel care beam cianură şi sirop de cucută şi la înmormântări şi la nuntă. Ce am rămas după toată tevatura asta?

Un bărbat cu mustața cănită.

Cenuşăreaso, sunt o brută!

- Țțțț! În lumea din care vin eu, tu, cu toate păcatele tale, ai fi considerat un tip pragmatic, cu stil, barosane.

- Dar, am fost, sunt o bestie nenorocită! Un ucigaş în serie, o pramatie incurabilă…

- Recunoşti? Bravo ție! În Secolul meu, pentru toate astea ai fi stat, poate, ceva ani la pârnaie…Asta, numai dacă nu aveai imunitate, sau nu te scoteau prietenii pe cauțiune.

- Dar, precurvia… e păcat de moarte.

- Ba, a ajuns o virtute!

- Când eram rândaş la grajdurile țarului, era o plictiseală de moarte; uneori ne mai şi prosteam, de, ca băieții…

- Fumați *iarbă*….

- Dacă ar fi numai asta…

- Te sfieşti ca o fată mare; în lumea din care vin eu, păcatul ăsta nu se mai pedepseşte. Poți intra pe uşa din față, în Clubul celor ce au optat pentru căsătoria între persoane de acelaşi sex!

- Net! Net!!!!

- Tu, mujicule, chiar nu citeşti gazetele!?

- Numai cele de business.

De când Contesa şi-a pus în minte să deschidem afacerea cu AUR, ştiu totul despre bursă, şpagă, marketing, țeapă… Mai puțin despre dragoste…

- I se spune Sex, şi nu-i nevoie s-o faci pe sfântul cu mine, care sunt doar o slugă potrivită să asculte şi să rămână cu buzele pecetluite.

Ia, zi-mi despre maestro D'arvani…

- Lutieru'?! Un nebun ce se ține scai după mine de un secol şi mai bine. Zi-i *artist* şi gata!

Câtă dreptate avea săraca Țarina, mă îndemna să nu zgândăresc focul. Râdeam. Îmi era la îndemână s-o fac pe deşteptul, pe insul puternic!

După Revoluție am plecat cu circul Contesei. M-am îndrăgostit de ea ca un salahor. Credeam că, fără dânsa aş muri de dor.

Ea încă mă mai joacă pe degete, mă înnebuneşte.

- O bătrânică simpatică…

- Crezi că nu îi văd pieile cum îi curg de pe brațe, de pe sâni, nu îi văd zbârciturile şi măselele lipsă?! Le văd, cum să nu, doar nu am orbu' găinii.

Doi bărbați nebuni şi o curvă cândva tare frumoasă, ne trăim viața şi moartea-n

triunghi, ne chinuim ca naiba, fără să ne fi bucurat o singură secundă unul de altul.

Rasputin îmi vorbeşte ca la spovedanie, clar şi apăsând cuviincios pe consoane.

Dar, aburii băuturii se risipesc şi bărbatul prinde să-şi îndrepte iar şira spinării, să-şi ridice fruntea crestată în sabie, să-şi demonstreze sieşi că nu este o creatură din aluat moale. Este, adică… fusese simbolul a tot ceea ce reuşise natura să adune din lăturile şi nebunia a milioane şi milioane de oameni.

Nu mă mai priveşte în ochi, nu mai vede Omul din mine. Sunt pentru el o cenuşăreasă, o slugă.

Îmi iau bocceluța cu cele câteva rufe fine, pe care Contesa mi le încredințase spre a fi spălate, şi plec spre torentul cascadei.

Deasupra mea, deasupra noastră, cerul a devenit verde ca foaia de patlagină.

*

Lutierul D'avani stă strâns lipit de coaja unui arbore, considerat de el potrivit pentru a-l transforma în vioara tuturor timpurilor.

Nu are ochi să mă vadă, nici urechi să mă audă vorbindu-i despre povestea lui şi cea a mujicului.

A devenit una cu codrul. Simte fiecare zbatere de frunză şi, cum, vântul din Nord şuieră a furtună printre trunchiurile ce au devenit tuburi de orgă primitivă.

Eu spăl lenjeria intimă a stăpânei fără detergenți moderni, o storc în pumni, fără centrifugă. Apa cade în vâltoare direct din ghețar. Mi-au înțepenit palmele, mă dor degetele ca la artroză.

Prind la uscat, în ramuri, jupoanele de dantelă şi pantalonaşii cu franjuri de mătase regală. Exponate rare, şterpelite de artista de circ sigur dintr-un muzeu din Europa Centrală.

- Imitații, recuzită, parol!

Contesa vine şi ea, e aproape de mine. Coboară pe brânci grohotişul nesigur.

- Mi-a citit gândurile, îmi zic, şi continui ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic,- să scutur, să prind la uscat lenjeria , pe ramurile flexibile. Arbustul pare acum un pom plin cu răvaşe trimise spre zei.

O cămaşă de noapte cu horbote şi alte zorzoane, a intrat foarte foarte tare la apă. Se vede că nu a mai fost niciodată spălată. A rămas de-o palmă.

Nu mai e defel pe măsura stăpânei.

Am şi… scăpat-o din mână, i-am dat drumul pe firul de apă, care a înşfăcat-o. O smotoceşte-n vâltoare, o scoate la suprafață

zdrobită ca o plută lovită de furtună în stâncă.

M-am speriat degeaba. Contesa trece prin apă, dar îşi caută iapa, care a fătat singură, undeva-n iarbă.

Timpii şi oamenii se amestecă în spațiul întâmplărilor trecute prin maşina de tocat carne umană şi din care, simt că nici eu nu mai am vreo scăpare.

Aş mai putea fugi înapoi, în lumea ce m-a secătuit de vlagă. Stres cronic!

La ce mi-ar mai folosi unghiile false, oja, rujul de buze?

Nici cuvintele împreunate în pagini de carte nu mai reprezintă o valoare anume.

Mă las dusă, trasă în vârtejul apei şi a întâmplărilor viitoare. Voi fi personajul gata să meargă înainte, tot mai departe prin codrii care nu sunt nici din argint, nici din aramă.

Rufele stăpânei sunt gata, uscate.

Le adun, le împăturesc ca pe foile de hârtie vechi, prețioase. Palmele cu care le ating, miros a răşină de brad, a tămâie.

Am revenit la timp la locul nostru de popas forțat, cu albiturile adunate sub braț.

Nu mi-e totuna să stau singură cu Rasputin şi cu lutierul care, iar prizează drog ca un mandarin.

*

Simt durere în burtă ca şi cum aş fi o bucată de rocă lovită de copită.

M-am trezit brusc din somn şi nu mă mir că-i tot amiază, că de o săptămână nu a fost noapte, nici dimineață, nici seară.

Iapa s-a întors la noi singură şi nechemată. Merge prin poiană mişcându-şi şoldurile ca o femeie vicleană. Păşeşte deliberat când la trap, când la galop, apoi, bate pasul pe loc.

Nu are nevoie de cravaşă sau de găleți cu jăratic. Iapa asta s-ar putea hrăni numai cu lumini de scenă, cu aplauze.

Azi Rasputin nu a mai pus picătură de băutură pe limbă. Nici nu o mai face pe stăpânul când o prinde, îi trece chinga pe sub burta suptă, îi aşează şaua pe spate.

Cal şi călăreț se contopesc cu galopul.

Urmele de copite se umplu cu apă amestecată în pulberi de metale rare, dar minunea asta nu o ia nimeni în seamă.

Iapa are acum copitele ca unse şi stropi mici de aur pe ugerul din care mânzul ei nu va suge vreodată.

Rasputin foloseşte cravaşa fără motiv. Animalul pur sânge se înfurie, se aruncă-n prăpastie cu tot cu muscalul nebun.

Mă aştept la ce-i mai rău, la nechezatul de moarte, la țipăt de om.

Mă înşel. Compilația asta de Lume, nu-i defel cum, în cărți, ni se spune.

Tot acel eşafodaj de piatră şi lemn, lângă care stăm, s-a prăbuşit şi s-a aprins ca o pelerină unsă cu seu de viţel.

Rasputin urcă povârnişul, spre noi, cu iapa de frâu. Se ţin unul de altul, nici frate şi soră, nici mamă şi fiu. Egali în faţa morţii celei adevărate, fac paşii mici, tot mai mici, obosiţi de câte virtuţi şi păcate duc fiecare în spinare.

Eu sunt doar o cenuşăreasă, întreţin focul cu vreascuri uscate. Nu-mi pasă o iotă de alţii!

.

Nu ştiu, nu vreau să aflu cum şi când am ajuns în curtea castelului înconjurat de vegetaţie luxuriantă.

Am aprins focul în sobele sparte şi limbi ca de balaur ies, ţâşnesc, curg, ling fundul tigăii în care sfârâie carne. Iarba care a cucerit zidul e speriată, sare peste geam printre ferigi şi flori de genţiană.

Între cahlele medievale ard surcele fragile, butuci numai buni de tăiat pe ei şi verze din piață şi capete încoronate.

Absolut tot ce-i materie devine jăratic. Şi Rasputin e un abur. Un crochiu de bărbat, aşa cum uneori se plăsmuiete din norii plasați peste gura vulcanului.

A întins brațele, a deschis palmele, prinde cu degetele… Adună bob cu bob, focul, pârjolul.

Din locul ei, fără ham, iapa nechează surescitată.

El îi răspunde, se apropie, o îndeamnă, o lasă să miroase, să pună limba pe fiecare ciont de jăratic, să-l mestece în gura fără zăbală.

Au trecut sute de ani de când nu au mai făcut împreună, om şi animal fărăr bici şi trăsură.

Rasputin râde. E de bine!

Iapa crapă în dinții din față bobul mare cât o nestemată. Limba îi lasă stropi infimi de sânge, sare şi apă.

Omul chiuie în timp ce aburul iese tot mai gros, mai dens din gura animalului hrănit cu jar chiar din palmele sale.

- Va fi vreme bună! Prezice muscalul, arătând cu un gest scara din vapori, vălătugul care suie spre cer sigur şi ireversibil.

De acum, focul întețit de mine între cahlele seculare, nu mai are căutare.

Nu mai am obiectul muncii, pare că nu mai am nici stăpână.

Pentru prima dată de când am plecat din civilizația florilor de plastic, mă simt singură. E cald ca-n cuptor şi mor după o înghețată adevărată!

Iapa caută şi ea apă, apă de fântână.

Stăpânul ei îi aduce găleata şi aşa, amândoi, unul după altul, beau din vasul

în care zincul cocleşte ca o otravă necunoscută alchimiştilor.

Hrănit şi adăpat ca în basm, animalul se lasă voluptos pe o parte, pe spate. Se rostogoleşte, lăsând ştrafuri de iarbă strivită de-a lungul râpei din care torentul a spălat humusul din două mii de ani de istorie.

Rasputin nu mai râde hoțeşte. Ştie că, fără un jar bun nu va putea aduce la staul alți cai, cai sălbatici.

Trânteşte, încuie uşa la staul şi, cu papiroasa roasă în gură, intră în castel, unde cade sleit de puteri, pe treptele scării în spirală, din capătul căreia, îl priveşte indiferentă Contesa,- femeia care odată şi odată îi turna băutură din propriul condur şi-i aprindea țigara doar pocnind din sfârcul degetelor.

Acum doar îl priveşte, apoi se descalță de botinele roşii şi pline de noroiul coclaurilor, pe unde umblase zadarnic.

Între ea, amazoana, şi iapa cu care cucerise medalii adevărate, legătura se destrămase.

În sobă, doi tăciuni nervoşi țiuie ca locomotiva de manevre.

Enervat, muscalul se ridică, trage brăcinarul de ață, răşchirează picioarele în cizme de iuft moale şi urinează peste jarul care agonizează.

Rasputin înjură în limba maternă şi scuipă haiduceşte pe covorul de lână.

Din capul scărilor sofisticate, Contesa se aude cum cade, cum se rostogoleşte…

Acum zace ca moartă dinaintea bărbatului care, consecvent în lucrurile pe care le duce până la capăt, mai întâi şi întâi îşi leagă băierile pantalonilor, apoi o ridică, îi trage o pereche de palme, zicându-i:

- M-am săturat de toanele tale, haizaika!

Femeia este reală, nu o păpuşă de aşezat în vitrină. Sângerează ca o lubeniță în care ai înfipt cuțitul. Nu deschide ochii, nu mişcă un deget. Cred că e moartă de-a binelea.

- Ce o fi găsit la ea Rasputin ăsta?

Sigur nu a fost niciodată *cine ştie ce* de capul femeii!

Îmi văd pentru prima dată stăpâna fără perucă, fără cârlionți stacojii. Dar, femeia asta deține cu acte un Munte din aur. Are Castelul şi domeniul de vânătoare…

Nu e vorba de o luptă dintre doi masculi care aleg o femelă oarecare.

Talianul, lutierul D'arvani nu este bărbat în adevăratul sens al cuvântului, este o pasăre frumoasă şi sinucigaşă.

Îl urmează pe Rasputin prin moarte şi prin viață, promițând să-i construiască, odată şi odată vioara măiastră.

Dar, bătrânul lup din stepa rusească nu se dă în vânt după muzică adevărată. Dansul da, jocul îl atrage şi bate din palme, execută cazaciok-ul cu patimă, aşa cum un piroman ar stârni un incendiu.

Acum stă încremenit cu Contesa pe brațe.

În încăperea foarte veche se lasă răcoare şi un strat foarte dens de tăcere.

Îmi aud bătăile inimii. Sunt normale. Ca la un om care mai are încă multe de văzut şi trăit pe propria-i piele.

El se mişcă ca-n somn.

Îl ajut pe mujic să aşeze bolnava pe pernele satinate, să îi acopere capul chel cu peruca pe care, D'arvani se grăbeşte să o pudreze din inerție şi cu exces de zel.

Mi se pare a fi un valet conştient de poziţia pe care o are într-o societate care îi oferă ocazia de-a deveni un ins cocoşat de propria-i laşitate.

Trăim toţi trei evenimentul, fără milă şi fără putere, stăm dinaintea trupului care a ars pentru spectacol şi care se stinge ca o feştilă anonimă.

- Cine o va plânge?… întreb, retoric desigur, şi nici unul dintre cei doi bărbaţi cu experienţă în ale vieţii şi ale morţii, nu fac altceva decât să ridice a neştiinţă, din umeri.

Peste Castel, peste Muntele cu galerii încă placate cu aur, peste cer şi pământ se scutură singurătatea brută ca un scrum din mucul ţigării.

E frig, se face din ce în ce mai rece, ca într-o grotă din care prinde să iasă, în picuri de cocleală, condensul.

Nu mai ştiu dacă afară e zi sau e noapte, dar constat cu stupoare că încă îmi mai pasă de trecerea anotimpurilor.

Privesc prin fereastra cu aceleaşi storuri vechi de pe vremea armatelor de ocupație.

Aici au toastat Aliații cu Axa şi au trasat cu creionul chimic, linia frontierelor care ne despart încă, frate de frate.

În lumina difuză abia de desluşesc secera şi ciocanul pe fundal de sânge şi crochiuri din sârmă ghimpată, de lagăr. Văd zvastica clar.Izul cărnii de om dus la crematoriu, dă năvală peste noi toți, bieți martori neputincioşi ai războaielor mondiale.

De trei zile încoace, D'arvani stă rezemat de lângă şemineul din cahlele cu blazonul vechii familii nobiliare. Luierul ciopleşte, născoceşte, dă formă viorii .

Din mâinile lui iese, nu un instrument muzical, scapă un trup de femeie.

Nu are strune, are mărgele de sticlă la gât şi peste pântece.

Nu are arcuş dar cântă în ritm de taraf ţigănesc, cântă o melodie potrivită pentru muşterii unei cârciumi deschise la şase dimineaţa.

Rasputin plânge mocnit, e un caraghios aşa cum se smiorcăie, cum îşi şterge nasul mare bărbătesc în batistuţa brodată cu monograma Contesei.

*

În jurul castelului se adună primii câinii de vânătoare. Apoi, într-o lege a firii dură şi necruţătoare, sosesc şi turmele de căpriori, iepurii, fazanii, urşii şi lupii. Constat că lipsesc numai vulpile.

Domeniul de vânătoare a devenit o arenă triumfală, în care om şi fiară îşi

împart pe din două ultima felie de libertate.

Nu mai este aer în budoarul cu pudră acrită de vreme, nu se mai poate respira între zidurile ce ascund cu siguranță comori, dar mai ales secrete terifiante.

Ies în curtea plină de fiare şi viețuitoare de tot felul. Sunt inofensive şi gata să-şi împartă între ele, frățeşte, tainul. În abatorul ambulant nu mai calc peste grămada de oase. Au fost toate adunate, ambalate şi valorificate...

Din cer plouă cu stropi mici şi îmbibați cu pucioasă.

Mirosim a butoi în care arde feştila, distrugând mucegaiul.

Mi-e greață de tot circul regizat de oamenii de afaceri.

Fug cât mă mai țin picioarele prin poiana în care, vechea trăsură a Contesei aşteaptă degeaba meşterul din Viena.

Cineva trebuie să-i repare oiştea ruptă, să-i schimbe obezile roţilor roase de carii.

Peste ea, peste noi plouă din ce în ce mai tare.

Plămânii îmi sfârâie, din lipsă de aer, pleura e o băşică plină cu sare.

Mă văd goală, îmi văd prin piele, prin muşchi, oase şi tendoane. Sunt ca la un aparat cu Röntgen şi imaginea apare clară, irevocabilă.

Am diagnosticul în faţă! Sunt bolnavă de Viaţă.

Unde-i Moartea, moartea adevărată? O fi bine şi sănătoasă? De la o vreme n-am mai zărit-o prin preajmă.

Ce-mi pasă!?

Rabd stoică, îmi duc misiunea până la capăt. Mă întorc la castel.

Aprind focul în camera Contesei. Îi duc apă iepei lehuze - un biet animal, pe care

Rasputin continuă să-l țină în viață cu fărașuri întregi de jăratic.
Iapa nu mai nechează, oftează ca mama căreia i-a murit pruncul în pântece.

Sunt derutată şi ostenită. Ochii mi se închid singuri.

Văd fără ochi! Privirea-mi trece, brici, prin arbori, prin ziduri!

O privesc pe stăpână în cămaşă de noapte, intimă. Stă la pat, cu rana deschisă în tâmplă. Altminteri e sănătoasă sută la sută.

Şi-a luat oglinda, pudra, rujul de buze… Degetele îi tremură şi tot machiajul acela o transformă într-o caricatură haioasă.

Învățat cu situația limită, Rasputin îşi sfâşie rubaşca lui cea mai bună; trage, rupe bandaje în care-i înfăşoară scăfârlia mică şi rasă cu lama.

Contesa pare a fi gata, anesteziată. Nu se vaietă, nu țipă, nu înjură ca altădată.

În schimb, lutierul D'arvani suferă, plânge. Pântecele lui, invadat de metastaze, cere doză dublă de morfină.

Nu mai sunt droguri în sertarul cu narcotice, şi… artistul generos ca un înger, ultima doză i-a injectat-o Contesei bolnave.

- Bravo! Eşti un bărbat pe cinste.

Îl laudă, în felul lui, Rasputin, apoi se ridică de pe marginea patului, cu ligheanul de porțelan, în care plutesc câteva cheaguri de sânge.

- Nu ai sânge albastru, precum pretindeai, cucoană! Se vede că facem parte din acelaşi neam de țărani iobagi…

Mujicul nu îşi tachinează iubita, doar face constatarea lucid, şi abia apoi îi dă drumul la un hohot de râs sănătos.

- Dacă a spus-o cu gura lui până şi Alexandru Macedon, de ce nu aş

recunoaşte şi eu, o contesă de ocazie, că arborele meu genealogic nu duce chiar spre stirpea lui Carol cel Mare.

Sunt o biată bolnavă, dar sub cupola Circului, acolo da, eram, mă simțeam cu adevărat o învingătoare!

- Nu vei fi având, tu, chiar sânge albastru în vene, dar eşti mai bogată precum a fost Cresus. Aşa că, fă-te cât mai repede bine. Am nevoie de tine.

- Îmi pun peruca direct peste rană şi plecăm chiar azi, să-mi ridic limuzina direct din vitrină! Zice stăpâna şi râde ca o adolescentă naivă.

Aud şi văd tot ce se petrece în budoarul Contesei, apoi privesc mai departe, peste întregul Domeniu. O linişte ca cea de dinaintea furtunii a cucerit avanpostul, pândeşte momentul prielnic, pentru a da, în final, atacul.

Şi în văgăunile sălbăticiunilor e linişte morbidă şi lipsă totală de acţiune.

Urşii au intrat în hibernare, deşi este vară. Iepurii s-au împăcat cu lupii, care-şi arată blana, una sintetică.

Pe versantul opus, se mişcă trupe de ocupaţie civilă. Geologi, topografi, artificieri şi un eşalon de excavatoare iau în coarnele lor de metal, felie după felie din perimetrul concesionat unui consorţiu fără identitate, dat pentru 100 de ani!

Trec prin mine, invers, mileniile de singurătate, toată natura virgină e răsturnată, purtată ca dintr-un montagne russe.

Sunt mai furioasă decât speriată de ceea ce mi se arată pe hartă.

- Unde-i Dânsa, să-i oprească???

Strig disperată, deşi ştiu că nimeni nu mai poate opri ceea ce a pornit spre distrugere o dată.

- Ce atâta grabă, măi femeie?!
Mai trage o țigară, mai bea o tărie… Asta e Viața, cu bune şi rele.

Şi… mai lasă-mă, să-mi văd de ale mele.

Uraganul Gustav e mai nebun decât a fost Katrina. Trupe militare străine au intrat în Cecenia. Bagdadul îşi vinde istoria pe un pumn de fasole. A explodat depozitul cu focoase nucleare. Sinucideri în lanț până şi în lumea balenelor albastre… Pinguinii agonizează pe coastă… Ce să mai zic de Afganistan, de …

Asta-i! Muncesc ca o sclavă…, mă ceartă Dânsa, cu o voce ca de şmirgle.

- Eu nu-ți cer un cutremur, un atac armat, doar ceva, ceva ce ar putea opri, încremeni prostia umană! Zic şi eu, la rându-mi, furioasă.

- Basta! Țipă Dânsa şi o simtcum dispare ca respirația unei frunze prăbuşite din frasinul bătrân.

Mi-e ruşine de mine.

Merg cu ochii închişi pe poteca îngustă, trec râul peste trunchiul aruncat acolo de puhoaie. Nimeni nu mă vrea, nu mă înțelege! Nici chiar mie nu-mi mai pasă de clipa viitoare.

*

Crai a fost cel care m-a văzut primul. Mi-a făcut semn cu mâna lui micuță şi unsă cu lut amestecat cu rocă auriferă.

A renunțat să mai plămădească păsări, dacă tot nu reuşeau să se ridice singure-n slavă. Acum modelează, cu migală dar fără bucuria creației, figurine ciudate; nici oameni, nici animale - himere pe care le vinde şefului de la şantierului de prospecțiuni geologice.

M-a luat de mână şi mi-a arătat prispa bordeiului său, plină cu marfa care trebuia ridicată, dusă în expoziții, dintr-o zi în alta.

Am atins lucrările din ceramică nearsă, una după alta, le-am simțit, prin pori respirația.

Câteva erau grosolane, grele ca femeia Gânditorului de la Hamagia, indubitabil, femele în plină gestație.

Nu conta dacă erau dinozauri, centauri… aveau prețul pus, afişat la vedere, ca o ştampilă pe un paşaport diplomatic.

Îmi arată acum, ascunse sub prag, pungile pline cu acadele, nasturi de alamă, un ciob de oglindă şi câteva gloanțe îndesate cu pulbere adevărată şi banii, prețul obținut de el, pe marfa vândută.

Îl cert. Îi vorbesc despre păcatul lăcomiei, despre vanitatea umană şi imposibilitatea de a-şi vinde harul pe care i l-a dat Demiurgul, samsarilor ce se bat pentru profit în numele Artei.

Nu ştiu dacă mă ascultă, dacă îmi aude dojana. Şi-a sumes mânecile până deasupra de coate şi trage, scoate din tină şi pulberi de aur, chipul unui copilaş ca un înger. Nu e defel potrivit pentru populat menajeria lui de monştrii care i-au umplut tinda, dau afară peste pragul bojdeucei cu pereți din pământ galben. Păpuşa e gata. O jucărie pe care o găsim în toate prăvăliile gata să sărbătorească negustoreşte Naşterea Domnului.

Are obraji bucălați, nasul mic, gura cam mare şi părul zburlit, de-mi vine să înfig pieptenele în el, să-l trag şi să-l învăț cu rigoarea.

- Mda, cam sălbatic dar… frumuşel!

Zic, ca şi cum să îl laud nu mi-ar fi chiar la îndemână.

Crai râde în hohote pentru prima dată de când ne cunoşteam. Sare de pe un picior

pe altul, spune glume şi clefăne gumă cu miros de lămâie.

Nu mai e copilul pe care îl credeam a fi o minune.

Vorbeşte, e drept, în cuvinte puține, dar clare. Mă trage după el, către staulul, unde, într-un coş de nuiele, doarme un prunc fără mamă.

E înfăşat în cămaşa Contesei, rufăria intrată la apă şi pe care, eu o făcusem *scăpată* în valuri, în timp ce spălam, mai ieri, la cascadă.

- Fratele! Aşa mi-a spus Zâna că-l cheamă. Mi l-a lăsat aici, în ogradă.

- Cum arăta făptura care ți-a călcat bătătura?

Eu pun întrebarea fără cap şi coadă, derutată de repeziciune cu care evoluează lucrurile proaste, în locul pe care-l credeam a fi interzis oamenilor.

Crai îmi descrie, după cum se pricepe, femeia care l-a vrăjit, i-a luat minţile, lăsându-i în schimb nou născutul în coş de răchită, şi un biberon plin cu lapte de capră domestică.

- Păi, e frumoasă ca soarele dimineaţa! Are cosiţă din fire de aur şi ochii albaştri ca cerul. Obrajii ei sunt pieliţa măceşelor şi gura-i miroase a gutui proaspete. Da' degeaba îţi tot explic, tu nu poţi să-ţi închipui că aşa o frumuseţe de femeie ar trăi aici, pe pământ.

Cu toate averile şi pomezile sale, Contesa e *vax* pe lângă Zâna, care vine când poate, să-i schimbe scutecele lui Frate, să-l lase să sugă, să-l hrănească, cum face o lupoaică adevărată.

- Ascultă la mine, copile; aia nu e *zână* cum nu sunt eu Papa de la Roma.

- Dacă nu mă crezi, să nu mai treci pe la mine!!!

- Crai, băiatule, se pare că lucrurile ne-o iau înainte şi, încă nu ai învățat mai nimic despre Om, despre lume. Femeia aceea-i mama copilului sigur.

O fi vreo muncitoare de pe şantierul cu cei care s-au hotărât să-ți fure, să-ți ronțăie bucățică cu bucățică din Munte.

- Pleacă!! Nu mai am încredere-n tine.

Crai plânge fără să-şi şteargă lacrimile care îi intră în gura, cu care mă înjură.

De unde, de la cine şi cum va fi învățat atâtea cuvinte care îi fac mai mult rău decât bine.

Nu mă simt jignită doar înşelată şi asta nu mi se întâmplă prima oară în viață.

Mi-e milă de Crai, ajuns un adolescent. Copil al nimănui, atras sinucigaş în *groapa cu lei* a civilizației mele, ca într-un malaxor.

Mi-e milă şi de pruncul, care a prins a plânge în coşul, pe care eticheta unui magazin artizanal situat în chiar

vecinătatea maternității oraşului din care eu mi-am luat lumea-n cap, încă există, ca un act de idenitate.

Iau copilul în brațe. Crai nu se opune şi intrăm în bordeiul cu foi de ferigă în loc de tablă sau țigle. Aprind focul în vatră, încălzesc laptele de capră sălbatică, hrănesc fiul sărmanei mame, care sigur nu este cu bărbat, măritată.

Copilul râde înspre colțul încăperii, către locul unde, o rază rătăcită din soare aşteaptă ziua următoare, răsăritul sigur.

Îi vorbesc lui Crai, despre responsabilitatea pe care şi-a asumat-o, oprind copilul la el.

- Singur nu vei reuşi să-l aperi de boală, de foame, de frig şi nici să-l faci să meargă pe picioare ori să vorbească perfect. Pentru asta e nevoie de mamă, de o femeie adevărată.

Băiatul mă priveşte cu milă, ca şi cum eu şi nu el, aş fi ființa aia, neajutorată.

Nu face nici un gest de apărare, nu-mi prezintă argumente care să-l favorizeze.

El a promis, şi-a asumat o sarcină importantă şi o va duce, indiferent de prețul plătit, până la capăt!

Nu mai insist, ar fi zadarnic în conjunctura dată. Deşi am gura amară de supărare, refuz mierea şi fructele de pădure, pe care Crai mi le oferă, cum face de fiecare dată când îi trec pragul bordeiaşului.

Adolescentul mai ieri aproape sălbatic nu este prințul pe care te aştepți să-l găseşti într-o carte. Deşi pereții grotei sale sunt spoiți cu pulberi umezite de aur şi în loc de pietre, pe vatră, are flori de mină, cristale cum eu nu am mai văzut nici în colecțiile de stat, nici în cele particulare.

Crai are tălpile mici, cu crăpături în care ar putea intra greierii. Nu are nevoie nici de pantofi, nici de opinci. Are pielea gâtului rumenă pe sub pânza cămeşoiului aspru, semn că poate duce, ca un cal tânăr, povară după povară.

Zilele au trecut.

Încet, în timp, a acceptat să-l ajut.

Azi e un eveniment important - îl învăț cum să-i facă baie lui Frate, să scalde în apă caldă de ploaie. Pruncul gângureşte, dă din picioruşele ca două înotătoare.

Am ajuns la înțelegere şi facem cu rândul. Eu schimb iarba din saltele, frunzele uscate din perne. Pun peste golul, unde ar trebui să fie fereastra, ramuri foarte dese, cât să nu dea iama peste prunc greierii şi țânțarii.

Crai păzeşte turma micuță de capre abia domesticite şi vânează doar când nu mai este mâncare în tocitoare.

Nu are arbaletă nici armă cu laser. Nu are grenade şi nici lance de aruncat sălbăticiunii în spate. Prinde din fugă vânatul, când şi cum poate.

Caprele cele mai rele vin singure la mulsoare şi, aşa, Frate creşte ca din apă, parcă prea repede decât scrie în crțile de specialitate. Stă *copăcel,* merge în picioare.

Pe prispă, himerele din lut sunt din ce în ce mai puține la număr. Crai nu le mai ține socoteala, nu le mai pune nici prețul, nici număr de inventar, refuză orice târg, spre surprinderea muşteriilor de chilipiruri.

*

De peste Munte se aude prima detunătură. Nu e tunet, nu vine furtuna; e vorba de dinamită curată. Ucigaşă.

-Vin vremuri nepotrivite pentru oameni şi dobitoace. Trebuie să plec, să mergem împreună la stăpână. Vom lucra

cu mintea şi cu brațele, ne vom câştiga hrana şi respectul de sine.

Eu vorbesc fără punct şi fără virgulă, cu adevărat speriată, în timp ce, Crai cântă din frunză lângă copaia în care, copilul fără mamă plânge, are crampe la pântece.

- Fie voia ta! Vom pleca, dar vom lucra cu rândul. Eu de seara până dimineața, tu, femeie slabă, numai pe lumină.

- Îți mulțumesc, Doamne! Facă-se Voia Ta! am strigat spre tării, cabotină şi gata să cred că am obținut promisiunea de a-l integra în lumea mea pe copilul rebel.

Mi se făcuse dor de oameni, de lumea cu bune şi rele. De înțelepți sau bețivi, de Contesa şi slugile care-i scuipau pe ascuns în farfurie.

Deşi nu are mai mult de treisprezece ani, Crai pare să fi împlinit demult cincisprezece.

Oricum, pentru Contesă, tot copil se numeşte şi nu-şi mai ia ochii de la el în timp ce-l serveşte cu dulciuri ținute în bomboniera împodobită cu trandafiri de porțelan subțire şi galben.

Instinctul de mamă s-a trezit brusc în femeia care jurase să nu mai poarte sarcină vreodată, să nu mai nască, să nu mai alăpteze rodul pântecelui, după ce o pierduse pe Erika, fetița ei şi a lui Otto zburătorul şi vedeta incontestabilă a Circului Globuss.

Convalescentă şi fără puterea de a-i înfrunta pe cei care îi dădeau cu insistență târcoale, în stoluri, ca păsările amatoare de hoituri, -stăpâna domeniului a prins drag de băiatul pe care providența însăşi părea să i-l fi adus acolo, în castelul din creierul munților.

Dacă nu aş cunoaşte-o cum îmi ştiu pe de-rost buzunarele, aş crede că-i o stafie

inofensivă, aşa cum stă în haina de casă cu horbote din ață mercerizată, în fotoliul tapisat roşu şi de unde, întinde palma subțire, albă şi grea de inele, spre pletele adolescentului, pe care vrea, incontestabil, să şi-l facă prieten.

Crai se fereşte, țâşneşte ca şi când o viperă ar încerca să-l înțepe.

În schimb, nu-i refuză bomboanele, ciocolata nici hainele pe care croitorul, adus nu se ştie de unde, le taie din foarfece, le coase, le tiveşte în atelierul lui încropit în turnul de vest al castelului.

Spre surprinderea tuturor, Contesa are răbdare, ştie cum să se poarte cu copilul care a trăit ani în şir singur, în sălbăticie.

Crai s-a angajat să-i împingă căruciorul rulant, în care, o plimbă pe coridoarele obscure ale zidirii medievale, pe la grajduri şi chiar prin grădină.

Contesa îi dă lecții de aritmetică, numărând mai întâi porumbeii ce vin şi pleacă de pe pervazul ferestrei, cu răvaşe ce țin de spații şi timpi greu de stabilit cronologic. Apoi, trece la geografie, economie şi finanțe - reuşind ca la finalul unei săptămâni de muncă asiduă, Crai să poată deosebi o bancnotă de bancă adevărată de una falsificată.

Până-n Crăciun, copilul care se juca de-a Iisus, calcula deja rata inflației şi stabilea pe loc cifra de afaceri a Domeniului. Extrăgea ca un computer, profitul, scădea taxele şi impozitele.

Ar fi putut deveni un agent de bursă, un contabil de carieră.

Până în primăvară deprinse şi jocurile de societate, - să mintă, să fure zâmbind şarmant şi înjurând în câteva dintre limbile importante din lumea stăpânită de oameni.

De Rusalii citea în stele şi în jurnale, anticipa prăbuşirea Bursei Mondiale.

De cele mai multe ori nu mă lua în seamă, pentru el eram doar o cenuşăreasă, slugă bună să-i aprindă focul în căminul din camera cu ferestre înalte şi lambrisată în lemn scump de cedru. Alteori, mă lua deoparte şi îmi divulga secrete uriaşe.

Despre Frate nu mă întreba niciodată.

*

Astăzi suntem în jurul mesei toți ai casei: Contesa, care se simte din ce în ce mai în formă; Rasputin cu încă un dinte spart în *lupta* cu sticla de băutură; Eros D'arvani, cel mai mare constructor de viori în forma trupului de femeie, acum mai cuminte ca o fată mare; grăjdarul - cel care a avut personal grija iepei, pe care a găsit-o ca şi moartă pe brațul de paie, şi a pus-o din nou pe picioare, pregătind-o pentru cursa din toamnă; Crai, în costum şi

cămaşă de firmă, aşezat la loc de cinste, faţă în faţă cu Arap Alb, invitatul exotic.

Se aud doar tacâmurile cum se lovesc în porţelanul farfuriilor, apoi o muscă bâzâind, fără să reuşească să evadeze, să scape dintre faldurile perdelei.

Apoi, aparent din nimic tot acest întreg perfect pare să intre în criză. Blatul de masă se saltă, mâncarea se amestecă, se varsă sub lampadarele de cristal,- care se clatină, zornăiesc, se lovesc berbeceşte între ele.

Dăm buluc la ferestre.

Muntele, bănuit a fi o mină plină de aur , este survolat de avioane tipic militare.

- Manevre! Concluzionează, savant în materie, Rasputin şi îşi scoate din dulap revolverul cu butoi fără pulbere.

Ca un vajnic căpitan de vas, încercând să păstreze calmul subordonaţilor, Contesa chicoteşte prosteşte cu Sfarmă

Piatră, un haidamac adus din lumea largă, şi pus să spargă bolovanii pentru noua cale ferată.

Intră în joc şi Setilă. Un ins cu pântece ca de gravidă, sigur suferind de hidropizie, şi pe care Contesa îl acceptă în propria-i suită, din milă.

În curte, speriate, cele câteva galinaceea se adună dinaintea coteţului, moment crucial pentru Baba, care le numără şi iar se ia la harţă cu Moşul din poveste. Motivul? Nu-i fata moşului, cea fugită în lume, ci *doi bani*, care, după cum susţine şi Crai:

- După ultima inflaţie, nu mai au valoare reală.

Arap Alb butonează, enervant, celularul.

- Haram! Nu mai am semnal. Ce mă fac?

Contesa se oferă să-i împrumute unul dintre cei mai deştepţi şi rapizi porumbei voiajori pe care i-a avut vreodată Domeniul.

- Garantez cu capul meu, pentru secretul mesajului! Spune şi face semn ce aduce cu glisarea unei ghilotine.

Ca orice negustor cu noroc chior, Arap Alb râde sfidător.

- Prostii!

- Stăpâna ştie ce spune!

Rasputin intervine mai beligerant decât ar fi cazul. Este arţăgos şi gata să-l scoată din *cărţi* pe străinul frumos, deştept şi care le livrează la suprapreţ pistoale şi fructe umflate cu azotaţi şi fosfaţi.

Avioanele în escadrilă nu se domolesc. Mai fac un raid, vin spre pământ în picaj.

La Castel, personajele nu se mai înţeleg neam, nu se aud ce vorbesc.

În cele din urmă lucrurile se liniştesc pe ziua de azi. Avioanele, cu cherosenul pe zero, se retrag victorioase la hangar.

În sufrageria cu stucatură înțesată de amoraşi şi frunze de stejar, părțile se pun de acord la o cupă de şampanie franțuzească.

- Are *ştaif* Contesa! Concluzionează D'arvani, care, priceput în a toasta, stă drept, cu paharul ridicat în dreptul ochilor negri şi care-i ard de febră. Ține stânga sub reverul jiletcii de catifea veritabilă, de nu se vede că îi lipsesc, din cinci, două degete.

- Hârşti! Şi le-a retezat singur, cum te văd şi mă vezi! Cleveteşte Ana lui Manole, din zidul unde, la ordinul Contesei, zieşte caseta cu actul de proprietate a Domeniului.

- Cine l-a pus să-şi cumpere firez electric!? Intervine Dochia, o ciobăniță cam

despuiată de haine şi care o face, când ți-e lumea mai dragă, pe ecologista.
Nici una din cele două femei, ce-i slujesc Contesei din vocație şi fără simbrie - nici eu, o cenuşăreasă ca şi invizibilă - nu am fost invitate la masa stăpânilor.
Suntem trei femeiuşti ca trei ursitoare fără clientelă; ne facem că muncim dar tragem cu urechea la ce vorbesc ei, deştepții Pământului.
De unde s-or fi pripăşit toți nebunii în jurul Contesei, care, acum că a gustat lichior din migdale, a devenit lăudăroasă, mai nesăbuită cum nu aş fi crezut-o vreodată.

- Aur, am un munte de aur, lutier nărod! Ei, ce zici 'talianule? Aşa basm, aşa națiune!

Eu, Contesa - pe care o credeați a fi o nebună, voi păşi, ca veverița pe coji de alune, pe lingouri de 24 de carate.

Mă voi îmbăia, nu în lapte de măgăriță, nici în sânge de slujnice… Crima îmi repugnă. Voi face baie în pulberi abia scoase din mină!

Ha, ha, Rasputin daragoi, - ți s-a cam albit barba, ți-a mai căzut un dinte, dar nu îți fie frică! Ai încredere-n mine!

Uite aşa, dragul meu, aurul curge, țâşneşte din țâța vâlvei ce-mi păzeşte galeriile pecetluite!

- Dacă mă iei de asociat cu acte în regulă, îți aduc oamenii care se pricep să-l adune, să-l îmbutelieze şi să-l comercializeze ca pe apa minerală, în străinătate!

- Eşti un târâie brâu, Arap… sau cum îți spune; un pirat de pe Drumul Levantului. Nu vreau să am de-a face cu tine!

Unde-i Crai? Să vină copilul ăla, să-mi facă planificarea forței de muncă, durata de extracție, calculul potențialului …

- Este nevoie de bani pentru marketing, Contesă scumpă! Nu se lasă arabul, şi în cele din urmă, reuşind să-şi lase gazda cu gura căscată, adaungă:

- Aurul este un afrodiziac sută la sută! Este elixir nu o rocă din care să scoți numai metal inoxidabil pentru cercei şi verighete.

Dar …pentru a-l pune în valoare e nevoie de studii, de promovare.
Batem palma şi te fac bogată cât ai zice *peşte*!

- Crai! Băiatule, spune-mi dacă mă minte străinul ăsta.

- Nu minte. Ionii de aur produc efedrine, aşa ca ciocolata. Cel puțin, aşa am citit eu prin reviste…

Vorbeşte în locul adolescentului, lutierul, şi o face nu din convingere ci pentru că, o

astfel de industrie pusă pe roate, l-ar putea ajuta şi pe el, în promovarea instrumentelor muzicale.

Toată lumea a devenit gravă, cu morgă de savanți în devenire. Numai Rasputin râde cu mâna lui de ucigaş fără plată, pusă peste gura ştirbă şi mustața lată. Încă nu s-a împăcat cu ideea că, fără cei doi dinți din față, nu va mai putea sparge în gură pahare, sticle de un kil, damigene.

Eros D'arvani suportă cu stoicism sarcasmul muscalului, căruia îi dă degeaba târcoale de mai multe decenii încoace.

-Asta-i!

Bravo, iepuraşule! Le vom oferi tuturor potență fără limite biologice!
In schimb voi primi bani, bogății cum nu a cunoscut Orientul nici Occidetul! Contesa zice şi se bucură copilăreşte. Trece dintr-o stare în alta fără a masca emoția care i se vede pe față.

- Nu te inflama, dragă! Nu uita, eşti încă o invalidă în scaun cu rotile. Afacerile nu sunt pentru tine.

Azi să chefuim! Viitorul ține de ziua de mâine.

Intervine Rasputin, uluit de prostia Contesei.

Găina care-i rezistase, clocind peste un munte de aur, acum era gata să se lase jumulită de un negustor fără licență de exploatare a metalelor rare. Ea nu vedea, că Arap vine direct din poveste?!

Contesa e stacojie, incontrolabilă, se ridică în căruciorul, care stă gata s-o ia singur la vale, să răstoarne în calea lui masa şi scaunele invitaților de onoare.

- Eu sunt stăpâna! Mă voi purta ca atare!

Îmi voi face mască facială, băi cu pulberi de aur. Voi construi cel mai elegant sanatoriu pentru a-mi recupera anii

pierduți cu idioți ca Otto şi ca tine, mujicule!

Îmi voi şterge toate ridurile obrazului şi amintirile negative!…. Am zis!

Scandalul a fost stins numai printr-o minune.

Se auziră bătăi de ciomag în poarta Castelului.

- Cine mă deranjează!??? Întreabă Contesa devenind atentă la detalii.

- Oameni de omenie, duduie. Suntem noi, cei trei ciobani…

- Nu mă interesează afacerile cu lână şi brânză…

- Păcat! Fac mocanii ăştia o telemea; Mmm!!! Să te lingi pe degete, nu alta. Zice de după, vraful de cărămizi dărâmate, femeia lui Manole şi ca oricărei gravide din lumea asta, gura îi şi lasă apă.

-Nu zic, o fi ea, brânza, bunicică, da' sigur e ambalată în burduf de potaie.

Adică, nu are marcă serioasă. O susține pe gravidă şi Dochia.

Nici una, nici alta, ciobanii dau iama în salonul unde, D'arvani, tocmai prinde a ciupi corzile viorii, iar Contesa, influiențată de pălăvrăgeala femeilor, țipă ca din gură de şarpe:

- Bă, țopârlanilor, eu dețin cu acte un Munte din aur şi voi vreți să fac negoț cu produse perisabile?!

- Îi auru' proştilor, duduie dragă! Îşi ia nasul la purtare, primul dintre cei trei ciobani, toți frumuşei, toți tinerei şi imposibil de deosebit între ei.

- Ce curaj pe el! O fi cel Moldovean? O fi cel Ungurean?…

Nu, e cel cu oi multe, mândre şi -cornute!

-Ah, de m-ar lua, aş pleca fără grijă cu el!!!

Oftează Dochia şi transpiră toată la subsioara cămăşii.

- Nu vezi, fato, hăi, că-s trei moşnegi arțăgoşi, răi; timpul nu i-a iertat nici pe ei.

- Eşti prost da' fălos, omule! Se vede că tu ai înfipt baltagul ! Îl repede Contesa, pe Căpcăunul care, nu ştie nimeni de unde a apărut în legendă.

- Prostu' nu e prost destul dacă nu e şi fudul! Intră cu tupeu în discuție o piticanie cu chelia acoperită de fesul ros pe margini .

- Şterge putina, Palmă-Cot! Pentru tine, nu mai am nici o slujbă liberă, nici un scaun gol!

- Contesă, ciobanii te mint ca să le rămână păşunea lor, aşa cum a mai fost.

Eu ştiu, eu cunosc străfundul pământului ca pe buzunarele de la surtuc. Uite aşa! – zice piticul şi îşi întoarce în afară căptuşeala hăinuței albastre, pe care însemnele unei firme militare din secolul trecut, îl dădeau de gol, că el, spiriduşul se cam ramolise, nu mai avea fler în

detectarea comorilor din adânc şi trăia din mila Armatei Salvării.

Pentru a fi mai convingător, sare pe masă. Nu-i mai înalt decât purcelul de lapte care stă pe tava de argint cu măr roşu înfipt între dinți.

Ne priveşte în ochi şi tuşeşte sec, enervant.

- Mai lasă tabacu'! îl apostrofează, în felul lui, arogant, Sfarmă Piatră, în timp ce l-a şi înşfăcat de gulerul surtucului şi dă cu el de pământ.

-Ce ai, bre! Am plămânii burduşiți cu pulberi de aur! Sufăr de silicoză…boală profesională, da' cine să se ocupe de cei ca noi, bogații-săraci?

Contesa a devenit curioasă, îi pune câteva întrebări convenționale, apoi sună din clopoțel.

Cadristul se înfăţişează, cu mînecuţele negre prinse în elastic peste mânecile vestonului cu trese de ofiţer în retragere:

-Angajează-l!

Fă-i rost urgent de unelte. Imediat ce e gata, intrăm cu toţii în mina veche, cea dezafectată.

Planul e gata. Ne luăm după prichindel, după mirosul dinamitei…

Aprindem fitilul şi BUUUM, trosc poc! Muntele va crăpa ca o tărtăcuţă!

Aurul se va descărna din rocă precum carnea de pe oasele de bibilică în piftie.

- Ce vremuri vom trăi, ca în Vestul Sălbatic!

Să sară pepitele ca boabele de porumb pe o plită încinsă. *Pop corn*! Asta vom vinde la tonă şi la cornet, marţienilor care vor veni să ne vadă acasă, aici, pe Pământ.

Tânărul cu pălărie de cowboy şi cizme cu carâmbi militari, a terminat de vorbit, e surescitat şi înghite în sec.

- Ba, să ne întoarcem în Renaştere, să nu fie numai afaceri! Aproape că se roagă lutierul D'arvani, artistul care taman şi-a schimbat vioara pe o doză de drog sintetic.

Pentru un timp, nu va mai simți durerile atroce în pântece, se va crede din nou sănătos, gata ia totul de la capăt - să ajungă o celebritate în viață, nu doar postmortem.

- Zi-i Artist şi gata!, scumpa mea Contesă.

Arapul intervine cu diplomația fină a unui păianjen ce invită musculița la cină.

- Da' mă enervează cu slăbiciunile lui de ființă ambiguă. Să facă şi lutierul ceva util pe lumea asta. Poate învăța poker, canastă… Să gândească pragmatic!

Asta-i epoca dinamitei şi el, D'arvani visează mecenatul!!! Cine să-ți împrumute azi un dolar pe degeaba???
Bunul meu amicul meu a rămas tot un lunatic. Of, sunt atât de singură în afacerea asta!

Contesa e din ce mai deprimată şi caută după batista cu danteluță de Flandra.
Tuşeşte, scuipă în țesătura subțire, pe care mai apoi, o doseşte în poşetă, lângă cheile seifului despre care doar ea şi Ana ştiu unde-i zidit în perete.

Beat cui, Rasputin îşi permite s-o facă pe prostul. S-a ridicat pe picioarele de uriaş fără vârstă, slobozind vorbele ca şi cum ar da cu pumnul în masă:

- Stăpână, dacă spui tu că acolo este aur, apoi… este AUR ! Tovarăşi, davai târnăcopul, kalajnikovul, katiuşele…

- Poate vrei şi un cocktail molotov… se oferă ironic, chelnerul, care până acum a

servit la masă cu gura pecetluită şi ochii cât cepele.

- Haraşo! Toarnă, umple paharul băiete, băutură să fie! Mă sacrific; voi intra primul în galerie!

*

Noaptea sau nopțile următoare, au trecut în neştire.

Mahmuri şi ridicoli în costumele ca de carnaval, cei din anturajul Contesei privesc cu indiferență maladivă cum, sub pumnul lui Sfarmă Piatră, pecetea pusă pe gura de mină încă înainte de vremelnica împărăție a romanilor, cade, se spulberă ca o cenuşă.

Rasputin, fără felinar, fără ghid, trece primul, ca armata de ocupație, tropotind:

- Înainte!! Tot înainte!

- Ho, hooo! Mai domol, nebunule. Sub pasul tău greu se va prăbuşi tot Muntele peste noi.

Palmă Cot sigur pe sine, cu traista cu scule minuscule aruncată pe umăr, îl opreşte să mai facă un pas spre falia, de sub care, vuietul apei subterane se aude ca un uragan.

- Aurul! Auziți cum curge? Cum se duce pe gârlă tot aurul meu!?...

Scheaună nevrotic Contesa, din scaunul ei cu rotile, pe care Crai, încearcă să-l împingă printre dărâmături.

- Acolo-i izbucul, apa neagră, Vâlva.

Trebuie s-o treceți dacă vreți să dați de comori, - lămureşte situația, pe cât reuşeşte, Meşterul Manole - care, cu lecția destinului gata învățată, face drumul înapoi spre casă, copii şi nevastă.

- Un laş mai puțin! Concluzionează Contesa şi scuipă a dispreț pe urmele lui, strigându-i: Ți-ş fi dat aur pentru spoit uşile împărăteşti, argint pentru cele diaconeşti…

- Nu mai e nevoie de podoabe, zidul s-a prăbuşit iar az′ noapte…

Meşterul Manole iese din subteran şi trage aer în piept, aşa cum împătimitul trage fum de ţigară.

În urma lui, ultima proprietară în viaţă, a Muntelui recuperat cu scandal internaţional, de la regimurile de ocazie, fluieră a pagubă.

Ecoul se prelinge prin fisurile din padiment, prin arcul de susţinere, - tot lemn foarte vechi şi acum mai subţire decât coaja oului de prepeliţă.

Se aud trosnituri, pârâituri ca de oase rupte. Un vagon de pietre s-a desprins, în faţa noastră din felia de munte.

Sfarmă Piatră, ca o gardă de corp care se respectă, are grija de viaţa Contesei, pe care Crai, nu reuşeşte s-o ridice cu tot cu scaunul cu rotile. Uriaşul o saltă, o duce pe braţe.

Femeia i se prinde ca o liană de grumaz, aproape să-l sufoce.
Din străfundurile Muntelui se aud cum chițăie şobolanii. Va fi iar cutremur.

- Sunteți o şleahtă de pierde vară.
Nici în tine, Crai băiatule, nu mă pot încrede. Eşti prea tânăr pentru lupta asta, ai lapte în vene nu sânge de taur.

Rasputin, mujicule! Parcă, tu-mi erai *motorul* expediției!???? Ce faci?? Doar înjuri şi mesteci mahorcă. Mai bine te prindea abatajul şi mi te făcea chisăliță.

Contesa e furioasă cum eu nu am văzut-o vreodată.

Toți acei oameni, pe care ea îi adunase din patru vânturi, îi căpătuise; în care îşi pusese nădejdea şi chiar investise bani şi prietenie sinceră, o dezamăgiseră.

- E careva dintre voi dispus să lucreze pentru mine ca persoană, nu pentru bani

foarte mulți? Rămâne cineva cu mine, aici, în mină? Cine-i **pentru** să ridice mâna.

Nimeni?!!!!

Hei, voi ciobanilor, care v-ați fofilat şi ați scăpat basma curată de justiție. Da, da… voi doi! Nu v-ați ucis fârtatele pentru …oi *mai multe, mândre şi cornute…???*

Alegeți între a fi…miner de frunte sau intrați la gherlă! Încă mai am prieteni suspuşi la Justiție...

- D'apoi cum ți-e voia, cucoană. Dacă ne plăteşti salariul mediu pe economie, ne dai spor de toxicitate, prima de Crăciun … ne plăteşti asigurarea de sănătate… Poate ajungem la o înțelegere, că de, turma nu o mai aveam…

- Miorița????

- Pastramă, kebab… A plecat cu vaporu'.

- Deci, voi sunteți ăia care i-ați redat libertatea nababului de Haisam. Fain!

Da′ tu, cel mai prostovan decât o mioară,- baciule drag, ți-ai recuperat, de la criminalii ăştia, daunele morale?

- Țțțțțț!, domnişoară. Mi-au dus oaia la târg, ca pe o sclavă. Fie-vă milă şi de mine, sunt orfan, nu am tată, nu am mamă, nici picioarele nu mă mai țin să fac transhumanță. Aş vrea nişte bani să-mi iau maşină şi garsonieră în oraş. Îmi dați?

- Cap pătrat! Eu nu sunt bancă de Stat!
Cum să vă las singuri într-o mină plină de aur? Ar fi ca şi cum aş pune lupul să facă pază la staul.
Dar, să nu ziceți că nu am inimă, vă dau în primire pădurea, exploatația forestieră!
Ei, ei... nu care cumva să-mi dispară vreun pamier, vreun tei! Iaca, mi-ați luat mințile,vorbesc aiurea.
La treabă!

- Cine să-i numere? Eu nu am decât zece degete la mâini şi zece la picioare.

-Aşa-i, nici nu suntem dispuşi să ne rupem şalele cu buştenii tăi, de la gatere.

-Mai bine să ne vedem fiecare, de treburile noastre, cucoană!

- Sunteți puturoşi şi obraznici!

- Ei sunt cei cu lâna de aur! Argonauții! Intervine la timp Eros D'arvani, şi, aproape de extaz, le pipăie cămăşile fierte în zer acru.

- Aşa-i conaşule! Am făcut istorie la vremea noastră şi acum să slujim o femeie care umblă după aurul proştilor? Muntele ăsta e gol ca bostanul.

- Nici în glumă să nu mai spui asta, țopârlane! Ştii tu, cine sunt eu?
Contesa care, în vreme ce tu trândăveai la umbra de stână, am muncit de m-am spetit. Eu, o contesă cu sânge albastru, am tras *targa* pe uscat, am fost la stăpân.
Am experiența vieții şi nu mă poate trage nimeni pe sfoară. Auzi?

Azi şi aici sunt ACASĂ! Sunt la rădăcină. Sunt o victorioasă!

Crai, unde-mi eşti, măi copile? Vino aici, lângă mine. Spune-le domnilor aici de față adevărul şi numai adevărul!

Am înscrisuri pentru castelul de vânătoare, pentru mina de aur şi pentru cea de sare; am Muntele cu toate viețuitoarele? Am! Răspunde tăntălăule!

- Aveți, doamnă Contesă! Dar… castelu-i o ruină în care cuibăresc vulturii. Mina e prăbuşită de două milenii… Sub Muntele dumitale fierbe vulcanul… şi colac peste pupăză, buldozerele rad de la bază, versantul…

- Tacă-ți gura, copil fără recunoştință! Nu-mi mai pune paprikă pe rană. Ce ştii tu despre economia mondială, corporații, - tu care habar nu ai dacă e vară sau iarnă.

Un lucru mi-e clar! Cu tot cu halda de steril şi cianurile care otrăvesc izvoarele, cu

brazii care mor pe picioare, cu grămezile de gunoaie aruncate de oameni,- Muntele acesta îmi aparține!

Eu sunt stăpâna! L-am cucerit şi-l distrug dacă vreau, îl rad din rădăcină!

- Va fi numai cum va vrea Dumnezeu! Îndrăzneşte şi-i zice un om necunoscut mie, un bătrân cu hlamidă de cânepă şi sandale legate în nojițe din piele de zimbru. Stă drept, cu privirea limpede, în fața femeii nervoase.

Ceilalți au luat deja spinarea de drum sub picioare, un drum forestier tipic țapinarilor şi care se închide în uşa birtului deschis non stop încă din în ziua inaugurării fostului şantier hidrotehnic, – şantierul, un simbol al epocii în care fusese cât pe ce ca lacul de acumulare să fie declarat Zona Zero a gloriei tehnicii mondiale.

- Aici, eu sunt Dumnezeu! Va fi cum *vrea* muşchii mei!.

Urlă Contesa, folosind dinadins vorbele pe care rândaşii ei le scuipă pe gură la băutură. Femeia nu mai este bolnavă, a coborât singură din brațele uriaşului, care e tot mai sigur ca va ajunge gardă de corp. Merge. Înaintează fără sfială şi crinolina fină i se ridică deasupra genunchilor acoperiți cu tricotul ciorapilor de lână.

Ştie că a pierdut bătălia, dar nu şi războiul dus de când lumea e Lume pentru o uncie infimă de aur.

Din nimic, furtuna de vară năvăleşte vijelioasă, învăluind în filamentele a miliarde de fulgere Muntele lui Crai, un toponim de care nu mai ține cont nimeni în veacul stăpânit de războaie, revoluții, marşuri pacifiste, parade militare şi de

greva foamei a unor inşi legați cu lanțuri de gardul Parlamentului.

*

Mulți ani în şir, Crai refuzase să-şi amintească noaptea de vară, în care o maşină, sau poate doar o pasăre mare şi neagră, s-a lăsat, a dat buzna în ograda şi-n casa pădurarului Teofil Urs.

Trezit din somn, speriat, pruncul s-a ascuns în instinct, în cuptor.

De acolo a văzut şi a auzit cum, cu cătuşe la mâini, părinții lui amândoi, au fostluați şi loviți cu patul de puşcă în burtă, în cap. Apoi, legați de bradul bătrân din fața cerdacului.

Soldați înarmați până-n dinți au dat cu fundul în sus toată gospodăria, au răsturnat căpițele cu fân, au aprins şura cu tot cu animale, au ars în mijlocul ogrăzii cergile, pernele, cămaşa de mire a

pădurarului şi actele de proprietate pe întreg Muntele, despre care nu doar Legenda ne spune că ar fi doldora de aur.

- Unde-s, mă, ăi cu *sumanele negre*??? Sunteți muți?! Nu-i bai, vii sau morți, până dimineață, veți *vărsa* tot ce ştiți despre duşmanii poporului.

- Suntem singuri, domnule, aici, în pustie… Fie-ți milă.

Mama lui Crai mințea şi o făcea cu obrajii arzându-i de mânie nu de frica păcatului. Era o munteancă tânără şi frumoasă, cu bluză albă peste sânii rotunzi ca merele ionathane.

Gradatul răbufni. Pumnul lui greu o nimeri în umărul obrazului.

Femeia nici nu icni, doar bărbatul ei se smuci, forță legătura de fier care zornăi. Cătuşele îi intraseră-n carne.

Cum nu reuşi să facă mai mult de atâta, înjură şi scuipă în direcția de unde se

auzea scheunatul câinelui, pe care, din exces de zel sigur, un soldat recrut îl împuşcase cu trei focuri de armă.

- Arză-vă focu', de bolânzi!

Aveți ce aveți cu noi, cu oamenii, - ce rău v-a făcut câinele, mă??? Slobozi vorbele cu jelanie şi deznădejde nevasta, motiv potrivit pentru a mai primi, de la inşii de *ordine,* un perdaf de înjurături birjăreşti, la capătul cărora, gradatul o ciupi de țâță, zicându-i:

- Nu plânge tu, o javră râioasă. Lasă-ți lacrimile pentru când îți vom 'puşca bărbatu'. Îi fain, îi voinic şi tânăr, - tare mi-e că o să-l mânce pământul.Aşa 'nalt, sprâncenat, lat în spete îi numa' bun de stat la doi metri sub stratul rădăcinile de iarbă verde.

Hai, fă, muiere, fă-l să vorbească! Dacă tu nu ştii, el poate sigur să ne călăuzească la sălaşul bandiților! Taci??

Poate nu vrei să mai dormi în pat cald niciodată??? Uite aşa, doar cât pun degetul pe tragaci: Pac!
Gata, s-a terminat bâlciu'.

- Du-te la dracu, spurcatule!

- Aha, înțeleg, vrei să rămâi văduvă tânără, nebunatico! Glumi mârlăneşte omul Puterii şi prinse s-o pipăie pe brațul rotund în sus, către umăr şi gât, unde se opri şi o pupă lipicios ca şi cum ar fi pus acolo o ventuză fierbinte.

Femeia se înfioră şi se trase cât reuşi, spre trunchiul copacului. Piepții bluzei i se rupseră-n două lăsând la vedere salba de argint, o podoabă din zestrea de fată, care acum strălucea sub Lună, ca o coasă a provocare.

- Se confiscă! Măcar cu atât să mă aleg şi eu, în noaptea asta nebună.
Sergent, bagă la tărtăcuță,- țopârlanii ăştia sunt inamicul public număru' unu! Sunt

cei mai mari duşmani ai poporului şi… atenție! Sunt gata să fugă de sub escortă. Ce spune Regulamentul în cazul de față? Aud??

- Se puşcă, tov. Năică! Se trage în aer…

- Nu aşa , bă, răgută. Se trage în carne!

Mai ales zgomotele, vorbele de atunci i-au rămas lui Crai, încrustate în memorie.

Uneori, când era bolnav, nu de gripă ci de dor de tată şi de mamă, în vreme destulă cât locuise singur, nu în casă ci în vechiul bordei, auzea iar şi iar, i se repetau clar puşcăturile. Le număra pe degete :

- Unu, doi, trei, patru, cinci… De câte gloanțe este nevoie pentru a ucide o mamă? Dar pentru un bărbat, aşa cum a fost tata?

Nu avea putere să termine numărătoarea aia niciodată şi mereu o lua de la capăt cu o şi mai mare înverşunare.

După măcel, foamea l-a făcut să iasă din cuptor, pe lespedea vetrei, în tindă şi-n ogradă. Setea l-a îndemnat să caute izvorul, să sape altă fântână, decât cea în care soldații aruncaseră cele două cadavre încă nerăcite.

Rămăsese singur pe lume.

Câți ani, decenii, secole… se perindară prin calendare de când Crai învățase să tacă, să se ferească de oameni?

Timpul nu mai are nici o importanță în situația de față, nici actele de identitate, tot documente cu pecețile unor vremuri care au fost aproape spulberate prin istoria care întotdeauna are mai mult de cele două variante, una a învinsului, alta a învingătorului.

Departe de cătunul şi de exploatația forestieră, Crai şi-a impus să copilărească mai departe ca şi cum ei, părinții lui ar fi fost plecați doar într-o călătorie de o

săptămână. Îi aştepta în fiecare zi de joi, la capătul cărării, să vină din târg cu turtă dulce. Şi-i amintea din ce în ce mai distorsionat , de parcă i-ar fi fost reflectați într-o oglindă lichidă.

Apoi a prins să modeleze în lut. Jucăriile acela nu aveau gânduri, nu dețineau glas şi aşa, Crai renunță definitiv la limbajul oamenilor. Asta până când…

Dar, povestea lui Crai mi-a luat-o deja înainte, s-a făcut cunoscută cititorilor.

Ca o trestie ce se îndoaie fără să se rupă, Crai intrase în adolescență întreg la trup şi la minte.

Mai apoi, împins de soartă printre inşi cu avere, învățase din mers să se compromită, să intre pe uşa din spate în rândul societății care ura de moarte adevărul şi lucrurile simple.

Nu mai trecuse demult pe la bordeiul acoperit cu foi de ferigă, acolo unde Frate

crescuse într-un an cât alții în şapte, ca orice erou de poveste.

Arar şi pe şest, când toți erau ocupați cu poveştile la Castel, Crai şterpelea din bagajele oaspeților, cele mai ciudate *jucării*.

Aşa se face că Frate avea de toate; abecedar, costum de fotbalist şi altul de de astronaut american, gamelă de pifan din Primul Mondial, ba chiar şi Poemele lui Esenin, ambalate, romantic, în eşarfa Isadorei Duncan…

Recunosc, în vremea din urmă, şi eu am devenit din ce în ce mai iresponsabilă şi, în loc de lapte de capră, îl hrănesc pe copil cu hamburger şi caracatiță fiartă.

Odată ajuns locatar permanent la castel, Crai nici nu mai bea, nici nu mai mănâncă, parcă s-ar hrăni doar cu tot cea ce vede nou şi ascultă.

Este ca un burete, se îmbibă, se umflă cu informații care, eu personal, nu prea ştiu la ce l-ar putea ajuta prin lumea asta mare.

Contesa, în schimb, contează pe memoria, pe creierul lui Crai, aşa ca pe un computer scump şi în care ai investit o parte bună din economiile tale.

- Crai este genial. Este unul dintre copiii aceia, cu aură indigo! Numai că, neuronii lui trebuie *lucrați*, adaptați la rețeaua informației lumii de azi! Explică profesorul, adus de Contesă special pentru a-i testa băiatului, potențialul intelectual şi cel biologic.

Rasputin, lutierul D'arvani, Arap Alb, până şi Ana cu Manole îl privesc neîncrezători, ca şi cum ar privi o eclipsă de soare.

Contesa în schimb, este transfigurată şi gata hotărâtă să investească în educația superioară a băiatului, care, în ziua aceea,

lăsa impresia că nu era interesat de scala valorilor sociale.

Crai stă de câteva ceasuri pe malul râului colmatat de deşeuri urbane, cu o undiță nouă-nouță în mână dar fără să prindă vreun peşte, vreo broască.

- Dacă… nu vom găsi aurul,- ceea ce eu nu pot crede în ruptul capului, - vom exporta în Vest materie cenuşie! Vă spun clar, creierul acestui băiat pe jumătate sălbatic, poate salva sută la sută Planeta !

- De cine anume, duduie?! De extratereştrii?!

- De Sărăcie, bădie Manole. Nu auzi nenorocirea cum roade ca un cariu în grindă, până într-o zi, când… Raaaap! Lemnul se face pulbere şi cenuşă, cade peste mine, peste tine…

- …peste fabrici şi uzine…

Mormăie Rasputin ironic şi scuipă mahorca din cerul gurii, în balustrada

terasei. Apoi priveşte cu vigilență, ca dintr-un turn de observație, peste tot Domeniul Contesei.

Crai, nervos, cu lanseta cea nouă făcută arşice, urcă poteca, se apropie de grupul, care îl primeşte cu aplauze.

- Aşa un creier de administrator îmi trebuie mie! Ce zici, Crai, băiatule, îl scoatem la *pensie* pe gospodar Rasputin? Întrebă Contesa, mai mult ca să-i bage mujicului un cui în inimă.

Tânărul tuşeşte măgulit şi nedumerit. Are planuri mărețe dar nu ştie dacă se şi cuvine să fie el mâna dreaptă a stăpânei.

Contesa râde, trece mai departe, defel interesată de răspunsul lui Crai.

Ea dezbină şi stăpâneşte, pune în practică ceea ce Rasputin însuşi numeşte Puterea individuală.

- Eşti o futuristă veritabilă, o vizionară, Contesina scumpă! Rasputin se ramoleşte

pe zi ce trece. Nu mai are ştaiful de altădată. Ar trebui programat la dentist, la cabinetul de gerontologie…

Erros D'arvani,- acel ultim lutier de geniu, care îşi păpase sănătatea şi secolele de celebritate prin cartierele rău famate de pe coasta Magrebului, se gudură pe lângă femeia care, cunoscându-l ce poate, îi răspunde cu un singur cuvânt:

- Intrigantule! Apoi i se adresează rusneacului: Unde eşti, *daragoi* Rasputin? Ți s-a aruncat *mănuşa*. Vino să-ți aperi onoarea, cum făceai în vremurile tale cele mai bune.

Dau un banchet cu vânat mare pentru un duel cu săbii, cu pistoale!

- E beat turtă, stăpână! Doarme cu capul pe sumanul Dochiței. Sărmana copilă, nu are voie nici să strănute, să nu îl trezească.

Explicația o dă unul dintre cei trei ciobani falimentari şi care se aciuaseră, şi ei, la Castel , în ultimul an.

- Nărodul! Nu mai ține defel la băutură bună, dar nu-mi pasă! Să vină pe genunchi, pe coate… să-mi înşeueze iapa cu mâinile sale butucănoase!

Mi-e dor de un galop, de o vânătoare...

Iah, mi-e greață de afaceri şi bani! Nu mai intră în mine nici o cifră în plus, nici un calcul de câştig, de adus la plus valoare.

Rândaş, adu-mi calul la scară!

- Iapa-i ca şi moartă, boleşte din toamnă…. Îndrăznesc eu, să îi şoptesc, în timp ce-l lovesc, cu vătraiul în cap, pe genialul de Crai, care, diplomat în tot ceea ce face, tace ca peştele în baltă.

- Atunci, să mergem cu automobilul prusacului! O vom lua în sus, pe povârnişul cu afini. Unde-i şoferul, că îi plătesc o avere?

- Şi-a luat ziua liberă… explică vag careva, turnând parcă gaz pe focul care îi aprinsese deja creierul femeii.

- Cine i-a dat-o?!

- Ce…

- Ziua liberă.

- Habar n-am. Sidicatul, 1 Mai, poate Codul Muncii… Cert e că, acum e cu ibovnica-n brațe, la han.

- Mă băgați în balamuc cu mofturile voastre de sufragete ratate. Vă las. Mă duc în iatac să îmi fac somnul de frumusețe.

- Pot tăia fagul acesta, între timp? Aş face din el o sută de viori ‘straordinare!! Te rog, te rog în genunchi, Contesina dragă…

- D'arvani, puiule, eu sunt Contesa!

Sunt mult prea importantă pentru a-mi cere un *fleac* precum ăsta.

Ai codrii ăştia falnici la îndemână! Taie-i, frate, din rădăcină!

Lutierul îi sărută podul palmei înmănuşate, apoi goneşte spre bucătărie, unde, cu capul lui mare şi acoperit cu lațe seine pus în poala ciobăniței, Rasputin , - cel mai mare bandit al unei etape istorice, doarme ca un prunc îmbăiat în copaie.

Lutierul caută, alege cuțitul de tăiat cozonacul, – unul cu gura aspră ca lama. Îl vâră în tureacul ghetei de box şi pleacă spre codrul care, de aici, de sus, se vede ca un ocean plin de valuri verzi precum aguridele.

Din balansoarul său de trestie, Contesa le porunci slugilor plictisite:

-Alungați, bre, roiul ăsta de muşte!

Nimeni nu schițează un gest de supunere şi, cu mânuța ascunsă în mănuşă, stăpâna se vede nevoită să lovească singură după dipterele cu aripi albastre, care o bâzâie enervant, ca şi cum ar fi dat peste o resursă de hrană, peste

buboiul care supurează. Muştele mai mult se întărâtă. Îi intră în gură, în ochi, pe sub fustă…

Enervată, umilită, femeia plânge isteric. Se simte abandonată.

Insectele tot mai obrăznicite i se aşează cu rândul pe nas, pe frunte, pe peruca roşcată, îi intră în caseta cu bomboane fondante. Ciupesc şi ling hulpav, se satură, crapă. Asta cu o clipă mai înainte ca Sfarmă Piatră să le cotonogească cu palma-i uriaşă.

Acum, pe fața de masă din damasc adus personal de Arap Alb din bazar, cioburile bombonierei cu trandafiri galbeni sticlesc ca ochii unor ostaşi morți la datorie.

*

-Poşta! A sosit poştaşul!

Strigă din zidul, remediat doar pe jumătate, Ana, apoi se plânge iar de dureri feroce de şale.

- Vrei o aspirină? o întreabă cu indiferenţă bărbatul.

- Dă-mi două şi un pahar cu apă că… mă omoară pietrele astea ca de moară! Nu ştiu zău cât o să mai rezist fără dublură.

Uite, ce-am slăbit! Nu mai am lapte-n în ţâţişoară, măi, bărbate, măi.

- Aşa e scenariul, aşa scrie la carte, iubito, nu am ce-ţi face!

Manole nu mai are milă de ea ca altădată. O alintă numai când sunt de faţă turiştii.

- Crai, măi băiatule, te-am angajat şi ca să-mi citeşti scrisorile. Iaca, s-au adunat în birou cu sacii. Sute de bogătani aşteaptă răspuns de la mine şi tu, tu tai frunze la câini.

Vei fi, nu zic nu, un creier în devenire, dar nu uita că, la poarta mea stau *preş* destui care vor să mă servească mai bine decât tine.

Contesa este în ziua ei de nemulţumire. Totu-i pute în jur şi nu iartă pe nimeni.

Plictisit, Crai desface plicurile,- cele mai multe cu sigilii de ceară, sosite dintr-o altă lume, dar şi câteva *paravion* şi pe care, cunoscător în materie de comunicare, le alege cum ai alege lintea dintre boabele de fasole.

Deschide, citeşte mai întâi pentru sine, apoi o informează şi pe Contesă, într-o traducere cât de cât liberă:

- Kneazul cel fălcos zice că vine să semnaţi contractul pentru fabrica de conserve…

- Când vine, măi copile?....

- Azi. Nu, vine abia mâine.

- Hei, Rasputine? Acum chiar am nevoie de tine.
Eşti mahmur? … Numai bun să pui mâna în ceafa compatrioților tăi, a bandiților ălora, cu norocul lor cu tot.

- Nu e norc, e petrolul! De aici iese profitul. Cerealele sunt de domeniul trecutului.

Hei, ce mai timpuri! Am trăit din plin!

În timpul Crizei, umpleam Marea cu grâu, la Odesa!

Voi profita şi acum de cunoştințele mele în *negocieri*. Ei vor semna fără să ştie *ce*, vor da cu plaivazul aşa ca *primaru'*.

- Nu-i subestima, prietene! Găgăuții de azi nu mai sunt cei de acum câteva decenii… Acum gata,- ia-l şi pe Crai, faceți o baie-n cascadă. Apa ca gheața face bine la inteligență!
La fix sa fiți înapoi, că nu putem deschide Summitul fără voi.

Vor veni cu steaguri şi fanfare toți notarii, dregătorii, cavalerii de Malta, prințul moştenitor al Cubei, briganzii scoşi din lagăr pe cauțiune, fabricantul cela de bere, madam Mesalin, inventatorul hârtiei, un deținător al Premiului Nobel şi, poate ajunge în timp util şi studentul la Teologie cu vreo câțiva sfinți, evident, zugrăviți.

- Nici un cap încoronat, nici un preşedinte de provincie!… constată Crai cu o umbră de indiferență şi o ia spre cascadă, cu un pas întins, înaintea muscalului.

- O zi pierdută! grohăie Rasputin şi, conform proverbului *cui cu cui se scoate*, mai trage o duşcă din butelca, pe care o ține în buzunarul de la subsioară.

- Fără droguri, fără scandal! Fiecare la treburile lui şi, la final să-mi prezentați, cum e obiceiul, raportul!
Executarea!

Le strigă Contesa, apoi râde cu mânuța aşezată peste buzele fără ruj.

*

Acum, când şi-a angrenat toți oamenii în întâlniri de afaceri, în combinații şi inginerii financiare, când dau faliment continente întregi şi se îmbogățesc subit doar insulele ridicate din nisip, când se aruncă deşeurile nucleare, - ca o pisică moartă, - de la unul la altul în poartă, Contesa s-a cuibărit în fotoliul ei vechi, cu perne de mătase violacee, de unde comandă două cafele.

- Pentru signore D'arvani, fără zahăr, doar un strop de lapte şi, vezi să fie lapte de capră sălbatică!

Dochia, cu şorț alb împodobit cu dantelă, dă dovadă că e o jupâneasă mult mai pricepută decât fusese pe vremuri, ca şefă de turmă.

Viața la Castel îi prieşte, a luat în greutate, vorbeşte pe nemțeşte şi pe ruseşte, adoră telenovelele şi muzica tehno.

Din jilțul său sculptat dintr-un paltin întreg, din dreptul fereastrei larg deschise, lutierul admiră priveliştea care i se oferă în toată splendoarea,- o parte de lume cu adevărat virgină, încă neciopârțită de mecanizare.

- Ce locuri, spectaculare de-a dreptul, Contesina! Edenul pare a fi coborât aici pe Pământ.

Trebuie să rpovocăm evenimnete mondene, - să facem bal după bal, să trimitem invitații, să dăm telefoane, emailuri; să socializăm modern şi internațional.

Tânărul Crai are un blog şi toată ziua-i pe Internet. Mi-a promis să-mi expună acolo viorile, viorile mele cu gât de cristal!

Le voi vinde la licitaţie, voi face, în sfârşit, bani!

- Eşti şi tu nebun de legat, D'arvani, băiatule. Ai uitat cum săream gardul ospiciului elveţian, pentru un şnaps şi felia mucegăită de caşcaval?
Ţine-ţi gândurile astea numai pentru tine! Nu le mai spune la lume. Umblăm pe nisipuri mişcătoare; nu poţi şti când mai pun *ăştia* de o inchiziţie, de o *revoluţie* în Cultură… Noi, artiştii, suntem mereu priponiţi de stâlpul infamiei, decapitaţi, arşi pe rug…

- Traşi în ţeapă…

- Da, da. Hai, mai bine, aprinde-mi şi mie o ţigară, din aia specială.

În aerul acesta tare, care-mi arde şi ustură plămânii tot mai slabi, am nevoie de un imbold dinafară, de mai multă adrenalină decât aveam în manej, atunci când evoluam înaintea a mii de spectatori.

Apoi a venit trădarea lui Otto, falimentul nostru, drumul în cerc prin *deşert*, şi boala asta care şi-a arătat colţii. Şi acum îmi mai miroase a ser şi lenjerii clorinate în exces. Mă doare capul, îmi vărs dimineaţa stomacul…
Tu, cum mai stai cu splina, cu pancreasul?

- De când Arap mi-a adus *leacul* din Bagdad, sunt iarăşi om aproximativ cu scaun la cap; nu mă mai târâi pe jos, nu mai am crampe pe care să nu fiu gata să le suport.

- Mda, numai că *praful* acela, mă costă mai mult decât mă aşteptam. Arabu'-i jnapan.

- Ba tu, te-ai transformat tu într-o cotoroanţă zgârcită! Ai un munte de aur în acte de proprietate dar… zgârii în brânză acrită!

- Ştii că nu găsesc mână de lucru ieftină şi calificată… Cei care erau buni de povară

şi-au luat compensațiile guvernamentale, au plecat aiurea să culeagă căpşuni şi portocale.

- Îți aduc eu mineri adevărați, din Silezia, din Moravia, din Venzuela, din Imperiul Roman dacă e cazul. Grăbeşte-te, să iasă Proiectul. Fii şi tu generoasă cu autoritățile că, o dată ce-am intrat în şut, ne scoatem într-o singură săptămână profitul.

- Cum să-i bat în uşă Ministrului???… Nici nu m-ar lăsa gărzile în incintă!

-Atunci, nu-ți rămâne decât să te laşi pe mâna *băiatului*! Deşi-s artist, cel mai bun din lume, am şantajul şi crima, cum se spune, picurate-n sânge! De ce râzi?

- Nu te văd mafiot! Eşti prea pirpiriu şi plin de vicii omeneşti, ca pisica de purici!

- Aparențele uneori te înşeală, prietenă scumpă.

Te voi îmbăia în şampanie franțuzească, te voi încălța în sandale din Roma şi vom

cina la lumina candelabrelor cu țurțuri de cristale!

- Vorbe frumoase dar fără acoperire. Tu eşti doar un lutier frustrat, nu gangster, nu om de afaceri, nici măcar poet! Răspund emâhnită, Contesa, numai că, D'arvani nu mai poate fi oprit cu una cu două. Este în extaz, gâfâie, asudă, se lasă în genunchi în fața femeii, lovind cu diapazonul în genunchii ei bolnavi de artrită.

- Să profităm cât mai suntem în viață!

- Lasă prostiile! La ce mai este bun aurul, ca metal, în zilele noastre, 'talianule?

Bijuteriile au ajuns de prost gust. Țesăturile? Cine mai poartă veşminte din brocart cu fir de argint, aur şi mărgăritare?!

- Înalții prelați, Contesina, numai că leafa lor nu ajunge nici pentru un parastas de țăran, dar-mi-te pentru câte planuri mărețe avem noi în vedere.

- Te gândeşti la ce mă gândesc şi eu?

- Mănăstirea lui Manole… O altă mină de aur!

- Pune-ți pofta în cui! Credința merge mână în mână cu sărăcia, nu cu banul, - aşa am învățat eu la şcoală.

Ți-am mai spus; mai bine moşteneam o mină de uraniu!

Aş fi făcut o conferință de presă urgent! Ar fi buit cu toții aici, ca furnicile. Promovare fără nici un franc!

- Treaba aia e foarte periculoasă. Radioactivitatea-i moarte curată!

- Nu eram eu nebună să intru în mină! Mi-aş fi permis să colaborez cu stăpânii adevărați ai Lumii, cu cei care bagă în față roboții. Dar, poți să ştii, ce ne rezervă viitorul, testele geologice…

- Eu nu am Lista cu magnații care fabrică muniție!

- În domeniul ăsta Rasputin e asul! Încă mai are relații în cercurile de influență.

Tot la mujic trebuie să trag nădejde, deşi-mi alunecă printre degete. E ca o şopârlă, nu-l poţi ţine o clipă în mână.
D'arvani, vrei un pahar cu şampanie adevărată? Eu beau câte o stilcă pe zi, în loc de apă potabilă.
Hmmm! Bună-i, Doamne, şi cum mă răcoreşte! Unde rămăsesem…

- Aurul rămâne Aur, doamnă! E din ce în ce mai căutat, folosit, în tehnica avansată! Ştii… există aur în cipp-urile electronice nu doar în lucrările dentare, cum cred proştii.

- Poate că ai dreptate. Eşti şi un prieten credincios… Ai fi bun manager dacă nu, contabil. Promit să mai umblu la schemă, dragă D'arvani.

- Nu-ţi poţi pune averea în mâna unui cioplitor de ţitere! Intervine cu un grohăit furibund Rasputin, care s-a întors treaz, d ela scăldat şi acum, scuipă tutunul pe care

îl mestecase-n măsele, la vârful ghetei cu care artistul încă mai consideră că el a dus moda peninsulară în lumea largă.

- Fiecare cu darul şi păcatele sale!

Gata cu gâlceava, demenților! Trebuie să aveam mintea limpede când ne vom întâlni cu oficialitățile, care mi-au solicitat întâlnire diseară!

Contesa e tăioasă ca bricul.

Cei doi bărbați au rămas blocați, aproape că nu mai au motive de ceartă şi, strânşi unul în altul, ca doi îndrăgostiți sadea, aşteptă, de la Contesă, detaliile care îi pune pe jar.

- Cenuşăreaso!! Hăi, fato!!! Pe unde o fi umblând zănatica asta?

Să-mi aducă cineva ligheanul cu apă neîncepută, să-mi răcoresc obrazul… Voi să fiu rece, gheață, în fața străinilor.

- Să nu le laşi copeică din ceea ce îți aparține! Ceri de la început dublu, triplu,

de zece ori mai mult, - ei vor cădea cu siguranță-n capcană. Atunci e momentul să te ridici maiestuoasă, sigură pe tine, de la masa tratativelor. Pleci dar laşi impresia că deții informații despre conturi cu zerouri interminabile în băncile secrete.
Ascultă la mine, - afacerile sunt ca un joc de poker. Câştigă cel cu inima mai puternică! Cel care ştie să trişeze, să-şi aştepte victima la cotitură cu satârul.

- Ptrruuuu! Opreşte-ți morişca, Rasputin băiatu' mamei. Nu vinde tu, castraveți grădinarului!

Muscalul înghite în sec iar D'arvani îşi reține cu greu zâmbetul de satisfacție.

O stârnise pe Contesă, dar habar nu avea că de fapt, semănând vânt, avea să culeagă furtună.

Femeia cu arborele genealogic înfipt bine în solul şi subsolul Continetului, ținea urechile ciulite ca o sălbăticiune.

Aştepta următorul pas cu emoţie şi responsabilitate cum nu-şi amintea să mai fi trăit altădată.

Rasputin, cătrănit şi în ofensivă evidentă, scoate *asul* din mâneca rubaştei - un carnet, în care notase la timpul potrivit, fiecare piatră preţioasă pe care o prinsese, cu mâine sale de criminal, în poalele rochiei micuţei prinţese. Nu era prima dată de la 1917, când bluffa, număra, îşi calcula comoara în carate şi kilograme, uitând că lumea aceea se dusese toată pe apa sâmbetei-proletare.

Acum, părul din peruca nouă a Contesei, străluceşte ca placat cu aur. Nu mai e roşu, e galben. Tenul ei nu mai are riduri nici pete maronii, semne evidente de senilitate progresivă.

O privesc cu jind şi până şi eu, o novice în alchimia medievală, pricep că afacerea

cu produse cosmetice va prospera şi în viitoarele câteva milenii pe Domeniu.

Sunt transpirată, ostenitî. Abia am ajuns la Castel, de la bordeiul unde, Frate zace de câteva zile, cu fierbinţeală la limită. Are nevoie de medicamente moderne, de hrană şi îmbrăcăminte adevărată.

Profit de situaţie şi gândesc rapid, sunt hotărâtă să intru în echipa care ar putea foarte bine câştiga partida.

Atunci m-aş numi şi eu… acţionară! Mi-aş lua partea din firmă şi l-aş da pe Frate la o şcoală scumpă, particulară.

*

În jurul mesei cu picioare ce imită perfect labele unui leu, din jilţurile trase în piele de sagri, cu coatele aliniate printre sticlele cu apă plată în butelii de 500 mililitri bucata, - negocierile au depăşit ca timp, răbdarea unui jucător înrăit de ruletă.

Şeful de Proiect, un ins cu mustața bălaie şi dinți ca de castor, gesticulează amplu, arătând pe monitorul lds-ului portabil, profilul dar mai ales profitul obținut, în cazul în care Contesa ar semna imediat Contractul.

- Nu vom mai scurma galeriile ca şobolanii! De aici până aici, la nivelul orizontului, zice el şi reteză pur şi simplu harta, decapităm. Decapităm Muntele vostru. Uite aşa, hârşti!

Proiectantul genial repetă gestul, cu palma ce imita satârul, la nivelul gâtului asistentei sale, o multară care zâmbeşte profesional, în continuare.

- Mare lucru, mare lucrare! Strigă Sfarmă Piatră şi, cu pumnul adunat măciucă, porneşte hotărât spre masa acoperita cu postav verde.

-Unde să pun de'ştu, vere?... întreabă şi nu din curiozitate ci, pentru că deja e angajat de consorțiu, ca şef de brigadă.

Rasputin, cu pletele ude şi pieptănate spre spate, calm, prea calm pentru un moment crucial ca acesta, - îl prinde pe cioplitorul în piatră de guler, îl aruncă prin uşă, direct în mijlocul gărzilor de corp, care îşi aşteptau acolo, bârfindu-şi stăpânii.

Nici un muşchi nu se clinteşte în obrazul Contesei, care ştie cum să reziste presiunilor care o strivesc din toate părțile.

Înfipți în jilțurile aristocratice, samsarii moderni comunică între ei, pe grupuri de interese, prin semne secrete, pornind adevărate războaie economice, legând şi dezlegând alianțe de-a dreptul machiavelice.

- Noi vom exploata în premieră mondială mai ieftin şi ecologic; vom interveni la *nerv* prin implozie! Intervine

reprezentantul taberei adverse, un blond cu bicepşii reliefându-i-se pe sub sacoul subţire, şi care o privise pe Contesa fardată ca un gurmand prăjitura cu frişcă.

- Un megaloman!

- Ăsta ne distruge ecosistemul…

- Din partea mea aveţi Liber, ca de la paşa; banii să iasă!

- Plecaţi, mă, acasă!!!

- Bani??? Aur??? Păr pe piele de broască! Eu nu cred în legende, nici în testele geologilor…

- Satelitul meu transmite, că acolo, în coasta vulcanului, sunt blocuri masive, pepite !

- Măi să fie! Despre zăcământul ăsta vorbesc până şi istoricii… Mergem la sigur!

- Atunci, care-i problema voastră, ingineraşilor? Finanţarea??!
E ca şi asigurată, tovarăşi.

Împrumută-mi celularul, emire, să-mi sun oamenii din Uniune.
Ok! Ce mai sculă! Pe ce buton apăs, să mă audă Siberia mai bine?
Pe roşu!? Niet! Niet!!!

- Nu te mai izmeni, Rasputine, poartă-te civilizat, eşti în lumea bună!
Îl pune la punct Contesa, pe mujicul care îşi cam lua nasul la purtare.

Femeia s-a ridicat în picioare, s-a aşezat în scaun, se simte ca o caravelă-n furtună. În cele din urmă, se adună şi loveşte cu unghia în paharul de cristal, cere să facă linişte. Se impune.
Aşteaptă cu capul uşor înclinat spre umărul stâng, în partea din care Rasputin se aude silabisind: adin, dva, tri, cetâre, adinațat…. Coneț!
Abia apoi, după un respiro cu suspans, Contesa face invitația, ca o gazdă respectabilă:

- Să nu uitam de ce ne-am adunat, dar… până rezolvă gospodar Rasputin cu creditarea, vă invit la o dulceață de afine, fructe de pădure culese de mine!

Dochițo, Ano, Cenuşăreaso… aduceți cheseaua cu dulciuri, farfurioarele, lingurițele şi, nu uitați, paharele să fie pline cu apă rece!

Unii se bulucesc peste tava tradițională, dar abia de gustă şi scuipă în batista de unică folosință. Alții se retrag de la bun început, la o țigară.

Japonezul, cu farfurioara golită în poală, prinde să tuşească. Are ochii cât bulbii arpagicului. Iah! Vomită direct în glastra cu gladiole sălbatice.

- A scăpat de atacul de la Hiroşima şi acuş, moare cu zile aicea! Constată Crai, care până în clipa asta a stat cuminte, tăcut, în spatele Contesei, cu mapa plină de acte secrete.

Niponul varsă scârbos , apoi ne cere, ne imploră să-l ajutăm să-şi facă seppuko. Nu ne lasă timp să-i răspunde. Iar vomită… Şi o ține tot aşa, până când, ajunsă la capătul răbdării, Contesa cheamă la ea interpretul:

- Ce are ăsta, dragă? Răul copiilor?!

- L-a păcălit mandarinul din Taiwan, cică afinele sunt… caviar. Să-şi bată joc de el, nepot de samurai, un chinez care, mai acum un an purta tenişi sau planta la orez?!

- Ha, tâmpitul! Cine să încurce un ou de peşte cu fructul pădurii! Zice şi râde în hohote Contesa.

- Cum *cine* ? Nici eu nu aş fi ştiut că mai există bluberi de pădure! Se simte atins, Jhon, reprezentantul Filialei Magnaților de peste Triunghiul Bermudelor.

În condițiile date , tratativele se amână pentru o oră.

Cineva l-a adus cu elicopterul, pe singurul medic cu patalama la mână pe o rază de o sută de kilometri.

E beat şi e mamoş, dar ce mai contează când pacientul acum e bine merci, - bea sake din aceeaşi sticlă cu taiwanezul, care şi-a cerut scuze publice. Între ei, reprezentați ai două nații de vecinătate, scorul disputei istorice este, cu aproximație, la egalitate.

Derutat de cum s-a întors roata, niponul s-a retras din afacere. În locul lui, la masa verde, va veni un luptător de sumo. Ceafă groasă şi dinți ascuțiți.

Sub şezutul supradimensionat, jilțul vechi scârțâie dar rezistă presiunii pe cetimetru pătrat.

Luptătorul râde clincănit, cu glas de copil. Râs contagios, care trece de la om la om. Hohotele se amplifică, se suprapun, devin isteria generală, timp numai bun

pentru ca noi, femeile de la bucătărie, să intrăm, şi să debarasăm masa de veselă şi resturile de dulceață, din care se înfruptă muştele de gunoi.

Între ei, toți făcând pe nebunii, Rasputin încă vorbeşte la telefon; înjură pe ruseşte, face promisiuni pe nemțeşte, se roagă pe româneşte, apoi trece din nou la limba maternă:

- Şto????

Vocea de la capătul lumii se destramă în gălăgia care iese prin ferestre, intră în codrii, sperie vânatul… Ştoo???

Rasputin se luminează la față! Nu a dat-o în bară nici de data asta!

Închide celularul, îl bagă în buzunar, ignorând faptul că *scula* era proprietatea şeicului.

Strigă, cere să fie luat în seamă de public.

În vălmăşagul sălbatic, cine să-l audă. Vede roşu. Îşi scoate ciubota de pe piciorul păros. Loveşte cu ea în masă aşa cum un judecător dă cu ciocanul, de faţă cu nişte avocaţi tineri şi neascultători.

- Merit să fiu pupat în... Mugeşte mujicul sigur pe situaţie şi gata să-şi dezlege băierile şalvarilor de mătase, să-i lase să cadă, să le arate lor, boierilor lumii, unde să-l pupe, pentru că el este adevăratul mecanismul Puterii generale.

S-a lăsat linişte grea ca de marmură. Râsul prostesc li s-a şters de pe faţă. Sunt palizi, stacojii, albi ca varul sau vineţi... fiecare după rasă, exerciţiu de rezistenţă în situaţie limită. Şi este o situaţie la limita derizoriului.

- Până mâncăm noi tot batalul, care se perpeleşte pe jar, în proţap, ajunge aici şi finanţatorul nostru! Vine başcanu-n

persoană şi nu vine dumnealui polovnikov, cu mâna goală.

Batem palma, ne lasă *mălaiul* pe masă. Nu vrea contract, semnătură. Omul meu merge pe încredere sută la sută.

Toţi au amuţit, apoi se foiesc precum legumele-n borş. Unii dintre ei sunt suspicioşi, îi recunoşti după ochii lăcrimoşi şi ieşiţi din orbite, ca la bolnavii de Basedov. Alţii-s duali, merg şi vin de la toaletă cu pantofii stropiţi pe bombeuri şi masca insului de succes afişată pe obraz.

Rasputin nu minte. De peste Munte se aude curând, vuietul asurzitor al unui avion modern de vânătoare.

În urma dihaniei cu bot argintiu, cinci paraşute albe şi una roşie se deschid, punctează, ca la mitingul de 7 Noiembrie, cerul senin.

Omul cu finanţele cade pe peluza sălbăticită, încadrat la milimetru de gealaţii

mascați şi cu automatele pregătite de tragere.

Are prinsă de încheietura brațului stâng o valiză, în care toți speră că sunt, teancuri, bancnotele de o sută.

Rasputin îl salută cu palma ridicată la cozorocul unui chipiu închipuit, semn că totul este OK în perimetru.

Gărzile de corp îşi conduc în siguranță maximă şeful, până în fața Contesei, care se ridică, priveşte îndeaproape, se freacă la ochi, iar priveşte şi… cade înapoi, peste pernele ce i-au fost aşezate sub fund, pentru a-şi lăsa impresia că priveşte lumea de sus.

- Dumnezeule! Nu se poate!!! Tu eşti Otto al meu!???!!!! Pramatie!Nu te-au ‘puşcat milițienii la zidul Berlinului, aşa cum m-ai lăsat să cred, şi eu te-am crezut ca proasta în târg!!

Doamne, cât l-am iubit pe şnpanul ăsta afurisit!!!!

Contesa este între agonie şi extaz. După mai bine de douăzeci de ani, singurul bărbat pe care îl iubise şi îl urâse de moarte, era din nou, dinaintea sa.

-Iubito!

- Ce caută un băutor de şampanie fină, ca tine, în Siberia?! Să nu-mi spui că tu eşti creierul afacerii noastre!!! Nu! Nu! Nu îmi face asta! Am jurat că niciodată nu mai merg pe mâna ta, sălbaticule !

Contesa s-a îngălbenit, apoi s-a îmbujorat toată, este furioasă şi starea asta o face să pară vie, frumoasă.

Aproape că a reuşit să fie tare ca piatra, dar o lacrimă i se prelinde de sub pleoapa fardată:

- Erika?... Spune-mi, nu ai nici o ştire despre fata noastră?…

Interlopul îşi trage casca de paraşutist de pe chelia lucioasă, clatină din capul cât bostanul, aşeză palma dreaptă pe pânza combinezonului de aviație militară, peste inima care îi bate normal, fără emoții.

Îngenunchează dinaintea Contesei, îi ia mâna şi i-o sărută îndelung şi cu dragoste. Era un semn de supunere formală dinaintea femeii.

Asistența internațională, ca la un spectacol cu surprize, a înmărmurit, apoi a prins să clevetească în toate limbile pământului.

Lucrurile se leagă de la sine. Cum nu se poate mai bine.

Doctorul de țară a plecat înjurând parveniții şi delimitându-se ca dracu′ de tămâie de prietenii nebuni ai Contesei.

Numai Dânsa, moartea, mai frumoasă ca niciodată, în cămaşă cam transparentă şi cu unghiile lăcuite în galben-verde, şi-a

făcut simțită prezența şi priveşte cu seriozitate scena de vodevil ieftin. Nu se vede că ar fi derutată, că nu ştie cum ar da bine, cum să procedeze.

Contesa cu Otto nu sunt Romeo cu Julieta, nici Tristan şi Isolda. Nu merită să-şi încarce, cu păcatele lor, nici sufletul, nici bagajul din diligența cu care cutreieră timpul şi spațiul singură şi neliniştită!

Mă vede şi mă recunoaşte sigur. Mi-a zâmbit. Doar ne cunoaştem încă de la Clinica de Urgență.

Deşi nu mai port pijamaua aia de mătase artificială şi miros a leşie de lemn, nu a sterilizante, Dânsa îmi face cu ochiul, complice, arătându-mi trupul lutierului,- un om vlăguit de metastaze şi opium, îmbrăcat în haine de modă veche, exponate căutate de mai toate muzeele lumii şi mai ales de casele de licitație.

- D’arvani va fi următorul pasager al diligenței de seară? O întreb încet şi retoric, convinsă fiind că lutierului nu i se va mai acorda nici un rol serios în scenariul ce se scria deja, cu minciuni şi crime, dincolo de uşile capitonate, la masa verde a negocierilor pentru un Munte de aur.

*

După întâlnirea de taină de la Castel, chiar de a doua zi, lucrurile păreau să fi reintrat pe vechiul făgaş.

Doar grămezile de gunoi menajer, ambalajele moderne, care nu putrezeau, mai aminteau că acolo, se încercase prin orice mijloace Schimbarea.

Este o după amiază ca de iulie, deşi la Nord de Continent este toamnă târzie. Lenevim provincial în poiana defrişată de cele câteva tufe de alun şi transformată în peluză tipic englezească. Rasputin în

persoană o rade zi de zi, cu cositoarea cumpărată direct de la fabricantul din Italia.

Ana cu Manole se hârjonesc, se prefac că se luptă pentru moneda pe care au găsit-o în molozul zidului prăbuşit chiar în noaptea trecută. Bănuțul cu zimții tociți, ajunge în iarbă, de unde, Crai îl ridică şi-l cercetează cu atenție, apoi decretează ca un numismat veritabil:

- Un coson!

Nimeni nu pare interesat dacă tânărul are sau nu are dreptate. Moneda nu mai stârneşte interesul nici măcar pentru Ana, care şi-a luat copilul în brațe şi-l alăptează. Sânul, indecent de alb, i se revarsă de sub piepții cămăşii,- țâță cu sfârcul ca o mură prinsă şi smotocită de gingiile încă fără mugurii dinților, gură de copil.

Eu îmi pieptăn părul care mi-a crescut şi e încărunţit de atâta cenuşă câtă am cărat cu făraşul, săptămână după săptămână.

Pieptenele de os trece prin firele sănătoase, le împarte-n şuviţe egale.

Resimt gestul ca pe o mângâiere capabilă să-mi repună sângele în mişcare.

Bărbaţii din grup roiesc în jurul Contesei, nu au ochi nici timp pentru o slugă ca mine.

Suntem un grup de primate desenate pe un perete de grotă, unde, după miliarde de ani a pătruns, în sfârşit, soarele.

Femela dominantă se dă în spectacol, se lasă *puricată* de masculii tineri, care se joacă cu ea precum un copil autist cu o biată paiaţă.

Ozonul din jur prinde a mirosi a hormoni răscoliţi şi o mulţime de fluturi albaştri dau iama peste noi, năvălesc

instinctual, vin după miros, împodobesc părul şi hainele tuturor.

Continui să mă pieptăn într-un soi de interdependență cu grupul ciudat, coagulat peste timp si spații.

Dochia, păstorița fără oi şi aproape fără veşminte, îşi înfige în pletele mele degetele mereu înghețate. Ea trage şi simt cum scalpul doare, mi se poate desprinde de creier.

- Auuu!

Țip şi mă retrag la o aruncătură de băț de ea, mai departe.

Astăzi, Dochia e pusă pe harță. Se ia de toți şi ne ține predici despre Viață.

- Când eram eu stăpână, la stână, îmi pieptănam părul fără martori, chiar fără lumină. Umblam după pieptene numai noaptea, când ciobanii dormeau, sforăiau de duduia sub bundă pământul.

Mai aruncam un buştean pe jarul proaspăt, mă întindeam pe foaia de brusture, pe blana de urs şi abia apoi îmi despleteam cosițele. Cosițele mele lungi de-mi atingeau călcâiele.
Jarul ne lumina de jur împrejur. La lumina lui mă pieptănam până mâna-mi obosea. Focul se stingea. Cenuşa se răcea. Lumea întreagă se întuneca.

-Părul de femeie nu trebuie atins, văzut, nici măcar de lumina feştilei! Zice şi Ana, privind țintă la mine.

- Ha! Da′ cine se mai gândeşte azi, la ce e bine ori ba?!

Dochia-i supărată nu doar pe mine. Pe sine. Are ce are cu întreaga lume. Nu îndrăznesc s-o înfrunt, să-i pun întrebări la care, până la urmă, tot nu-mi va răspunde.

Ş′apoi, ce-i? Pare a fi tânără, e poate virgină, dar după cum scriu cărțile toate, ar putea să-mi fie stră-străbunică.

Eu sunt o femeie modernă, tăvălită prin noroiul creației şi indisciplinată.
Mi-am spălat părul cu şampon scump, l-am tuns şi vopsit în roz, mov şi gri, l-am ars cu fierul, l-am întins la maximum în numărul meu de circ personal! Dacă am regretat ceva între timp? Nimic.
De ce, mi-aş ascunde părul sub tulpanul de in dat în culoarea sinelei, un acoperământ de cap fără broderii şi dantele?

*

Pentru prima dată de când sunt în solda stăpânei, aceasta se îndură să –mi vorbească, nu să-mi poruncească în neştire.

- Hai, mai povesteşte-ne, Cenuşăreaso, de pe la tine, din urbe!
Ce automobile se poartă? Care e cota la Bursa cafelei? Cine cu cine se mai ține la toartă şi dacă, nevasta savantului ăluia, cum îi zice… Cum îi zice, soro, că am un lapsus… Ei, femeia aia deşteaptă,

manechinul, îi mai papă banii contelui Dracula?

- Uite o pepită adevărată, Contesina!

Schimbă lutierul D'arvani discuția, cu intenție vădită de-a mă scoate din ecuație.

Artistul ține o aşchie de piatră în mâna care-i sângerează fără ca vreunul din cei prezenți să facă un gest, să-l panseze.

Din căpița de iarbă proaspăt cosită, Rasputin, asudat şi îmblânzit de oboseală fizică, găseşte potrivit să-i bage încă un cui în inima stăpânei.

- Ne intră auru-n cur şi noi muncim ca iobagii. Tu nu eşti înțeleaptă ca Regina din Saba.

Vei rămâne în istorie doar cu numele de călăreață, - o artistă de circ dispărut demult.

Hai, să dăm zvonul în țară, în lumea largă, că te-ai hotărât şi vinzi chiar astăzi

rahatul acesta de Domeniu, care ne pune la toți, oasele la corvoadă!

- Cine ești tu, să îți ascult sfatul?!! Regele Solomon? Nicidecum! Cum să mă las pe intuiția ta când, Țarul pe care l-ai *consiliat*, a fost împușcat el și toată familia lui. Șandramaua aia s-a dărâmat. Mama Rusia, pe care o plângi tu în pumni, a fost gata decapitată, servită istoricilor pe o tavă de aur… care s-a dovedit că după o vreme, coclește!

Ș'apoi, cum să mă încred în ce-mi spui, când știu că procuratorul de fonduri, marele investitor este Otto a' meu!

Parșivul! Mi-a smuls o dată inima din piept, fugind și luându-mi copilul cu el.

Cică, trage el sforile, mă scoate din zona de influență, vom fi din nou o familie. ..

Nu s-a ținut atunci de promisiune, nu se va ține nici astăzi.

Deci, scuip pe cuvântul lui şi pe prostia ta, Rasputine!

Pe moşia asta eu sunt stăpână!

Îi voi chema îndărăt pe Sfarmă Piatră, pe Ochilă…

Voi afuma cu răşină şi voi invoca Vâlva vechii mine. Nimeni nu mi se va împotrivi mie! De va fi nevoie, voi lovi personal minereul cu târnăcopul. Îl voi scoate la lumină împingând vagonetul …

- Facă-se voia ta, dar, până la urmă tot ai să cazi spetită. Atunci, ei vor fi sus, la putere şi-ți vor pune condițiile.

- Am visat că pluteam pe un ocean fără fund. Eram o scândură rigidă, eram singură. Este un semn trimis de Sus, şi eu îl ascult.

Nu voi alunga, cum vrei tu, muntenii din rosturile lor!

- Protejații tăi oricum îşi iau tălpăşița, pleacă la oraş. Destui împuşcă polul ca

hamali în port sau ridicând castele de nisip poporului spaniol. Nici într-un deceniu, vei stăpâni un munte fără suflet de om.

- Taci! Te rog …

- Ha, ha… Doare rana asta! Ia să mai învârt odată cuțitul în ea! Atunci va veni un alt Otto, sau mai mulți, o armată de trepăduşi interpuşi, se vor face presiuni de nu mai ştiu pe unde-ți vei scoate cămaşa!

Uite aşa, într-o zi, vei auzi: Huuuuurrrrr!

Fierăstraie, excavatoare, berbeci şi pikamere, ca în filmele de la miezul nopții, vor înainte spre castel, tăind nu piatra ci carnea inimii tale. Muntele va cădea singur în genunchi, se va oferi pe feliii.

Roca se va malaxa. Se va cerne prin ciur şi dârmon, se va spăla în cianuri.

Steril! Halda de steril o văd cum urcă la Cer! Alt munte, unul fără păduri, fără ape şi capre spurcate.

- Gura, mujicule! Nu sunt din plastilină, să te joci cu mine.

Vremurile tale, cu pistolul la tâmplă, gulagul şi chiar şarmul tău de vrăjitor cu noroc porcesc s-au dus, s-au dus!

De când nu ai mai hipnotizat nici măcar o găină? De o lună, de o săptămână? Vezi, karma ta se termină aici.

- Eşti nedreaptă cu mine…

- Ursul meu bătrân, am alte probleme de rezolvat pe lume. Ai auzit de aşa zisele fundații care se bat între ele, indecise dacă ar trebui să prezerve sau nu matricea naturii? Nu, sigur că nu..

Tu eşti, erai, as în escrocherii ieftine.

L-am trimis la şcoli înalte pe Crai. El este investiția mea!

Cum se întoarce, tobă de carte, punem de un Proiect teribil.

Voi atrage fonduri continentale reale, voi pune pe picioare cel mai mare parc natural din lumea de astăzi.

- Vor veni savanții să învețe aici, botanică, istorie, geografie, geologie?!!!… Miram-aş.

Rasputin este furios dar se reține să se răcorească înjurând, cum ar fi făcut altădată. Îşi ciupeşte vârful mustăților îngălbenite de tutun şi afişează acel rânjet de fiară ce evadează o dată şi încă o dată din cuşcă.

- Cu bani poți să cumperi toți pădurarii şi minerii care şomează astăzi, - chiar şi pe mama pădurii, dacă asta ți-e voia!

Vorbeşte obrăznicit, unul dintre cei trei ciobani, cel pus pe agoniseală, şi care, până acum a tăcut mâlc, muşcând brujul de mămăligă îndesat cu un calup de tof din soia modificată genetic.

- Am putea accesa fonduri şi pentru turmele tale… Ovine lăptoase şi cu lână bună de preşuri, - să nu vă mai tot omorâți între voi, ca proştii.

- Nu mă păcăleşti tu pe mine, Doamnă… zice păcurarul şi se retrage la umbra platinului, fără să fluiere din frunză, cum avusese cândva obiceiul.

-Ehei, eu pe Moartea în persoană aş vrea s-o trag pe sfoară… hohoteşte Rasputin, şi deschizându-şi brațele uriaşe, îşi umflă plămânii cu aer proaspăt, făcând ca pânza rubaştei să pârâie, apoi să se sfâşâie. Epiderma aproape ciocolatie şi acoperită cu păr sârmos se ivi îmbătrânită, cu crevase adânci ca nişte crestături de pumnal.

Toți, în afara Contesei, eram aplatizați, calmi în amurgul care venea ca un eveniment aşteptat, să ne învăluie, să ne unească în aceeaşi aventură de-a dreptul

nebunească. Nu era vis, nu era nici realitate, doar un loc şi un timp în care ne aruncasem ca nebunii aceia avizi de senzații tari, şi mai tari.

- Ce ziceți de un duş sub cascadă? Întrebă Contesa, convinsă că-i vom prelua inițiativa din mers.

- După ploaia de ieri, s-au rupt malurile, apa e grea de noroaie. Nu merg.

Am vorbit chiar eu, Cenuşăreasa şi nu-mi cred urechilor! S-o înfrunt pe stăpână nu mi s-a mai întâmplat niciodat′ până astăzi. Nu sunt mândră de mine, nu mi-e ruşine. Sunt o rebelă ce nu se poate abține.

- Ş′apoi?! Din pământ am venit, în pământ ne vom întoarce…

Mi se adresează direct lutierul. Vorbeşte apăsat ca şi cum mi-ar da o sentință.

Simt pe şira spinării furnicile morții.

În disperare de cauză, fug prin iarbă, prin smârcurile însângerate de umbra amurgului, îmi fac curaj, mă salt şi plonjez de-a dreptul în bulboană!

Vin şi ceilalţi, se aruncă, unii peste alţii, în lacul săpat de furia cascadei.

Mâlul fertil ni se lipeşte de pielea de sub lenjerie.

Suntem un întreg. Lumea de dincolo de maluri nu ne mai interesează. Totul s-a redus la un armistiţiu foarte scurt, dar în care bucuria libertăţii primează.

Ne stropim cu noroi unii pe ceilalţii, suntem plini de glod şi de energie ca bivolii tineri.

Nu ne mai pasă de aparenţe, nici de bani, nici de ce ne rezervă ziua următoare. Clipa asta-i efervescentă ca o pastilă de calciu aruncată în paharul cu apă.

Profit de împrejurare, mă hârjonesc cu slugile şi stăpânii, în chiar ochiul roşu al

unui soare care ne întoarce spatele, merge la culcare.

- O maimuță, am văzut-o fugind în tufişul de zmeur! Țipă ca din gură de şarpe Contesa şi se lasă cu totul în apa care, în accepțiunea ei, îi aparține şi ar trebui să o apere.

- Nu eşti la safari. De unde maimuțe în Emisfera Boreală?? O apostrofează Rasputin , morcănos că s-a stricat jocul.

- Atunci, un copil sălbatic! Pe domeniul meu se află un copil care a supt țâță de la lupoaică! Trebuie să dau ştirea asta imediat la ziare!!!

Nu e Crai aici, să îmi scrie discursul… Oricum, mă descurc şi singură în fața reporterilor…

- Ai avut doar o viziune, Contesina scumpă. Încearcă s-o tempereze lutierul, ieşind primul din apa tulburată de torent şi de oameni.

- Toma Necredinciosul! Dumnezeu Îmi arată norocul! Pe moşia mea trăieşte o vieţuitoare ciudată! Asta-i esenţa.
Vom face promovare, vom aduce turiştii excentrici.

- Era puiul de vulpe, stăpână, intervine Sfarmă Piatră, acum pe poost d egardă de corp,- cu gura plină de aluviune şi dorinţa de a intra în graţiile femeii fără de care, ştie, nu ar fi putut să trăiască ca un belfer.

- Taci, bădăranule! Muntele meu este magic! Nu-l voi distruge dar voi fi, vom fi cei mai bogaţi petrecăreţi din lume.

Personal îmi voi rezerva bilet pentru sejurul pe Lună. Voi fi prima femeie care va păşi pe urmele bocancilor ăluia… Cum îi spune americanului, ăluia, care a înfipt steagul în roca selenară şi steagul încă mai fâlfâie... Flutură ca un zmeu de hârtie în aer.

- Armstrong…

- Ia-ba-da! Ia-ba-bu!!! Acela-i cu Jazz-ul. Îmi place. Îmi place! Am să-l invit aici în vacanță.

Ce zici D'arvani? Ii scrii o Invitație?

- Cum să nu! Via …lumea cealaltă!

- Eşti de-a dreptul macabru, dar lasă… nu-mi pasă! Urma botinei mele, o vei privi de jos în sus, ca pe o amprentă fantastică!

Voi ceilalți, rămâneți pe poziție. Lipiți de moşie! Să faceți bani, să organizați conferințe, să răspundeți în numele meu reporterilor, dar mai ales, să găsiți şi să puneți exponatul în cuşcă!

- E doar un orfan, Contesă!

Mă aud vorbind şi nu-mi recunosc vocea, care tremură în timp ce cuvintele se împing, se alătură în fraze cât de cât inteligibile:

L-am hrănit cu resturi de la masa ta, l-am îmbrăcat în rufele tale demodate şi,

iarna l-am acoperit cu piei de animale… A fost botezat Frate!

- Un copil botezat aici pe moşie? De cine? De cine …

- Crai l-a salvat, i-a dat şi nume...

- Ciudat personaj este Crai ăsta! Ştie să se descurce mai ceva ca în Diplomație.

Nea Păsărilă, ia vezi, bre, trimite-i un porumbel, - nu, mai bine o telegramă. Să vină urgent acasă!

- ‘țeles, stăpână.

- Crai are potențial nativ cum nici nu mi-am închipuit. Nu se trage sigur din oameni de rând.

Contesa este din ce în ce mai exaltată, ca şi cum i-ar fi luat urma copilului pe care l-a avut dar pierdut. Numai că ea, ea era mamă de fată.

Suntem din nou înapoi, toți ciopor mergând spre iarba tunsă, din fața Castelului.

Pe jumătate goi, nici tineri, nici bătrâni, femei şi bărbaţi laolaltă formăm un trib de fiinţe ce aduc perfect cu homo sapienss, doar că epiderma noastră străluceşte de solzi din noroi uscat şi amestecat cu pulberi de aur.

Suntem aproape fericiţi, nu observăm schimbarea şi, cu hainele târâş după noi, călcăm roua în picioare ca un elefant ce a nimerit în magazinul de porţelanuri.

- Cenuşăreaso, să-i duci lapte dulce, câteva pâini şi un rasol de mistreţ, orfanului nostru!

-Bogdaproste, cucoană! zic şi-i mulţumesc Cerului pentru milostenia femeii care, nu ştiu să se fi spovedit cândva într-o biserică adevărată.

*

Deşi credeam că măturasem toate sobele de pe Domeniul, în partea de Sud a

versantului nu ajunsesem cu treaba, până în ziua aceea.

Aveam făraşul şi vătraiul cu mine, şi dorința de-a îi face hatârul stăpânei, care era hărțuită din toate părțile.

Lichele mondene, negustori de cafea, politicieni de ocazie, tipi de la filaj… o armată organizată după toate regulile jocului de ruletă, se străduiau s-o determine să semneze contractul de înstrăinare a Muntelui de aur.

Suma pusă în joc era exorbitantă şi nici măcar Crai, acum student la Finanțe, nu reuşea să țină evidența zero-urilor care urmau ca o trenă cifrei de la care se pornea, de fiecare dată altă ofertă, din ce în ce mai tentantă.

Aflată între ciocan şi nicovală, Contesa nu mai ştia cine îi era prieten şi cine sta gata să o căsăpească.

Otto, din lumea lui secretă, de departe, o şantaja punând gaj propria lor fiica, o fiinţă ca şi pierdută.

Erika, vie sau moartă, devenise moneda de schimb, în afacerea pentru care se băteau între el statele mai toate, Estul cu Vestul, invocau prin avocaţi veroşi dreptul de exploatare a filonului aurifer.

Încolţită, femeia era gata să cedeze, când, într-o noapte, însoţită de doar câţiva dintre servitorii de încredere, s-a retras, în secret la cabana fără nume şi fără adresă, loc paşnic şi unde, un parlamentar continental de acum celebru pentru modul de-a se impunea pe sticla televizoarelor, îşi plasase colecţia sa de fluturi exotici.

În bătaia soarelui de toamnă întârziată, văd trandafirii, din grădina surprinzător de bine îngrijită, toţi înfloriţi şi în culorile curcubeului. Îl văd şi pe grădinar, un bulgar în vârstă, împingând roaba cu

mraniță spre luciul serei care abia se zăreşte din spatele magaziilor.

- Bună să îți fie inima, om bun!

Îl salut şi aştept să mi se răspundă, timp în care, bărbatul cu pălăria trasă pe o ureche îşi vede de treabă, impasibil la cuvinte ca şi cum eu aş fi o biată furnică.

Nu sunt supărată. Merg pe cărarea ce şerpuieşte acoperită de marmură spartă.

E linişte lâncedă.

Am ajuns dinaintea serei, una ieftină, din polietilenă, dar suprapopulată de specii de fluturi care de care mai rare în atlasele de entomologie.

Simt deja în nări duhoare de vegetație grasă şi strivită sub genunchi de viță abia extrasă din mâlurile creației generale, de osmoză primitivă şi spirit nou, nevăzut, dar din care se naşte energia, hidrocarbura.

În mediul ambiant, sistematic şi cu voluptate, până şi lumea vegetală

sintetizează, injectează feromoni fertili în matricea generală.

O pădure de orhidee rare, plante carnivore, cresc şi mor în hârdaiele de plastic albastru.

Înaintez cu teamă congenitală prin jungla artificială şi simt cum aburul cu gust de căpşună se ridică, cade înapoi, se vălătugeşte în jurul meu, în jurul uneltelor mele de cenuşăreasă.

Dincolo de coşurile din papură, golite de nisip, plin de flori şi nectar, se înalță triumfal arborele cu fluturi de Madagascar.

Este un biet pom invadat de miile de larve ce-l devorează pe viu, îi rod frunzele, lujerii tineri cu zgomot de locomotivă în cremalieră.

- Parcă sunt viermii de mătasă, pe care îi creşteam în copilăria mea săracă. Îi hrăneam cu frunze de dud fără rouă, le aşezam ramuri uscate pentru împupare.

Când totul era ca şi gata şi visam la fluturii care ar fi trebuit să iasă, să zboare, - coconii de mătasă erau fierți în oală.

Mama scotea firul, pe care-l trăgea pe mosoare.

Amintirea asta încă obsedează, mă apropie de casa mea adevărată şi sunt gata să fug prin parc, prin pădure, să cobor din nou între oameni. Să caut oraşul.

Ştiu că libertatea e doar o iluzie care îmi face bezele ş'apoi îşi râde de mine. Am intrat de bună voie în circul ăsta mare, al lumii nevăzute, dar care ne coordonează fiecare mişcare.

Nu văd în jur nici o sobă, nici un şemineu, nici o vatră.

Mă debarasez de vătrai şi făraş, învăț horticultura rapid şi stropesc cu insecticide de ultima generație toată orangeria.

Tocmai torn ierbicidele în jurul plantelor de agave, când îl văd pe Arap Alb, în costum alb, tipic oriental şi cu muştiucul narghilelei strâns între dinții câineşti. Are ochii închişi, stă turceşte, cum îi şade bine unui paşă cu ieniceri şi armată.

Este atât de aproape de mine încât l-aş putea auzi dacă ar bate din palme.

Îi văd şi degetele pline de inele. Metalele diferite ca greutate, încastrate cu bruji din opal şi agată, se ating între ele, scot sunete ca de clopote adevărate.

E singurul zgomot care mai sparge monotonia în insectarul gândit ca un sicriu transparent şi incasabil.

Între mine şi prințul devenit de curând patron de boutique, stau suspendate aripi prăfuite cu polenuri uscate.

Simt cum un fâlfâit ca de vânt mă împinge, mă prinde în vârtej ca pe o apă

reziduală în vrana din centrul ghiuvetei de la o baie modernă.
Sunt în ochiul trombei de aer, eu însămi am devenit o tornadă.

Nu e locul meu în insecatrul straniu!

Alții, fluturii, vor depune ponta şi oul devenind larvă, o să roadă, se va hrăni cu ceea ce mai rămâne din mine.

Triumfători, nerăbdători, fluturii s-au trezit din cocon şi-şi trăiesc sezonul de-o clipă. O singură clipă!

- Sunt o verigă din lanțul trofic... Excelez! Merit aplauze cu ghiotora.
Filosofez şi dau să ies, prin uşa, în care milioanele de lepidoptere de toate culorie, mărimile şi apucăturile, se îmbulzesc să evadeze, să zboare şi să moară ca indivizi liberi , sub soare.

- Hei, tu! Aud, şi apoi, simt pe umăr palma unui ins care nu poate fi decât o gardă de corp. Are bust de hercule şi cuțit

înfipt sub brâul cu care şi-a adunat în pliuri şalvarii stacojii.

Nu am putere şi nici chef să mă lupt cu gorila, cu stăpânul gorilei. Eu sunt un nimeni, el un prinț şi un bandit care face Legea pe Drumul Mătăsii.

Mă las escortată, legată, de palmierul în care fluturii se bat pentru spațiu vital.

La cinci paşi de sandalele mele, dincolo de rogojina din trestie, - ca un şeic sadea, Arap cel vitez, cel frumos... pocneşte din degete.

Covorul de Persia, veritabil, moale, i se aşterne ca prin vraji, la picioarele goale.

Dinaintea lui, Contesa, ca în transă, îi serveşte limonadă cu ambră.

Arapul o trage spre el, o rostogoleşte pe covorul cu cearcăne de sudoare veche. Ea râde. El o gâdilă pe gâtul subțire cu sfârcul unei pene de struț de crescătorie.

Ea se ridică, se ruşinează, pentru că... aşa se cade într-o astfel de situație. Arapul o trage iar lângă el, lăudându-i tenul palid, cerceii cu diamanate veritabile.

Mi se face greață, simt aerul mocnit, duhnind a rut nepotrivit.

Peste capetele celor doi, fluturii îşi caută partenerul, sunt gata de împerechere. Masculii trec în fugă de la o femelă la alta.

- Asta-i Viața! Oftează din rărunchi până şi bodyguardul cu tors de granit şi se aşteaptă să fiu şi eu de aceeaşi părere.

- Ele, insectele, nu sunt monogame? întreb cu falsă pudoare şi între mine şi insul plătit de stăpân, se leagă un soi de târg, cam parşiv, din punctul meu de vedere:

- Mă laşi să plec, în schimb îți arăt un set de fotografii cu Contesa de pe când era tânără şi turbată. Nu ai să mă crezi, dar aşa cum o vezi...

- Cunosc bărbați care şi-au vândut sufletul pentru o noapte cu ea, au băut otravă, au dezertat din armată. Alții s-au duelat, au tâlhărit, au ucis pentru un pic mai mult decât un zâmbet de al ei, ipocrit.

-Alte vremuri, alți actori… Noi, cei de pe strapontine, am rămas tot noi. Îi răspund haidamacului, care văd că ştie mult mai multe secrete, decât mi-aş fi închipuit eu. Sigur a fost odată spion.

- Poți pleca dacă asta ți-e voia, dar… m-aş simți mai bine dacă te-aş şti părtaşă la *mizeria* asta, stai alături de mine!

- Fie! Am răspuns mult prea repede pentru o cenuşăreasă, incitată de aventură desigur, dar şi pentru a fi acolo, să smulg pana din mâna Contesei, de va fi pusă să dea cu semnătura, să-şi înstrăineze ca proasta, Domeniul.

Din nimic, o vrajă, ce nu poate fi regizată de om, coborâ peste noi toți, oameni şi insecte.

Cei doi, de pe covorul ca de rugăciune, par să se înțeleagă într-o limbă neomenească.

Între timp au apărut şi pernele cu fireturi de mătase şi ciucuri mov ca floarea scaieților. Este de față şi servitoarea, o turcoaică cu bust generos adunat în işlicul colorat ca o floare de trandafir de dulceață.

Poartă tava de argint cu boluri transparente şi pline ochi cu şerbeturi alese anume pentru Contesă.

Arap ronțăie un măr şi, din când în când, mai trage câte un fum din narghileaua în care apa face bule de aer fierbinte.

Pe covorul cu motive vechi de la cap la coadă, Contesa şi Arap Alb joacă şah.

Este un joc inteligent sau unul de hazard?

Habar n-am.

Partida a început fără piese, fără miză precisă.
Caii, turnurile, nebunii, pionii şi regele negru… stau lângă regina albă şi decapitată, sub fâlfâitul de aripi îmbâcsite de polenuri gata fermentate.
Gest inteligent, Contesa a făcut prima mutare. Arap următoarea…
Remiză.

Par a fi singura pereche fără probleme de pe Planetă, nu se grăbesc, au toată veşnicia la dispoziție.

Pe tabla din marmură unsuroasă, peste piesele lucrate în atelierele levantine, regi şi regine, cavaleri şi turnuri de pază, ofițerii şi caii îmbrăcați într-o singură armură, peste pionii anonimi - toți sunt pifani ai unui război fără de eroi.

Lăcrimez, îmi intră în ochi polen desprins din desenele de pe aripile parcă pictate de îngeri.

Casc şi un somn una cu moartea simt cum mă fură, cum împânzeşte tot insectarul.

Îmi las capul greu pe mâna dreaptă, par adormită.

Cei doi joacă din ce în ce mai lucid partidă după partidă. O fac fără furie, fără dorință de câştig, fără pasiune.

Nu ştiu câte seri şi nopți au trecut laolaltă, dar au fost desigur destule, pentru că văd cum părul în barba lui Arap creşte, se face din negru, alb ca bumbacul, curge peste piepții hainei din țesătură fină de Bagdad.

Contesa-i hotărâtă să câştige bani şi încredere.

Figurinele de fildeş se mută ca şi singure, fac obiectul unor stratageme de luptă demult pierdută.
Se spionează în draci, se înfige stiletul în spate, se face tot ce e posibil militar, ca să fie cucerită reduta.

Pentru prima dată în basm, Arap Alb este prins într-un joc din care nu va pierde, nu va câştia.

- Şah mat, viteazule ! triumfă femeia şi, cu sângele revenindu-i în obraji, îi dă mâna s-o facă pe nebunatica.

- Ai pierdut, eşti bun de pedeapsă !

- Fă ce vrei cu mine, Contesă !

- Din două una; ori traversezi sera cu fluturi gol puşcă, ori… mă iei de nevastă! Ha, ha… Este doar o glumă!

Femeia împăcată cu sine ar vrea să renunțe la intenție, dar prințul nu ştie desluşi un coşmar de realitate.

- Cosânzeano, dacă mai am nevoie de halva şi apă rece, te voi chema de îndată. Acum, te rog, retrage-te, în iatacul tău, aşa ca o domniță adevărată.

Fata cu bust generos şi iminei de mătasă pe picioarele frumoase, nu protestează - face plecăciunea de rutină şi dispare dincolo de paravanul japonez, pe care abia în clipa aceea îl văd în vegetația luxuriantă a spațiului claustrofobic.

Arap îşi descheie calm, unul câte unul, nasturii de sidef ai cămăşii albe şi lungi până la călcâie. Desface brâul lat de o palmă, din jurul taliei sale. Lucrează încet, privind direct în ochii Contesei, care-i rezistă ca într-un experiment de hipnoză.

Acum, gol ca Adam în Eden, se plimbă pe aleea plină cu pietre de marmură şi leşuri de fluturi.

Are pielea ca bronzul vechi şi muşchii i se văd cum se mişcă, perfect sincronizați

cu ideea mişcării. Nu se grăbeşte, nu leneveşte. Face drumul pedepsei corect şi nu emană nici cea mai mai vagă tentă de vulgaritate.

Când revine pe covor, are braţele întinse ca Iisus pe cruce.

Mii de fluturi şi larve de fluturi, ciorchini de culori diferite stau prinşi de el ca de un copac straniu. Are fluturi în pletele-i retezate pe frunte, în gene şi pe sprâncene, pe fiecare vârf de deget împodobit cu inele. Nu-şi afişează nici nu-şi ascunde bărbăţia proverbială şi, ca un prinţ de rang vechi, cum cere povestea, trece prin furcile caudine ale femeii bogate, cu scrâşnetul de măsele acoperit cu un zâmbet de mascul pur sânge.

Contesa sigur, simte şiroaie de transpiraţie pe şira spinării, dar rîde sadic - face haz de necaz, de ea ca femeie, de prinţul scăpătat şi care a învăţat repejor

legile afacerilor de miliarde - râde de lumea asta mizerabilă şi care îi creează atâtea probleme.

Harap Alb îşi îmbracă haina princiară, se lasă turceşte, pe covorul de Samarkand, cu gândurile duse aiurea.

Nu-l mai interesează femeia ridată şi cu dotă un munte din aur.

Bate din palme.

Consâzeana, îmbujorată, vine rapid, cu flaconul de parfum scump, din care îi toarnă gâlgâit, generos, în căuşul palmelor.

Mirosul din seră se amestecă cu cel de mosc veritabil. Prinţul îşi spală palmele, ca Pilat din Pont.

Fata frumoasă îi şerge degetele pe rând, cu pletele sale şi se retrage. Ţine privirile plecate, dar şira spinării e ca o linie, dreaptă.

- Încă o iubeşti ca nebunul pe Cosânzeana asta, prostuță. De ce nu o iei de nevastă?

- Haram! Ea nu-i din lumea care mă aşteaptă…

- În Secolul ăsta nu mai contează împărățiile, mezalianțele… Inima ori banii sunt cei care dictează.

- Şi sângele neamului...

- Cei din *neamul* tău erau cât pe ce să mă arunce în aer. Umblam prin Bazar, când: Buuum! Bomba !

Am văzut trupurile sfârtecate, răniții… De ce nu puneți punct ostilităților!?

- Ai luat-o razna, Contesă. Să fim rezonabili, Pacea este doar aşa - un substantiv inventat de oameni, nu are consistență.

Pentru ce am mai fabrica arme, muniție, dacă nu ar exista zone de conflict aproape permanente ?

- Facem Marşul Păcii!

- Dacă vrei să ajungi iar în cămaşă de forță, încearcă să ieşi cu idei comniste în stradă!

- Dar, şi unii şi alții ați tras fără reținere! I-ați pus la zid, i-ați excutat! Bieții de ei, civili şi nevinovați.

Arap şi-a lăsat capul în pipet ca un berbec nătâng. Îşi adună picioarele sub şezut, apoi şi le întinde cu obrăznicie, până când atinge cu degetul mare crinolina Contesei.

Bărbatul simte mătasa umezită dar încă răcoroasă, acoperindu-i tălpile pleznite de drumul prin deşert.

- Bei o limonadă, o cafea? Zice.

Ea îi răspunde printr-un gest ce ar vrea să însemne *indiferent*, se lăsă cu tot trupul ei micuț, peste picioarele lui, care miros a basm, a mosc şi transpirație adevărată, de om.

Ar vrea să fie o cadână tânără, să îi ungă trupul plin de răni şi păcate cu ulei de cocos, cu mirodenii nepoluate.

Îi masează doar tălpile cu scobitura adâncă, apoi călcâiele şi iar, înapoi pe mediană, ajungând la degetul mic, la cel mijlociu, la cel mare, şi aşa mereu, numărând în gând, înainte şi înapoi de o mine şi una de ori.

Arapul are obrazul uşor congestionat sub bărbuța cănită.

Ea constată că-i slăbăog. El se preface a fi ruşinat ca de un mare păcat. Îşi ascunde fața în perna de mătasă umplută cu puf de pinguin.

Eu am prins să transpir şi simt pe buze sărătură de sânge. Mi-am muşcat buza ca să nu țip.

Sunt furioasă pe femeia proastă care face jocul bărbatului. Un bărbat nepotrivit ei şi care o jocă pe degete.

În fond e viața lor. Facă ce vor.

Ies din insectarul duhnind a metamorfoză şi a luptă pentru perpetuarea speciei.

În urma mea, garda de corp, trânteşte uşa din sită, închide locul prin care era cât pe ce să fugă, să se elibereze cohorte de fluturi adevărați, nu din hârtie sau din staniol.

*

- Am văzut cum a căzut un înger din Cer! Zace în iarba de lângă fântână…

Frate vorbeşte sacadat, abia dozându-şi aerul ce-i intra şi ieşea din plămânii pregătiți genetic pentru trap şi galop, nu pentru emoțiile ce ar putea face chiar dintr-un om neom.

- Povestea asta-i din cartea scriitorului ă'luia cu Veacul de singuratate. Îngerii nu cad, nu se scutură ca ghinda din stejar toamna.

Îl pun la punct, poate un pic prea atotştiutoare, pe copilul care are, recunosc, o imaginație extraordinară.

Încerc degeaba să-l împac, să-i mângâi coama ca de mânz sălbatic, să-i vorbesc despre hotarul clar dintre real şi ireal.

Frate, insistă ca nătângul, mă trage de mânecă spre locul unde, pe troscotul crescut anevoie, lipit chiar de ghizdul fântânii, zace învins de gravitație el, Meşterul Manole.

Are răni deschise pe genunchi şi pe coate, clavicula-i spară sub aripile de şindrilă prefăcute şi ele în țăndări.

Nu mă pricep defel la bandaje, la reparat oase.

Ana vine în fugă şi-i doar în cămaşă. Îşi bombăne bărbatul, care încă mai crede, nebunul, că poate ridica din nimic o biserică.

- Nu mai poți avea încredere în nimeni pe lume. Cine ți-o fi tras scara de sub picioare, prostovanule?!

- Duşmanul, Ană dragă!

Cine mai are nevoie de meşter şi mistrie, când s-a inventat betonul armat, sticla de plastic?!

Dacă nu rămân olog pe viață, dacă scap şi de data asta, mă fac impiegat de mişare sau, mai bine, antreprenor de pompe funebre; cică groparii, cioclii o duc boiereşte, tot cu vin şi colivă!

- Termină cu tâmpeniile astea, că-mi vine a plânge.

Ce ar fi să ne înscriem la Loteria vizelor ? Schimbăm locu', schimbăm şi norocu'.

Ana aruncă propunerea la *limită* printre hohote de plâns şi suspine.

- Hai cu tata, nu mai jeli că n-a murit nimeni !

Sună mai bine la doctoru′ de familie! Să urce urgent Muntele, să vină,- să pună şi un sac, doi, de ipsos, în şaretă…

- Ce vrei să mai faci, omule ?!!! Stucatură cu amoraşi şi ramuri de glicină !?…

- Țțț! Umărul şi câteva coaste mi-s frânte. Le auzi? Sună pe sub piele ca surcelele.

Privesc, cu milă amestecată cu invidie de femeie aproape bătrână, la Ana, care e mereu tânără, fertilă, întruna gravidă.

S-a ciucit lângă fântâna din care nu se mai bea apă de pe vremea în care fata moşului era harnică şi încă virgină.

*

- Cenuşăreaso, aici nu-i de tine!

Treci şi ține focul viu sub tigăile de aramă, sub oalele în care fierb oasele de urs şi mistreț… Scoate, adună toată cenuşa răcită în poală.

De nenea Monole, las', am eu grijă cum n-a mai făcut-o nimeni. Mergi sănătoasă, Meşteru-i ca jderul, - dacă nu zboară, sare şi cade mereu în picioare.

Suplă, cu rochie albă, şorț roşu şi părul acum lăsat despletit peste spate, Moartea îmi vorbeşte privindu-mă în ochi, în lumina lăptoasă a zilei noroase, apoi se lasă cu milă nebănuită deasupra rănitului.

Se aud înjurăturile medicului, pe care şoferul Contesei l-a adus direct de la birt, şi acum îl saltă din paiele cu care e plină trăsura, îl depune, ca pe un snop, dinaintea rănitului, care, sigur, dacă nu ar fi un erou de Legendă, ar urla ca un lup de durere trupească.

- Misiunea ta a fost îndeplinită. Gata, valea! Îmi zice din nou, Dânsa, dar o face cu un fel de iubire de soră mai mare, luându-mă de după umeri,

ghidându-mi paşii spre sala de banchet a Castelului.

*

Spațiul opulent cu lumina lumânărilor, multiplicat în zeci de oglinzi venețiene, e plin ca un stup cu albine de oaspeții veniți acolo pe uscat, pe apă, pe aer…

Simt moartea în spatele meu, prietenoasă dar rece şi rigidă ca o scândură ce îndură rindeaua. Mă înfiorez şi îmi promit că, chiar de voi ajunge într-atât încât să vorbesc în oglindă, nu voi întinde niciodată pelteaua bârfei cu Dânsa .

Am muncit amândouă, cot la cot şi tăcute ca mormântul, noaptea întreagă, la întins masa, la numărat tacâmurile şi turnat tărie-n pahare.

Acum, prin fereastră văd cum iese Luna, una plină şi lucioasă ca untura de gâscă îndopată cu grăunțe de aur.

Dânsa şi-a pus pe umeri, peste locul de coasă, o dantelă neagră, subțire şi creață. Dă buzna afară.

Cucuveaua vine şi ea, nechemată.

Îşi înfige ghearele în fibra de ață mercerizată. Râcâie, ciupeşte până la sânge, nu are stare.

În cele din urmă, vălul de dantelă bătrână se face fleandură, tot fire de mătase amestecate cu lână plină de mucegaiuri.

Când revine în sala cu lumină ca portocala, Dânsa este o femeie palidă, gata bolnavă, dar umblă dreaptă, majestuoasă, ca o persoană pe cap cu mitră regală.

Este sigură pe sine şi pe ziua de mâine. Este încă foarte lucidă printre zecile, sutele de inşi cuprinşi de griji, patimi şi nebunie.

Iată-o, se apropie, este deja lângă masa plină. Alege de pe tavă două pahare. Le

loveşte între ele, aşa cum munţii se mai bat, la cutremur, capete-n capete.

Cristalul pur se sparge. Sticla fină trece înapoi în siliciu, o mulţime de bobiţe ca de argint viu, se împrăştie printre încălţările celor care nici nu le iau în seamă. Oamenii puternici cad şi iar se ridică un fel de păpuşă comună, un hopa-mitică.

Sunt aici, din nou, faţă-n faţă,- toţi aşa zişii *făcători de pace,* comercianţii de rachete intergalactice, nobili fără blazon dar cu insule în acte de proprietate, codoşi, târfe de lux… o mulţime de chibiţi ce fac pariuri în contul experimentului Big Bang şi joacă *barbutul* la sânge pe Piaţa Mondială de lalele şi aur.

Prinsă, dusă şi strânsă-n lesa conspiraţiei globale, Contesa a băut hulpav, cu disperare. E beată şi neliniştită ca o focă gata de împerechere.

Un gealat a săltat-o drept pe blatul mesei, unde dansează din buric printre platouri cu homari, purcei de lapte, fructe de mare…

Moartea însăşi bate din palme, ține ritmul turbării umane.

Deşi transpirată leoarcă pe sub peruca roasă de molii, cu cercurile crinolinei ridicate până deasupra jartierei brodată cu perle, Contesa nu pare a fi o femeie stricată.

Este Artistă. Îşi face *numărul* cum ştie mai bine.

- Să se pupe mirii! Să-se-pupe!!!!!

- Ce miri, cucoană? Eşti nebună! Azi nimeni nu se mai însoară şi nu se mai mărită pe întreaga Planetă. Îndrăzni să o înfrunte prusacul, veteranul cu picior de lemn şi medalii care-i recunosc meritul în lupta dusă pentru spațiul vital al patriei pe care a servit-o până la capăt.

- Atunci, o cuvântare! Ia, să văd, care dintre voi, aveți gura mai mare!

Revine Contesa, un pic cam sarcastică, dându-le de înțeles că, bat apa în piuă, mănâncă şi beau pe degeaba.

Femeia, tot mai sigură pe poziția cucerită, păşeşte ca dropia prin lanuri răscoapte, prin blide, către capul celălalt al mesei de petrecere.

Moartea i se dă la o parte din cale, îi face loc, o încurajează:

- Distrează mitocanii, *orbii* care nu-ți văd ridurile, varicele albastre ca şerpii, nici calviția cu care te-ai pricopsit, Contesă, după cura de citostatice!

În lumina lumânărilor bolnava pare a fi o divă adevărată, o femelă apetisantă pe care masculii o sorb din ochi, se ling pe buze şi îşi sting jărăgaiul animalic dând pe gât pahare după pahare cu băuturi extrem de periculoase.

Moartea este din ce în ce mai mândră de Contesă ca femeie ce ține piept unei trupe întregi de mercenari plătiți şi înarmați până-n dinți cu argumente care de care mai măsluite, gata să sară pe ea, să-i sfâşie trupul, să-i ia mințile şi moşia.

Fosta artistă de circ este ca electrizată, luminează când dansează, aruncându-şi în dreapta şi în stânga veşmintele.

Crinolina a căzut ca o cortină de tafta vişinie.

Contesa i se arată adunăturii de inşi fără nume, aproape goală şi suplă ca o nalbă într-o noapte polară.

Până şi moartea cade pe gânduri, se retrage din jocul care, pare a-i scăpa din mână. Dânsa reazemă soba rece din cahle, oftează şi-şi trece degetele greblă prin păr, se pieptăna fără pieptene, fără oglindă, ca în fața unui jăratic, peste care, eu, Cenuşăreasa, am uitat să mai pun

vreascuri. Apoi, îşi aruncă dintr-o zvâcnitură, cosița cu fundă neagră pe spate. Râde speriată de propria-i imagine.

În lumina cu izuri de ceară, nu îi mai văd obrazul. Numai palmele.

Nu poartă mănuşi pe degetele-i albe şi definitiv înghețate.

În vreme ce Contesa este palpabilă, din carne ce asudă şi din sânge ce-i umflă vizibil aorta, Dânsa-i numai o umbră, un crochiu pe fața Pământului, de care ne temem, ne ferim să-l privim în față.

- Am un discurs potrivit pentru seara asta! Țipă D'arvani şi, pentru că nimeni nu-l ia în seamă, loveşte cu diapazonul de trei ori la rând în buza carafei cu vin de Porto.

Vasul scoate câteva sunete muzicale clare, apoi se clatină, cade…

Câțiva lachei îl aplaudă pe muzicianul care, pentru prima şi ultima dată în viața sa, pare a fi un bărbat sadea.

Mai cere o porție de fudulii de mistreț la grătar şi țuică, alt dețiu de alcool.

- Să ne trăiască stăpâna, Contesa de aur! Toastează şi chicoteşte lutierul, ridicând primul paharul.

- Trăiască, trăiască, trăiască!…

La mulți ani! Intonează grav, apoi țâpuresc cu toții, deodată, aşa ca ciorile şi ca vrăbiile împreunate în stoluri eterogene, de victime şi răpitoare.

De afară, din dreptul ferestrelor larg deschise, Sfarmă Piatră, Palmă Cot, Flămânzilă, Lungilă, Păsărilă, Ochilă, ciobănaşul mioritic; norodul priveşte invidios şi prostit de atâta dezmăț.

Ana îşi ține palmele pe pântecele rotund şi salivează. Pofteşte la tortul cu banane şi cireşe amare.

Manole, în cârje şi plin de bandaje, înjură parveniții şi *lumea,* care s-a dat cu sus-ul în jos.

Lipseşte doar Arap Alb, vedeta după care alergă toți paparazzi, încercând să-l surprindă în flagrant cu pupila Împăratului Verde.

Neobişnuită cu țuica autohtonă, lumea ai′ bună, s-a prostit de-a binelea. Stăpâni şi sclavi, curtezane de lux şi femei de afaceri, toți în păr declară pe proprie răspundere, că sunt gata de luptă pentru Dreptate.

Ba, chiar bat palma, îşi pun semnătura pe prima Petiție, cea care vorbeşte despre discriminarea femeii şi lupta rasială.

- Să începem cu regatul lui Darius! Vă promit că toți bărbații din sala asta, vom avea un harem personal, cadâne şi covoare scumpe, persane!

- Punem racheta pe hartă şi… gata!

- Big Bangul…. Final!

- Ba, să investim mai întâi serios, în mausoleul eroilor, tovarăşi!

-Hoo! S-o luăm strategic!

Cine votează… pentru combaterea sărăciei?

- Nimeni!

- Cine se abține?… Deci, în unanimitate, mergem înainte!

Moartea din ce în ce mai exaltată, ca o femeiuşcă de stradă, râde cu gura ei plină de incisivi dați cu şmirghelul şi dimineața şi seara.

Pare a fi angajată într-o promoție la pasta de dinți!

Lângă Dânsa ca din pământ, a apărut copilul pe care nu l-a văzut până în clipa de față, nici un ochi de turist.

Frate este palid şi transpiră de frică. Nu a mai văzut atâția oameni laolaltă nici o masă aşa de mare şi plină mereu de bucate!

- Să nu uităm de ce am venit! Țipă peste rumoarea generală, tehnocratul, un brahman slab ca orice yoghin.

D'arvani, se zbate să o dea jos de pe masă, pe Contesă, care încă nu s-a trezit din beție dar dârdâie de frig, nu de ruşine. Lutierul se uită în jur, cere ajutorul pe care, se pare că nu vrea să i-l dea nimeni.

- Aia-i turbată! Zice Frate cu vocea înecată în lacrimi de spaimă adevărată.

Nici măcar el, un fel de îner terestru, de data asta nu-i rezistă ispitei de a privi cu jind masa, pe care lumânările se topesc, mâncarea devine un gunoi menajer prin care se târăşte Contesa.

-Femeia asta are un Munte de aur!

- Ei??? Ei, ce zici de asta, pui de om?

Moartea insistă, vrea să-l facă pe Frate să-şi ceară, el, iertare pentru toate păcatele adulților care petrec Noaptea Nebunilor

fără să-şi facă probleme de credinţă sau de onoare.

- Voi nu aţi mai văzut oameni care se distrează?

Întreb eu, fără pic de interes, doar pentru că, din punctul meu de vedere, Dânsa nu este tocmai cea mai indicată pentru a da sfaturi în astfel de probleme.

Îmi răspunde Frate.

- Oameni??? Cum să nu!

Am întâlnit trei păcurărei. Se bârfeau între ei… Am stat cu Manole, pe când tot ridica ziduri în gând…

- Alţii?

- Îi ştiu din vedere şi pe Împăratul Roşu şi pe Împăratul Verde; ce măcel au mai făcut la vânătoarea de căprioare!

- Păi, ăştia doi sunt duşmani de moarte, copile.

- Nu cred, se îmbrăţişau între ei...

- Ăsta-i Circul, Frate.

- Şi toate animalele moarte?!

- Asta se numeşte A fi la Putere!

Vei creşte, vei da şi tu de gustul banului...a aurului. Am auzit că îți doreşti deja calculator, maşină…

-Minciună! Eu am nevoie doar de o cămaşă, doamnă Cenuşăreasă. Iarna mai pun pe spinare şi blană de lup sau de oaie…

Da', ce-i *circul?* Ce sunt *banii*? Nu înțeleg nimic din ce vorbesc oamenii. Cine-s ei, cei care ling unde au scuipat o dată?

Şi femeia, doamna de pe masă e tare frumoasă! Da' de ce umblă ca lupoaicele, dezbrăcată? Sigur nu-i o femelă care-şi duce puii în gură, acasă!

- Noi, oamenii, nu avem blană, nu avem gheare din născare. Trebuie să ne luptăm cum putem, între noi, pentru haine, pentru mâncare…

Încer să-i explic, dar Frate devine tot mai nedumerit. E aproape străveziu în para făcliilor despre care el, cel care cinează la lumina stelelor, nici nu ştie nimic.

Aş vrea să îl mângâi din instinct de mamă. Orfanul se retrage, fuge de mine, din teamă pur şi simplu congenitală.

Îi iau urma prin curtea Castelului, trec pe lângă moarte, o sfidez, i-o iau înainte.

Dânsa fluieră ca în cartier şi, cu papucul cusut dintr-o piele întreagă de capră, îmi pune… piedică. Trişează.

Cad peste tufişul de zmeur din care nu a cules fructele nimeni. Sunt roşie pe mâini, pe față, de-a lungul picioarelor pe care le simt moi ca din ață.

Mi-a fost de ajuns o singură glumă proastă să mă simt ca o zdreanță. Mă simt iar obosită, bolnavă, murdară, ignorantă şi mai ales vinovată de tot ce mi se întâmplă în viață.

- Ceva nu e tocmai în ordine nici cu mine, nici cu Dânsa,- prea ne jucăm de-a şoarecele şi pisica. Vorbesc ca şi cum aş fi singură.

*

La doi paşi de mine, pe un bolovan alb, Frate şi Crai, doi orfani, s-au întâlnit şi vorbesc despre Codul Legilor după care ar trebui să se conducă *ciudații,* invitații Contesei.

Nu ajung la nici o concluzie şi Frate îşi fluieră câinii. Cățelandrii vin salivând, i se împleticesc printre picioarele încălțate în opincuțe de gumă, sintetice. Zburdă laolaltă prin humusul din ferigi şi fulgi de metal scump, nu pirită înşelătoare ca ochiul de diavol.

M-aş lua şi eu cu ei, să mă simt din nou liberă. Dar, simt răcoarea pământului cum mă prinde de glezne, cum mi se înfăşură

peste încheieturile cu reumatism, ca o compresă primitivă şi vindecătoare.

- Frate, nu luăm noi păcatele omenirii în spate.

- Crai, promite-mi că, atunci când vei fi domn mare ca ăştia….

- Vom trăi şi vom vedea! Hai, mai bine să căutăm măcriş şi mere sălbatice... Ecologice. Astea sunt acum la preț în marile oraşe.

- Nu mi-e foame de mâncare…

Vocea micuțului era tremurată şi nesigură pentru prima dată de când a ieşit din ograda bordeiul lor, acum acoperit doar pe jumătate cu ferigă uscată.

Crai, deja student eminent, dedat la acadelele lumii civilizate, încercă să-l liniştească dar o face fără prea multă convingere.

Nu-l mai recunosc pe Copilul de ieri în tânărul instruit, pregătit asidu să ajungă

bancher nu lider de partid. Nu mai este Crai al meu, copilul care se juca de-a Iisus, modelând păsări din tină şi rocă auriferă.

Programat, ghidat şi susținut din contul bancar al Domeniului, Crai a ajuns într-un timp record, ceea ce numim îndeobşte, un tânăr de viitor.

Este riguros, inteligent şi pragmatic. Nu mai consumă apă de izvor, nu are de gând să revină în bordeiul său vechi şi mirosind a fruct de măceş.

*

Dis de dimineața, toți s-au trezit mahmuri dar nerăbdători să audă cornul de vânătoare. Se aud ogarii scheunând şi helicopterele care survolează teritoriul de acțiune.

Sunt chiar şi câteva avioane uşoare, particulare, cu trăgători de elită care-şi potrivesc tirul țintei pe fascicolul laser.

Prin codrii milenari mărşăluiesc hăitaşii desculţi şi blindatele dotate cu muniţia experimentală, arme cu care s-ar putea cuceri un continent întreg nu o rezervaţie naturală.

Toţi se prefac a fi uitat orgia din noaptea trecută. Par a nu mai fi interesaţi de zăcământul de aur, pentru care s-au adunat şi roiesc în jurul Contesei năbădăioase.

Mirosul sângelui proaspăt e mult mai puternic decât banul, îi excită, le redă iluzia bărbăţiei absolute.

Până şi veteranul de război din Golful Petrolului, răsuceşte mitraliera şi scaunul rulat, se foieşte pe lângă fustele Dânsei, femeia ca gheaţa, care le serveşte micul dejun; sângerete şi vodcă destulă cât să se îmbete o garnizoană.

Se strigă lista, se împart pe două tabere distincte; elita şi plebea.

Nu-mi aud numele, dar trec printre cei care vor primi diurnă şi un procent mai mare din pradă.

Noi vom mâna turmele de căpriori cu bâta, în cătarea puştilor cu lunetă.

Se aud trompeții şi turnirul sălbatic se pune în mişcare ca o maşinărie gigantică şi imposibil de-a mai fi oprită la o simplă comandă.

Alerg ca nebuna prin viroage cu afinii-n floare, prin codrii în care, lutierul D'arvani *notează* din toporişcă, toți arborii de rezonanță .

Urlu ca să sperii vânatul mic şi vânatul mare. Calc frunzişul în picioare, alunec, cad… ca şi cum eu aş fi lovită de gloanțe.

Îmi miroase a iuft şi sudoare.

Deasupra mea văd doar o talpă de cizmă, o recunosc, este cea a muscalului.

Rasputin ține laba în aer, ca un elefant piciorul de-o tonă, deasupra dresorului. Nu calcă.

Mă prinde de mână, mă ajută.

Are ochi lăcrimoşi şi rânjet senil întins peste barbă, peste mustăți, peste gura ştirbă.

- L-am împuşcat, eu am ucis cerbul-staroste!

Se laudă şi trage o rafală de mitralieră în aer.

Este semnalul la care trupele de asalt se adună de prin văioage să vadă minunea, - un cadavru numit: trofeu cinegetic.

Cerbul care a purtat o sută de ani pomul vieții este doar o pereche de coarne gigantice.

- Nu ai nici un merit. Ogarii mei i-au luat urma! Protestează prusacul cu picior de lemn, dar tace când vede furia din ochii

nebunului, care ține automatul cu țeava îndreptată spre dânsul.

- Eu l-am mitraliat… Raaaapppp… raappp… rap! Acum să-i jupuim pielea, să-i scoatem coarnele!

Cine vrea carne proaspătă? Nimeni?! Atunci, să le-o dau javrelor tinere. Au dantură bună, ele pot mesteca şi carnea de vită bătrână.

- Eşti prea generos cu ceea ce nu-ți aparține, prietene Rasputin, dar, hai, să fiu o dată în Istorie de acord cu tine.

- Eu sunt Istoria, Friț, şi azi sunt generos ca un paşă.

Ia, de poftiți, gospodari, tovarăşi, domnilor veniți de vă fotografiați cu ceea ce a mai rămas din cel mai râvnit vânat al Europei!

Vânătorii cască ochii, cască gura dar tac mâlc. Ştiu, sunt încă la cheremul nebunului.

Generalul în rezervă dă semnalul, toboşarii bat de să-mi spargă timpanele. Gorniştii sună refacerea trupelor; acum sau niciodată!

- Înainte, marş! Nu ne retragem de pe poziţii fără un urs admirabil! Strigă cu toţii şi se afundă iar în codrii înneguraţi de cetină.

Rasputin le-a tras clapa. Îşi savurează gloria privind în Cer, sus, peste rămurişul coarnelor unui cerb care a împodobit cu răsuflarea lui toate cele patru elemente.

Când în revine în fire, cere o vodcă dublă.

Moartea, cu bonetă de chelneriţă şi minijupă mov, se preface că nu îl aude şi porneşte în marş, cu plutonul de inşi cu cuţite la banduliera ce le cam strânge burdihanele supraalimentate cu delicatese interzise pălmaşilor.

- Kudai, deduşca??? Satirul pune întrebarea şoptit.

Nimeni nu are nevoie de el, nici de mine.

Mă simt părăsită sub cerul perforat de viermi-sârmă.

Da, ştiu, realizez că sunt în pădure, nu în spital, în salonul cu tavan alb şi tuburile fluorescente. Dar, departe de partida de vânătoare este o plictiseală de moarte.

Narcisele sunt demult trecute din flori în seminţe şi, citadina care am fost, tânjeşte după nebunia bulevardelor şi şocul mediatic al zilei, - drogul ireversibil care îmi creează falsa senzaţie că sunt o monadă din ceea ce denumesc filosofii: Umanitate.

M-am rupt de trupa ucigaşilor de animale, de cei care au invadat codrii, îşi iau tainul de sânge şi adrenalină.

Nu suntem în sezonul de vânătoare şi iepuroaicele fug cu puii neînțărcați încă în lume. Mistreții renunță la ghindă, îşi ascut colții în gresia din stâncă, gata să se lupte pe viață şi moarte cu omul. O nebunie.

Eu o iau pe scurtătură, spre locul unde Crai îl învață pe Frate jocul de poker.

Din bordei nu se mai aude larma luptei absurde. Puşcaşii şi Moartea trebuie că vor fi ostenit, îşi vor fi ridicat tabăra pe cumpăna apei.

Habar n-au că, pe sub rocă trece un râu de lavă; nici apă-vie şi nici apă-moartă, - metalele fierb, se scurg prin rift, prin peşteri şi subterane, colmatând tot lacul vulcanic.

De fapt, stăm pe un vezuviu gata să erupă după milioane de ani de hibernare.

Seismologia ca materie nu se învață încă la şcoală.

*

Când nu-l mai aştepta nimeni, a revenit pe Domeniu şi Arap Alb.

Are după el, o caravană de cămile pline cu ţiţei din conducta trans-continentală.

Împarte în stânga şi-n dreapta, canistrele, ca un nabab pungile cu diamante.

Toţi îşi fac plinul la motorizate, în plină hărmălaie.

Într-un târziu cade şi liniştea, mare cât un semn de întrebare.

- Mi-ai adus *puiul* târgului, aşa cum ai promis?

Îi şopteşte Contesa, atingându-i sfârcul urechii cu buzele arse de febra bolii incurabile, dar şi de emoţie.

- Nu e chiar Elzorab, dar are crupa fermă şi neastâmpărul nisipului spulberat de pe dune.

Dacă armăsarul acesta nu e ceea ce ţi-ai dorit, te rog să mă ierţi!

Arap Alb poartă veşminte şi însemne de şeic capabil de multe afaceri. Are gesturi ferme, care vor să arate că el nu poate fi cumpărat cu un pahar de borviz.

Contesa bate din palme. Ține să-şi înşeueze singură armăsarul. Un pursânge arab, pentru care în marile târguri s-ar oferi o sumă imposibil de stabilit fără licitație.

În curtea Castelului, stăpâna face câteva ture la trap, apoi la galop, sare peste obstacolul pe care Rasputin i l-a aşezat la nimereală.

Totul iese la milimetru şi lumea aplaudă amazoana, marea artistă de Circ.

Dinspre vale se aud urcând căruțele țiganilor nomazi. Nu sunt angajați pe post de figuranți, nu vin pentru a se lasă traşi pe pelicula unui film ce va face, mai apoi, turul continentului.

Este un trib liber şi fără prejudecăți în ceea ce priveşte legătura legilor cu statul de drept.

Nu vin la Castel să cerşească, vin să-şi ia înapoi cea ce-i a lor.

Armăsarul nechează recunoscându-şi adevăratul stăpân. Bulibaşa-i desculț şi cu un dinte de aur în gură.

Armăsarul se ridică pe două picioare, apoi îşi revine.

Contesa descalecă nedumirită, l-a lovit degeaba cu palma pe spate. Armăsarul fornăie, adulmecă aerul în care se simte fum de vreascuri, fum ce se trage dinspre locul în care țiganii şi-au instalat corturile, şi-au făcut tabără.

Îi aud şi eu cum cântă la armonică. Este o melodie de ocnă, tristă, nepotrivită cu verdele pădurii.

Arap Alb gesticulează, lasă se înțeleagă că totul este OK în ceea ce priveşte târgul lui cu țiganii.

Contesa ar vrea să îl creadă dar, Rasputin intervine, le încurcă celor doi, ițele.

- Ai ajuns un telal de haine vechi. Nu mai ai stofă de prinț. Du îndărăt armăsarul de unde l-ai luat, băi fârtate, băi.

- Iaca cine-mi face morală! Tu, ruşinea umanității, mă înveți ce e rău şi ce-i bine?

Hai, scoate sabia, cuțitul! Eu îmi pregătesc buzduganul…

Dincolo, în careul curții rândaşilor, pe cele câteva prelate, în țesătura cărora încă mai persistă petele de ulei şi benzina cu care funcționaseră camioanelor militare, nestingheriți, doi civili descarcă lăzile pline cu arme letale.

Totul se face la vedere şi cu iuțeala de mână a unui prestigitator de elită.

Contesa habar nu are de convenția semnată între ei, mai marii lumii, şi moartea - Dânsa, care o face, cuminte, pe jupâneasa.

Nu ştie o iotă nici despre barilii de petrol-extracție autohtonă şi prețul invers proporțional pe tona de grâu aruncat în ocean pentru a stopa criza economică, anunțată, pogosticată cu surle şi trâmbițe de futuriştii lu' Peşte.

Pe femeia bogată, singură şi bolnavă de moarte, nu o interesează moda sezonului de iarnă, de vară, nici măcar lungimea steagurilor unor state ce apar şi dispar instant de pe hartă.

Ea ştie că are sub picioare un munte din aur, că este un obiectiv nevralgic pe harta geopolitică. Că trebuie cucerită.

Habar nu are ea, nu au nici ei, puternicii clipei, că nu aurul, nici hidrocarbura, - ci

apa potabilă va decide de partea cui va fi victoria viitorului.

Rasputin, surescitat şi cu acțiunile crescute după succesul obținut la vânătoarea recentă, se încăpățânează să supună şi calul țiganilor. Face prima figură bună, prinde curaj şi Contesa, care îşi mai încearcă odată norocul, e iarăşi pregătită să sară în şaua ieftină, legată-n sfori pe cub burta animalului.

Muscalul stă pe un genunchi, ține în pumni talpa cizmuliței roşii cu flori galbene. Contesa şi-a ridicat cercurile crinolinei până deasupra genunchilor.

I se văd pulpele, ca două chifle înmuiate în lapte, printre jupoanele apretate.

Armăsarul nechează din ce în ce mai blând, se supune din instinct noului stăpân.

Contesa mângâie calul pe coamă.

Rasputin îi pune în gură zăbala şi o bucată de morcov, nu koțcă din zahărul candel.

Contesa pare a fi o amazoană adevărată. S-a ridicat în scări, călăreşte aproape bărbăteşte.

Volanele de muselină ies cu limbile fine de sub jachetă, flutură peste pălărie.

Rândaşul loveşte calul în splină şi, cal şi călăreț zboară, dispar peste terenul scormonit de pluguri şi obuze.

Înainte şi în urmă, rămân doar urmele rădvanelor de odinioară şi dohotul scurs din butoaiele caravanelor cu mărfuri duse spre târgul din Lipska.

- Eu sunt un proletar, nu am decât brațele, făraşul şi mătura cu care scot cenuşa din sobe.

Simt nevoia să mă spovedesc dar, în jurul meu nu e nici un preot.

Se aude iar cornul vânătorilor.

Pauza de masă, armistițiu de câteva oare s-a spart ca buboiul prea inflamat.

Seul sfârâit pe jar se sleieşte rapid. Ierburile-s arse complet.

Miroase a mosc şi drog adus din Orient.

Arap Alb stă turceşte pe covoraşul lui, unul de Samarkand. Are pleoapele lăsate şi pufăie ritmic din narghilea.

Pe umărul lui se agită nervos şoimul de vânătoare. Pasărea asta are pe cap capişon din piele de şarpe constrictor.

Asudată toată, s-a întors în decor şi Contesa. Îi lipseşte o botină şi merge şchiopătând cu armăsarul legat în dârlogi. Rândaşul preia animalul şi-l leagă la staul.

Contesa îşi aprinde țigara, una subțire şi înfiptă în portțigaretul de os. Pare împăcată cu tot ce i se întâmplă.

- Eiiii!????

Pune întrebarea în felul său, Rasputin, ca şi cum i-ar cere Contesei să întocmească Procesul verbal al zilei respective.
Se pare că mujicul a băut numai apă, apă curată.

- … lutierul aleargă prin pădure, flămând şi cu hainele sfâşiate, în căutarea arborelui de rezonanță.
Ceilalți scot din viroage animalele ucise de gloanțe…

- Asta-i aurul vostru, Contesă. Vânatul! Ce exemplare cinegetice aveți voi! Nu mai găseşti altele la fel decât în grădina Edenului.

Data viitoare, îmi iau şi nevasta cu mine.

Vorbi Împăratul Roşu sacadat, transpirat şi abia reuşind să se extragă din tufişul cu afine şi rugi mari de mure. După el, vin cu şapca în mână, şi ceilalți.

Sătui de gloanțe, de ucigaşi în serie, se retrag organizat pentru un ceas de odihnă. Caută surogatul de lume civilizată dintre zidurile Castelului cândva fortificat, pregătit să facă față hoardelor semințiilor galbene.

-Contesă, va invitam la ceai, eu şi cu omlogul meu de peste ocean….

- Nu ştiu ce să zic… Nu-mi prea vine să stau la aceeaşi masă cu voi doi. Vă măcelăriți, vă spionați, stârniți revoluții şi contrarevoluții,- vă luați la harță ca într-o mahala, deşi voi sunteți cei mari şi cei tari…

- Foc de artificii, doamnă! Avem nevoie de înarmare, de stare de urgență; altminteri poporul ar lâncezi, s-ar prosti lângă porțioara de semințe şi meciuri de fotbal.

- Floricele şi bezele! Aşa îmi atrag şi eu simpatia maselor. În țara mea, deşi am

peste un miliard de ursuleți Panda, este linişte absolută!

- Las' tov' Preşedinte, că mai avem şi noi spionii noştri,. Zi că nu ai greve în piața publică, proteste de ale studenților, ale ligii feministe… Demografia vă sufocă…

Cel care vorbeşte acum e chiar Împăratul Verde, stă cu binoclul pe noi toți, ca o statuie a vigilenței pe un fundal de albastru şi cu un curcubeu de toată frumusețea de la colț la colț.

- Ha, ce să mai spunem atunci, de necazurile voastre? Homosexualii şi ecologiştii, care se înmulțesc ca purecii…

Contesa a intrat în vorbă cu un curaj pe care nu şi-l bănuise. Tocmai ea, o pacifistă, să se ia în coarne cu elita Mapamondului.

- Pentru toți este loc în lume asta. Chiar şi pentru ființele extraterestre.

Grăsanul care cuvântă ca un popă, este mareşal de stat major. Un ins mereu irascibil, ras în cap şi cu o platoşă de decoraţii prinsă în ţesătura vestonului, unul autentic şi care îmi aminteşte de marile manevre franceze.

- Papa a spus că există.

- Cine???

- Cum, *cine*, Extratereştrii. Au piele verde şi ochi negri.

- Imposibil. Sunt blonzi şi poligloţi sută la sută. Nu pot fi reperaţi.

- Dar ADN-ul… Geneticienii ar putea să ne spună…

- La noi, pe Baikal, se fac teste concrete. Avem nou născuţi cu trei spirale într-un ADN.

- Şi noi avem copiii violeţi.

Contesa suspină din rărunchi şi din inimă, de dorul ficei pierdute, de frică pentru viitorul lui Crai, studentul eminent,

care va pleca din nou la Universitatea aceea, celebră pentru câți preşedinți de stat a dat fie şi numai în ultimul deceniu.
Fiecare în felul nostru ne detaşăm, trecem de grijile şi amintirile care ne subjugă.

Se lasă încă o seară peste Muntele bănuit a fi cu totul şi cu totul din aur, peste domeniul Contesei cu metastaze, peste poiana în care leşurile mistreților, cele ale urşilor, ale cerbilor fără coarne şi fontanelă… maldăre de carne ciuruită de gloanțe zac între ei, aşa zişii făcători de pace ai Planetei bolnave.

Cei din eşalonul doi, la rând imediat după elita bărbaților politici, se adună-n turmă, fac schimb între ei de cartuşe golite, cărți de vizită, insigne şi pahare de unică folosință, şervețele umezite de transpirație, artefacte unul şi unul, care , peste o sută de ani vor face deliciul la casele de licitație.

Contesa, s-a retras discretă în cancelaria ei plină cu tomuri de cărți vechi şi cu uşi secrete. Scoate din seif o Biblie veche, dintre paginile sfărâmicioase, o listă.

Reciteşte a suta, a mia oară numele duşmanilor pe care ar fi trebuit deja să-i *achite*. O droaie de *prieteni,* de care-i musai să se debaraseze!

Ştie că nu are curajul să facă nici una nici alta.

Zâmbeşte în oglindă, singura ei prietenă care nu a trădat-o niciodată.

Îşi schimbă costumul de vânătoare cu rochia simplă, ca de servitoare. Lâna din țesătură e moale, i se lipeşte de epidermă, o face să se simtă mai tânără, mai sănătoasă şi îndrăgostită.

De cine? Nu are importanță persoana, doar ideea terapeutică-n sine. O dor oasele, o macină cancerul, dar nu-i pasă.

Ea, Contesa este o luptătoare.

Din camera lutierului nu se mai aud sunete de vioară. Alt bolnav de moarte care şi-a luat doza de drog sigur şi acum doarme ca un prunc, cu obrazul neras lipit, de gâtul viorii, ca de o mamă.

S-a lăsat şi afară liniştea, maladivă şi spartă arar de câte un pocnet de armă.

De la locul ei de veghe, Dânsa, ca orice moarte profesionistă, priveşte scârbită maldărul de carne, vânatul ce intră, biologic vorbind, în descompunere chimică.

Scuipă, stinge jarul aşa zisului foc de tabără, şi-mi face cu ochiul.

Inima îmi bate din nou nebuneşte.

Dânsa fuge, zboară prin geam…

La ce se grăbeşte?

*

Am plecat prin păduri, în căutarea lui Frate care, lângă bisericuța din nuiele,

împletită cu lut şi paie de însuşi Manole, leagănă pruncul Anei, femeia care a ieşit cu bine şi din zid şi din ultima naşterea, care ținut două zile încheiate.

Orfanul cântă un cântec numai de sine ştiut. Nu îmi vorbeşte şi refuză merindea pe care i-a trimis-o Contesa.

Cum nu am timp de pierdut, trec pe lângă lutierul D'arvani, care pândeşte apa precum puiul un uliu flămând.

Se aruncă brusc în lacul, unde Rasputin se îmbăiază, gol pân' la brâu.

Luat pe sus, tras la fund, mujicul se împiedică în izmenele lungi până în călcâie, cade, se lasă dus şi iar tras la vrana bulboanei. Apoi îşi revine, iese, face pluta, pe spate, stă într-un echilibru extrem de fragil.

El, temutul Rasputin, sfetnicul țarilor, licheaua şi liderul alchimiştilor, spaima revoluționarilor, el, bărbatul iubit şi urât

de tot atâtea femei, a devenit un punct fantomatic din universul Contesei. El o iubeşte. Ea îl detesta şi-l joacă pe degete cum doreşte. Otto da, el este bucuria şi durerea sa ce mai grea.

Ajuns pe malul plin de pipirig şi trestii, Rasputin priveşte cu nepăsare animalică, nămolul şi sângele ce mustesc din rana pe care o are în piept.

După el, apoi în jurul lui, în cerc, D'arvani aleargă, îl loveşte cu pumnii săi mici peste bicepşi, coaste şi ceafa osânzoasă.

Lutierul plânge femeieşte, se aruncă-n genunchi, vrea să-i sugă sângele din rana gata să se infecteze.

Rasputin îl plesneşte cu dosul palmei peste ochi, peste gură, aşa ca pe o ţiitoare leneşă şi geloasă.

Umilit, cu fir de sânge în la colţul gurii, lutierul se prăbuşeşte şi, într-un gest de

disperare, îi sărută picioarele păroase şi mirosind a nămol şi a iuft putred.

Rasputin sare ca o fiară. E scârbit din cale afară. Ar face moarte de om pentru că nu ar fi pentru el prima dată, dar D'arvani îi impune respect prin arta sa, una adevărată.

Se fereşte doar, de el, aşa cum faci cu o pisică ce tocmai a lins sângele scurs din jugulara mielului ucis.

- Habar nu are lutierul la ce sunt bune femeile.

Zic şi încerc să îmi văd de propriul meu drum.

Lutierul nebun şi îndrăgosit de o rubaşcă, plânge mocnit şi confuz. Neputincios, loveşte cu pumnul în piatră. Pielea îi crapă, carnea se revarsă ca o dungă de crepuscul, roşiatică.

Rasputin îşi trage cămaşa de mătasă roşie peste creştet, peste faţă. O încheie

bine în nasturi şi, privind de sus la bietul D'arvani, îi face un gest obscen, apoi se pierde, fluierând, în negura pădurii de brazi falnici.

Ştiu, nu pot interveni în destinul cioplitorului de viori, nu îl pot opri să zacă cu fața acoperită de humusul a mii şi mii de generații de frunze putrezite.

Nu am dreptul nici puterea să alerg, mai apoi, după el, să-l trag de mânecă, să-i pun piedecă când îl văd cum aleargă, cu ochii roşii ca de nebun, cu paşii de maimuță-n călduri, se îndreaptă țintă spre lacul fără fund.

Cui să îi pese de un sărman artist anonim?…

Mie ?

Sigur nu !

Simt, aud cum, diapazonul lutierului vibrează, scoate sunete ca de alămuri

funebre, de la locul lui, din buzunarul mic al vestonului de catifea mov.

A ajuns la malul cu sălcii. Calcă direct pe apă şi apa se lasă moale ca o femeie frumoasă, curtată.

I-a cuprins gleznele, genunchii, bărbăția, de care el nu s-a folosit niciodată în viață, apoi lichidul rece îi trece în sus, de nodul buricului. Îi astupă gura mică, îi şterge strigătul de pe limbă.

Apa geme. Încă mai are putere. Îi acopere ochii, sprâncenele...

Peste cel care a fost şi el om, lacul s-a mulat ca o păcură.

Numai pălăria lutierului, una de modă foarte veche şi cu panaş de struț sălbatic, nu de crescătorie, va mai pluti o vreme pe valuri, ca un semn de interferență între cele două lumi pe care, om şi artist, D'arvani le-a ignorat cu desăvârşire.

Moartea, Dânsa însăşi va veni cu luntrea lui Caron, să ridice cadavrul sinucigaşului.

Nu există preot nici tâmplar în tot codrul. Cum se va sfârşi totul?

Nu-mi pasă !

În budoarul ei tapisat de curând cu mătasă roşie-roşie, Contesa se agită fără noimă. Are o presimțire.

Nu vreau să fiu eu cea care îi va da vestea proastă şi, mă supun imediat ce ea, îmi ordonă să-i golesc cufărul de călătorie.

De fapt, este un lădoi lung, îngust şi ferecat în folii de aramă. Are abțibilduri cu promoțiile hotelurilor de lux din partea asta de lume.

- Îmi pare rău că un obiect bun pentru licitație va putrezi pe post de coşciug, în fundul pământului...

Contesa ştie ! Contesa îmi confirmă, în felul ei, cinic, că e puternică şi că-l plânge pe lutier fără lacrimi.

- Nu avem Preot ! Cine-i va citi dezlegările?

Întreb, încurajată de afecțiunea cu care, stăpâna mângâie gâtul viorii pe care încă se mai simt amprentele lutierului.

- Fagul plin de gloanțele vânătorilor! El o să-i predice.

Ea îmi răspunde țâfnoasă, semn că ar trebui să mă retrag elegant, s-o las să plângă cât vrea în fața oglinzii.

În sala de bal, cu sternul, cu pântecele lipite de padimentul rece, Rasputin, zbirul fără scrupule, urlă, îşi smulge părul din cap.

Îl privesc dar mi se pare a fi numai o machetă din sticlă, o piele transparentă de larvă, o molie cum sunt cu miile împupate în mătasa veche a draperiilor.

Nu ştiu dacă mujicul se simte vinovat. Oricum, e nefericit pentru prima dată în viața şi în moartea sa. A ucis încă un om - un om care l-a iubit cu patimă, în geniul şi nimicnicia sa.

M-a văzut şi intră într-o altă criză nervoasă. Una care-i scurtcicuitează neuronii şi carnea pe oase.

Şi-a scos rubaşca, indispensabilii...

E un hoit viu, un mulaj bun pentru laboratorul de patologie umană.

Are picioare cu varice deschise. Are buboaie şi cicatrici pe spate, pe umeri, pe pântece.

Rasputin nu s-a privit în oglindă cred, niciodată, dar ştie perfect cum arată. Nu-i pasă!

Contesa-i mioapă. Frumos sau urât, îl suportă.

Trag de băierile şorțului meu, încă mirosind a cenuşă, îmi smulg basmaua

neagră cu flori de trandafir de dulceață… una țigănească. Le arunc de-a valma peste insul care nu vrea să moară, dar nici să trăiască.

Rasputin, cel care i-a rezistat unei game întregi de otrăvuri, omul din pipetul căruia au ricoşat gloanțele revoluționarilor de pe crucişătorul Potemkin, bărbatul cu cele mai iubite şi detestate ibovnice din Mama Rusia şi dintr-o altă jumătate de lume, - mi se înfățişa mie, unei cenuşărese, ca un urs jigărât, alungat din teritoriul, din stepa care nu-i mai aparține nici de fapt, nici de drept.

*

Am crezut că va fi linişte deplină după funeraliile, restrânse, ale lutierului D'arvani.

Presa ne ocolise. Oamenii de afaceri şi politicienii se ținuseră departe, se feriseră de noi ca dracul de tămâie, o săptămână,

poate mai bine. Apoi, evenimentul apăru pe Canalul de ştiri de la orele 17. Inexact şi brutal, îi lipsea taman esenţialul.

Contesa se scuturase ca un pisică de purici de cei care îi dăduseră tot sezonul târcoale.

Nu mai avea duşmani, nu mai avea prieteni, să-i ţină companie, în afara medicului de familie, care urca săptămânal, îi lua teste de sânge şi urină.

Asta până azi dimineaţă, când au năvălit din nou, - mai insistenţi, mai răi decât lăcustele, insectele care, cu o săptămână în urmă, înnegriseră cerul, aterizaseră şi devoraseră tot ce se putea din vegetaţia Muntelui ridicat pe vulcanul cu zăcământ inepuizabil de aur.

Lacheii aduşi din metropolele cu ştaif, chelnerii cocoşaţi, cameristele închiriate de la Agenţia de Securitate internaţională, toţi

se pregătesc pentru ultima rundă a negocierilor.

- Totul sau nimic! Sunt nevoită să risc.

Suspină Contesa dinaintea ciobanilor, care, în urma invaziei de lăcuste, vor să-şi ia lumea în cap, să-şi mute turma pe alte păşuni.

- Şi cu noi ce va fi??? Întreabă Manole, arătându-i Contesei, droaia de copii, care de care mai frumoşi şi mai durdulii.

- Ce sunt eu, mama răniților!?? Mai descurcați-vă şi singuri. Țipă neputincioasă şi scoasă din minți, lăsându-i pe mocani cu gura căscată. Doar, de la ea, de la stăpâna, aşteptau ei, dacă nu mila, pâinea plătită cu muncă adevărată.

Telefonistul de serviciu abia mai are timp să-şi bea cafeaua, să-şi fumeze țigara. Apelurile vin, curg precum sloiurile, se adună-n zăgazuri; blocaj!

- A *căzut* satelitul!

Se intră în criza de timp şi în criză de încredere. Toţi se suspectează, nimeni nu mai are încredere-n nimeni.

Otto însuşi a dat, de data asta, semnalul.

- Trebuie să încheiem tărăşania asta o dată şi odată. Nu mai sunt dispus să stau la mâna uneia ce se crede Contesă. Am zis!

Omul Împăratului Roşu, un agent de la contrainformaţii, tânăr dar deja uns cu toate unsorile, tace ca mormântul eroului necunoscut. Nu îi convine nici tonul, nici planul traficantului de rame, care şi-a mutat cartierul general, din Siberia, aici.

- …oi mathi!

Otto prinde doar sfârşitul din înjurătura, pe care agentul o aruncă printre dinţi şi în limba-i maternă. Râde sigur pe sine.

În cortul militar central, e gălăgie ca într-un bazar.

Se vând ponturi economice, se cumpără teritorii pentru experimente nucleare, piarii pun pariu pe femeia nou intrată în gaşcă şi care, se spune, că ar fi mai isteață decât Matta Hari. Funcțiile vremelnice şi banii murdari fac cărțile parveniților peste noapte.

De cealaltă parte a mesei stau nobilii scăpătați, regii fără regate; snobii, puritani în hlamide caraghioase sau doar cu sacouri peticite la coate.

Pokerul pe nasturi nu mai are savoare.

Rasputin le explică cum funcționează *ruleta rusească.* Cea veritabilă, nu care se practică mai nou, prin baruri şi lupanare.

- Acesta se numeşte revolver cu butoi. Are şapte găuri pentru şapte gloanțe tipice de război; de atît e nevoie să vezi dacă trăieşti, ori mori!
Vă rog, nu purtați la voi obuze, katiuşe nici mine personale! Doar un glonț!

Priviți! Un cartuş!
Îl introduc… aşa, cu băgare de seamă şi…
Trag piedica.
Țaaac!!! Ha, ha! V-am speriat, nu-i aşa!
Nu mă grăbesc, joc după regula veche, cu sânge rece.
Restu′ ține de norocul chior.

Voi exemplifica, voi risca…

Îmi pun chezaş viața pentru o sticlă cu… vodcă.

- Eşti nebun şi noi îți urăm în cor: Drum bun!

- Blagadarea! Dar…faceți fraților, pariurile, adunați banii.

-Nu stați ca pe jar! Este, va fi un gest pur experimental. Ursul ăasta nu are curaj.

Îl vorbeşte un soldat, care se laudă că ar traversat deşertul cu ranița în spate şi soldă de la Legiunea Străină.

- Jak, cu norocul lui porcesc, mă face să-mi vând şi podgoriile şi vinul. Eu mă

retrag din pariu. Abia de mai şopteşte regele vinului, un autohton nici gras , nici slab, dar asudat ca naiba sub braț .

- Dacă o mierleşte, tu mergi în câştig! Ai curaj, pune banul, nu fii papă lapte! Insistă ca la alba-neagra, bulibaşa în persoană, tuciuriul care se tot învârte pe domeniu degeaba. Arap e hotărât, nu-i va da îndărat calul!

- Bine, zice podgoreanul, dacă rusnacul acesta chiar *crapă,* moare de-a binelea, mie cine-mi dă profitul, băi, nene??

- Cum, cine? Kremlinul!

Rasputin rânjeşte cu revolverul lipit de obraz, ca şi cum ar fi lipit de un ten de femeie.

Arma, deşi ruginită, încă îl excită. Adrenalina creşte în debitul sângelui. Inima-i bate nebuneşte, de se aude ca un clopot în foişorul pentru foc.

În jurul lui s-a făcut loc liber cât să întorci o trăsură.

Mi se usucă gura de sete, îmi țiuie urechile de singurătatea care s-a lăsat brusc, în fiecare individ în parte.

Îmi pun ochelarii, mă uit după Moarte cu insistență, parcă aş fi în piața publică, dinaintea ghilotinei! Hârşti! Un zgomot surd şi… capul de Om a căzut!

Dânsa lipseşte la reprezentația asta, ar trebui să fiu bucuroasă.

Nu pot. Sunt neliniştită.

Pentru mine, cenuşăreasa Secolului clădit pe un soclu din marmeladă şi margarină, Rasputin nu *este*, a fost.

Îl privesc ca pe oricare personaj gata mort.

Aud cum axul huruie, cum se învârte în *butoi* glonțul singur şi plin cu pulbere.

- Bang!

Alarmă falsă. Un glonț nu-i destul ca să-i zboare pe pereți creierii nebunului.

Acum, mujicul pare că se răzgândeşte. Nimeni nu ştie la ce se gândeşte.

Ține arma letală în palmă, o mângâie pe pântece, pe spate; îi vorbeşte ca unei neveste adevărate.

- Trişează!

Strigă de la locul lui, din spatele lat al lui Otto, Ochilă în persoană. Chiar şi mie, o credulă din fire, ceva, ceva, îmi spune să nu am încredere în cuvântul de *onoare,* cu care parează mujicul.

- Să-ți sară ție ochii??? Ai nevoie de dioptrii, chiorule!

Rasputin îl pune la punct, pe pârâcios, rânjind cu larghețe, de i se văd gingiile vinete şi cei doi dinți lipsă.

- Dacă joci cinstit şi scapi cu viață, ai de la mine o vacanță pe submarinul cel mai mare din Pacific! Promite Împăratul Verde,

şi trage cu ochiul spre Împăratul Roşu care, sânge din sânge cu Rasputin fiind, ştie mai bine cu cine are de-a face.

Dacă nu ar fi o treabă serioasă, nu şi-ar pune el la bătaie, nici măcar o turelă de la tunurile din Piața Roşie.

Dinspre beciurile, cândva rezervate ocnaşilor, se aude: Kalinka… kalinka maia, apoi şi un behăit de capre.

E ciobanul Moldovean, din văleat - nici beat, doar cherchelit cum îi şade bine unui fermier ce tocmai a primit *unda verde* pentru fonduri continentale.

Are şi ulciorul cu el, plin, nu cu lapte, cu vin de Hotin.

Unii râd, alții scuipă, varsă la mirosul de oaie. Dar, majoritatea îl aplaudă ca şi cum s-ar întoarce glorios din trupele de apărare.

Rasputin se simte abandonat! Se bate cu pumnul în pieptul, care sună ca toba companiei de pifani.

Jură, ne asigură că-şi va duce gestul nebuniei până la capăt.

Suntem aproape de punctul zero al tensiunii nervoase. Am intrat în colapsul de dinaintea luptei finale.

În mâna lui uriaşă, maşinăria luceşte, se roteşte ca roata lui Newton, de nu i se mai văd găurile prin care va ţâşni glonţul.

Materia a devenit imaterială.

Glonţul porneşte, se roteşte, ne momeşte şi păcăleşte primele orificii din ţeava revolverului, pe care nebunul o ţine la tâmplă.

- Poc!

Atât. Zgomot cât ar fi sărit un dop la sticla de limonadă.

Nu a fost exlplozia de la Hiroşima şi nici a vulcanului ce forfoteşte, se arde pe sine, sub picioarele noastre.
Un fir de fum alb se ridică, se mişcă peste dregătorii de state, industriaşii, vameşii, interlopii, militarii şi neghiobii care o fac pe snobii.

Muntele scârțâie din rădăcină, ne avertizează că nu ne mai suportă.

De pe sub mesele de bucătărie, din buncărele securizate, din gaură de şarpe… ies generalii şi mareşalii, şefii inchiziției planetare, oamenii de bună-credință, târfele şi călugărițele, ieşim cu turul pantalonilor umed şi cu steag alb în mâinile care ne tremură, de parcă am da de pomană.

Rasputin a rămas pe picioare dar e fără jumătate din țeastă.

Sângele lipicios curge, se încheagă, se oxidează în părul din mustăți şi din barbă.

Scena-i grotească şi-mi vine să vărs. Nu sunt singura care nu ține la teste făcute cu arma pe viu.

A apărut şi moartea în persoană.

Ce-i mai place Dânsei, s-o tot facă pe jupânița! S-a dus ață la ulciorul cu vin. Ne toarnă în cap şi în căuşul palmelor. Unii vor, alții refuză să se trezească, să-şi spele amprentele şi păcatele.

Ies la aer, intru şi mă închin la singura frescă pictată din ceea ce este Biserica noastră - un altar, nu din piatră bogată - împletit din nuiele, şi pe care Manole şi cu Ana îl trag după ei, ca melcul o cochilie, prin Veşnicie.

Încet, încet lumea îşi revine în fire.

Au apărut şi țambalagiii de profesie. Mai toți cântă, pe toate limbile pământului, de inimă albastră.

Ungurii plâng Ardealul, românii plâng Basarabia, basarabenii tac şi înghit nodul

din gât - boală diagnosticată în douăsprezece litere frumoase ca doisprezece apostoli: Transnistria.

Au intrat şi dansatoarele în *scenă*.

Zăngănesc salbele de aur fals peste sânii cu silicon, peste pântecele abia refăcut după liposucție, peste buricul împodobit şi el, cu piercing fin.

Otto o caută din priviri pe stăpâna Castelului. Contesa lipseşte.

E în pat, cu prişnițe cu muştar spart pe genunchii umflați de stat şi rugat.

I-o fi dat Dumnezeu ceea ce i-a cerut, gândul cel bun?

După bravura lui Rasputin, pentru cei veniți în munți direct din birouri luxoase, cu contractele în mapele diplomat, gata să fie contrasemnate - absența Contesei la cină constituia aproape un gest de lezmajestate.

- Am spart cu dinții ăştia - Rrrap! Rrrap! Sticla şi betonul din centrul molozului. Am ieşit la o săptămână de la dezastru, din oficiul meu, situat la etajul… din blocurile gemene. Sunt decorat şi în patru războaie duse pentru pace şi egalitate! Pot să fac eu, sluj, în fața unei femei încăpățânate? Nu, nu mi se potriveşte.

- Heloo şi… good-bye! Good luck! Eu mă retrag din afacere!

- Boss, who is this??? Îşi întreabă şeful, cu gura lipindu-i-o de ureche, secretara Craiului de la Apus.

- …my friend!

- I beg your pardon!

Fata în costum bleumarin şi cu cămaşă albă, se retrage de-a îndărătelea. A dat-o şi de data asta în *bară* şi are lacrimi în ochi.

- Voi o să regretați. Muntele asta dospeşte de aur!

Îl auziți?

Ia, numai' de veniți şi puneți urechea pe piatra asta! Aşa, veniți, veniți!

Nu-i aşa că subsolul e viu şi pulsează ca o inimă ? Nu-i aşa????

- Îl şi văd sfredelit, dinamitat, tranşat şi sfărâmat… Cu cargourile tale blindate, Ianuss, am putea transporta lingourile.

- Fie. Tu eşti şefu', Împărate!

Din partea lor, târgul era ca şi gata.

Sus în tării, se ivi şi Luna, una nouă, neînvățată cu minciunile oamenilor. Doar o părere de lumină, cât o seceră, cât custura briceagului cu care Cain i-a luat gâtul lui Abel.

*

Asistenta Împăratului Verde oftează romanțioasă, în timp ce bossul se încăpățânează, caută urma bocancului purtat de Armstrong şi drapelul cu stele din mătase galbenă.

Nu vede nici una, nici alta şi se grăbeşte să salveze lumea şi situația, cu o glumă ca şi nevinovată:

- Where is the first stop, please ?

Îi răspunde milităros, şi un pic cam prea arogant, Rasputin, cel cu capul spart, şi bandaj mare şi roşu ca un turban:

- Uraa!! Ne revedem la Stalingrad!

Prusacul cu monoclu aburit în arcadă tuşeşte sec. Nimeni din personalul de față, nu se sinchiseşte să-i aducă paharul cu apă.

- Any time! Se aude vocea răguşită de la smogul trabucului, a insularului, care a făcut istorie la vremea lui, acum fiind doar o Biografie celebră.

Ies pe furiş din sala în care, în lipsa Contesei, ei, stâlpii omenirii se distrează ca negustorii de peşte, ca pietrarii cu bani, ca toți anonimii; pipăie cu degetele şi cu privirea trupul fetei care se mlădiază, îşi

suge pântecul, zvâcneşte sunând din şiragul de monede prinse pe sub buricul în care străluceşte un diamant fals şi mare cât buricul degetului. Dansatoarea are trup ca de ştimă servită pe tipsie încinsă.

Ritmul e ba îndrăcit, ba lasciv ca alvița, numai bun de întreținut atmosfera, în care se clocesc proiectele de perspectivă ale Terrei .

- Nu-mi pasă!

Eu sunt numai un pion inofensiv, teleghidat. Să-şi pună dânşii cenuşă pe cap!

Vorbesc singură în noaptea care mă atrage vicleană spre adâncul pădurii.

Mă doare iar în piept. Sternul stă gata să se rupă sub presiunea făpturii.

Nu am nitroglicerină în buzunare, nu am aspirină nici lumânarea pe care s-o aprind, să mă apăr cu lumină de fiare.

Ş'apoi????

Închid ochii. Merg la întâmplare.
Ard aproape vegetal, sunt un pumn de mangal. Simt de la bun început durerea, dar abia mai apoi, devin speriată de inima care bate, bate ca Ştefan, oşteanul înfrânt, la poartă de cetate.

Ce bătăile se mai dă în vene şi-n artere! Epiderma-mi asudă. Mirosul de om se împrăştie ca un parfum fără nume.

Aud fâlfâit de aripi. Sunt vulturii, hultanii… sanitarii pădurii.

Îl recunosc pe Arap Alb după hohotul de râs sănătos.
Stă ciucit pe vine şi loveşte cu dragoste tamburina din piele de câine. Poartă fes din păr de cămilă şi cămaşă cu broderii foarte vechi.
În fața lui e iarba regenerată după năvălirea lăcustelor, iarba crudă, în care Contesa se roteşte, dansează cu patimă oarbă.

Nu mai poartă crinolina din mătase uzată. Nici pantofii croiți într-un atelier din Cordoba medievală. Este aproape tânără şi frumoasă.

De dincolo de vreascurile devenite jăratic, dinspre corturile albe, în noapte, se aud cum cântă țiganii. Nu-i nici de jale, nu-i nici de bucurie ritmul magiei care mă cuprinde.

Ştiu din amintire - bărbații-s tineri şi cu lanțuri grele de aur la gât.

Femeile, care nu trag din lulea, cântă cu ochii închişi şi şoldurile tremurând ca piftia sub jupoanele colorate. În pântecele lor cresc pruncii şi se dezintegrează carnea de vânat, în acizi şi enzime.

Numai Bulibaşa o ține una şi bună - îşi caută calul vândut, cu revolverul la şold şi pălăria aruncată pe ceafă.

La Castel, intră Moartea. Vine călare.

Dânsa defilează, conduce armăsarul negru în cerc.

Instinctiv duc mâna la inimă.

Nu-mi vine să dau ochii, nici mâna, cu Dânsa. Plec.

Ocolesc şi tabăra ţiganilor, unde ştiu, distracţia va ţine până la ziuă.

- Ar trebui să fim fericiţi, doar beneficiem de curent electric, de apă curentă, gaze lichefiate, ciment…

- Fericirea este doar o stare de spirit - mă lămureşte mandarinul din Hong Kong, şi care o face doar din voluntariat, pe valetul Preşedintelui. Nu comentez.

Nu mă mai miră nici că la masa verde Ana, nu Manole, face marketing pentru firma lor de construcţii pe nisipurile mişcătoare.

Ana îşi muşcă buzele date cu ruj, îşi mângâie burta rotundă, pe sub fusta de

nailon şi părăseşte, strategic, masa de biliard.

De pe sofaua în culoarea nisipului, amanta oficială a guvernatorului Deltei Universale, îi face cu ochiul, semn că sunt amândouă în aceeaşi barcă. Adică, gravide.

- Primul copil l-am născut în piscină! Se confesează curtezana în timp ce Ana, fată de la țară, se înfioară toată:

- Feri, Doamne!

- E o naştere modernă, dragă.

- Ca la vidră, care fată în bulboacă?

- Vidra?! Asta nu e o haină de blană? Am şi eu una, de la licitația anuală, cred...

Femeile sporovăiesc, nici nu ştiu că le-a trecut vremea. Au ajuns la relația dintre o jartieră şi guma de mestecat…

- Eu am colindat Lumea, am gustat dragostea - ce spun eu, m-am hrănit emoțional la nivel înalt.

- Hai, taci!

- Da, da′ concepționale ai mâncat, fato? O întreabă Ana cu naivitate care într-un alt loc, într-un alt timp nu ar fi fost de scuzat.

- Anticoncepționale, dragă! Anti… Pronunță după mine.

- Anti! No, din alea, ai luat?

- Sigur! Doar nu sunt prohibite şi nici problemă de Stat.

Femeile râd în hohote, în cascade şi atrag pentru o clipă privirile bărbaților, inşi toți prinşi cu discuții care de care mai serioase.

Cu picioarele umflate de la tocurile prea înalte, a venit să se odihnească pe sofa şi asistenta Îmăratului Verde. Şi-a ridicat numai de un deget fusta aproape cazonă. Da, are picioare foarte frumoase.

Mai întâi se lasă rugată, apoi scoate din poşetă, câteva fotografii de imagine; o casă, un câine, doi copii şi un soț care *mănâncă* golf pe pâine.

Curtezana de lux oftează şi se închină, poate o va ajuta brahmanul ei, să aibă şi ea un soț, o familie.

Ana îi face semn pe sub masă, lovind cu gurguiul opincuței în ciorapii fini, de mătase. Ar vrea să-i spună că-i mincinoasă. Nu îndrăzneşte.

Tuşeşte, înghite nodul care i s-a înțepenit în beregată.

Bărbații, care încă o aşteaptă pe Contesă să negocieze - interpuşi, interlopi, aleşi ai poporului sau capete încoronate - unii costelivi sau alții obezi şi cu glicemia la limita suportabilității, foşti şi viitori candidați la apoplexie, cu calviție sau fără, acum se bat pe umăr, se trag de şireturi, schimbă înregistrări ale sateliților de supraveghere, experimente ale agențiilor spațiale, adrese şi fişe ale creierelor cu concentrație extra de materie cenuşie.

Circulă şi filmulețele pentru adulți, adevărate capodopere ale regizorului care a murit după o supradoză de pilule albastre.

În salon, brusc, se lasă linişte absolută. Liniştea de dinaintea furtunii, sau mai bine zis, cea de dinainte de luptă.

Contesa, înconjurată de hoarda țigănească traversează curtea pietruită cu marmură înjurând, blestemând şi traficanții de droguri şi prohibiția nedeclarată.

Țigăncile tinere o înconjoară ca pleiadele.

În fața lor, Rasputin cu Bulibaşa față în față, bat cazaciok-ul , se întrec în genoflexiuni şi plezrituri pe carâmbii de cizme.

- Mi-e o foame de mor, amărâților! Poftesc la ficat de gâscă îndopată.

Contesa se aşează ca o regină de drept, în jilțul din capul mesei şi pe care nu îndrăznise nimeni, încă, să i-l acapareze.

- Regret, noi nu mai tăiem gâştele de când ne-au salvat Capitoliul… Se scuză bucătarul, un italian uns cu toate alifiile şi, îi serveşte femeii bogate, inimă de lebădă negară şi adevărată.

Miloasă şi derutată, Contesa plânge cu lacrimi adevărate.

Rasputin lasă jocul, şi îi ține mânuța înmănuşată între palmele sale şi le face semn samsarilor de aur:

- Acum e momentul!

Toți se îmbrâncesc, se calcă pe bătături, pun pe masa cu inimă de pasăre nobilă, contractele lor, care aşteaptă de un veac şi mai bine, semnătura olograf, a Contesei.

- În sfârşit, Muntele de Aur nu va mai fi doar o Legendă frumoasă!

Îl aud pe Crai vorbind ca şi cum ar fi un vânător de comori şi nu stăpânul terenului.

- Muntele lui Crai! Aşa să treceți, corect, în Actul de vânzare! Totul să fie transparent, legal… dă indicații chiar el, fostul copil care se juca de-a Iisus, făcând păsări din tină şi rocă auriferă, şi care odată ajuns în centrul Civilizației îşi dă rădăcinile pe un blid plin cu linte, şi aia modificată genetic.

Într-un colț, lângă gard, cu registrele, în care figurează cei vii şi cei morți, pe genunchi, Moartea, abia coborâtă din şa, notează silabisând uşor, uşor:

- Aşa, demografia iar a crescut. Barilul de petrol s-a scumpit, pâinea nu mai are nici un gust…

Ia, să mai pun de un taifun bancar, o tornadă militară, un cutremur pe bursă, o bombă ecologică… un ceva care să-i trezească la realitate!

Scrie, şterge cu degetul umezit de salivă, scrie mai apăsat, şi mai apăsat, apoi, satisfăcută de cum au căzut lucrurile, îşi propteşte creionul chimic după pavilionul urechiuşei mici şi cu cercel fără diamant.

Sub picioarele noastre fierbe cazanul cu lavă. Suflul teluric rupe, desfiinţează faliile. Continentele se re-alcătuiesc în ceea ce va fi fost Mama Geea cea adevărată.

În condiţiile date, durerea mea de cord nu mai are sens. Hapul de nitroglicerină, pe care îl aşez din inerţie sub limbă, nu mai are efect. Ori, ori!

2008

---

editurazip@gmail.com, editurazip@yahoo.com,
str. Ion Țuculescu, nr.19, bl.C37, ap.7, sector 3, Bucureşti
Tel: 0728586680 / 0744665126